

Constantin GORNEA

RĂZBOIUL COCLONILOR

- roman umoristic SF - (partea I din ciclul „Cosmica”)

EDITURA
STAR TIPP

Constantin GORNEA

RĂZBOIUL COCLONILOR

- roman umoristic SF - (partea I din ciclul „Cosmica”)

EDITURA
STAR TIPP BUCHAREST, ROMANIA

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
GORNEA, CONSTANTIN

Războiul coclonilor: roman umoristic-sf /

Constantin Gornea – Slobozia: Star Tipp, 2010

ISBN: 978-606-8171-01-2

821.135.1-311.9

Bun de tipar: 21 ianuarie 2010; Coli tipar: 24

Format: 16/61x86cmp

© 2010. Editura Star Tipp

TIPOGRAFIA S.A. • str. Filaturii, nr. 3, CP. 920049, Slobozia-lalomița
tel.: 0243 231 888; fax: 0343 816 508 • e-mail: office@tipografiasa.ro
www.TipografiaSA.ro

CONSTANTIN GORNEA

RĂZBOIUL COCLONILOR

- roman umoristic – științifico-fantastic -

(prima parte a ciclului “Cosmica”)

(Carte premiată la Festivalul de umor “Constantin Tănase”, Vaslui – 2008)

Cuprins

Cap. 1: Planeta zeilor	pag.
Cap. 2: Comando pentru Terra	pag.
Cap. 3: Bătălia pentru Darena	pag.
Cap. 4: Stăpân pe „Fulgerul Galactic“	pag.
Epilog	pag.

Cap. I : PLANETA ZEILOR

De două ore străbat cu disperare arterele oraşului în speranţa că voi scăpa de urmăritorul meu, dar în zadar. Orice aş face, acesta apare ca din pământ în preajma mea şi mă priveşte fix, cu ochii săi albaştri, pătrunzători.

Am schimbat – absolut aleator – tramvaie, autobuze, troleibuze, metrouri, taxiuri, chiar şi o bicicletă am luat – după ce l-am îmbrâncit discret pe proprietar – dar fără nici un rezultat. Nici măcar cinci minute nu am rămas singur. Persoana care mă urmăreşte apare de nicăieri şi mă străpunge cu privirea sa rece, din care înţeleg că sunt pierdut.

Nu ştiu cum se deplasează aşa repede, dar ce face, ce nu face, că mă ajunge din urmă, oriunde m-aş duce.

Ce-o fi vrând de la mine, nu ştiu. Nici n-am curaj să-ntreb, de teamă să nu intru singur în plasa lui. Mai bine zis “a ei”, pentru că urmăritorul meu este o femeie. O văd aşa tânără şi frumoasă de m-aduce în stare s-o urmăresc eu pe ea, dar un lucru mă sperie de moarte – are o îmbrăcăminte de tip combinezon de culoare argintie, pe care este scris şi pe piept şi pe spate câte un “H” mare.

M-am tot gândit şi răsgândit ce poate să însemne acest “H” ? Să însemne “spital”? Nu cred, pentru că cei de la spitale nu dau importanţă pacienţilor, nici dacă sunt internaţi, cu atât mai puţin să fugă după ei pe stradă. Să însemne “hidrant”? Puţin probabil; din câte ştiu eu, hidranţii sunt nişte ţevi pentru apă, iar fata asta nu pare deloc că ar vrea să ude florile...

M-am dus cu gândul, şi m-am îngrozit, la faptul că acel “H” nu poate să însemne decât “HEZBOLLAH”. Începe şi se termină cu “H”, deci faţă-spate, la fel ca pe combinezonul ei.

Din câte am auzit eu, această organizaţie extremistă este foarte periculoasă şi dacă a pus ochii pe mine înseamnă că e de rău. Cu siguranţă că mă confundă cu cineva, dar până când îi voi convinge că este o greşeală, s-ar putea să fie prea târziu.

Singura mea şansă de scăpare este să fac ceva rău – să fur un lucru de la cineva, să bat vreo babă – ca să ajung la Poliţie. Dar mi-e teamă că până când vin poliştii să mă aresteze, până când o iau ei în serios, până când găsesc adresa cu pricina, mă bate lumea pe stradă de mă omoară. Totuşi să încerc. Trebuie să-mi asum riscul pentru că sediul Poliţiei este singurul loc unde nu au curajul să vină aceşti terorişti fanatici, de

teamă să nu se îmbolnăvească de sindromul inteligenței tardive, deși acesta nu se transmite, parcă, decât pe linie de serviciu.

Mă pregătesc pentru prima tentativă de acțiune ilegală. Am pus deja ochii pe un tip “bine”, solid, burtos, cam negricios, îmbrăcat numai cu lucruri de preț și având numeroase accesorii din aur. Pare putred de bogat, așa că am ce fura de la el. Îmi este gândul la geanta pe care o poartă. Pare plină dolidora de valori, pentru că abia o trage după el. I-o fur și gata! – ajung urgent la Poliție.

Mă apropiu discret de el pe partea dreaptă, îi trag un ghiont în partea stângă și, când se uită el greșit, îi smucesc geanta din mână și tulo! După trei metri cad grămadă. Nenorocita asta de geantă are cel puțin cincizeci de kile. Privesc nerăbdător spre individ așteptând să ia cât mai repede o decizie favorabilă mie. Dar cetățeanu’ cu pricina se apropie agale, parcă nu ar fi el cel păgubit, și-mi trăneste o palmă de vād numai genți în jurul meu.

- De ce dai mări, prostule ?!, îl întreb eu contrariat. Tu nu știi să chemi Poliția ?

Îmi răspunde cu un glas de criminal:

- Ia geanta și vino după mine!

Străbatem pe rând: străzi, străduțe, alei, cărări, subsoluri, pivnițe, canalizări, până când ajungem în fața unui perete. Pun geanta jos. El o ia, o deschide și scoate din ea: un tărâncop, un baros, două răngi, fel de fel de clești “gură de lup” și un calup de săpun pe care scrie, probabil marca fabricii – T.N.T. . Își suflecă mânecile, se-ntoarce spre mine și-mi spune:

- Dacă ești spărgător de seifuri, caută-ți alt cartier. Aici este domeniul meu și dacă-mi faci concurență, te termin.

Am plecat de-andaratele, ca să nu se ia, pe furiș, după mine, străbătând drumul înapoi și ajungând din nou pe strada de unde am plecat.

Tot mergând eu așa, cu gândul aiurea, mă lovesc cu spatele de ceva. Mă dezmeticesc și mă întorc cu fața spre direcția de mers.

- Aaaaaau !!!

Și o rup la fugă ca bezmeticul.

Mă lovisem de fata cu “H”-ul pe piept. De data asta se ia după mine mai hotărâtă ca oricând – aproape că aleargă.

Mă reped la prima babă întâlnită în cale și-i spun disperat, zgâlțâind-o de umeri:

- Nu mai am timp acum, cocoană, dar presupunem că te-am bătut “măr”. Ce faci?

- Nu e frumos, mamă. Voi, tinerii de azi, ar trebui să-i respectați pe cei vârstnici.

Când eram eu tânără, mi-aduc aminte că a venit la mine un locotenent de cavalerie, așa cam de statura dumată, și mi-a zis...

- Lasă-mă cu ce s-a întâmplat acum două sute de ani, cheamă Poliția aia odată !

Se pare că nu i-am ghicit vârsta pentru că se întunecă la față, se-ncruntă până în vârful nasului, își înfășoară toarta poșetei pe mână și se pregătește să mă pocnească. Nu apucă, deoarece apare urmăritoarea mea, scoate din buzunar un aparat așa..., ca o

telecomandă și apasă pe un buton. Instantaneu o lumină roșie țâșnește dintr-un orificiu și o învăluie pe băbuță pentru o fracțiune de secundă...

Ce i-a făcut, ce nu i-a făcut, nu știu, dar o văd pe biata femeie că se înseninează la față, zâmbește aiurită clipind din ochi ca o căpriță îndrăgostită și pleacă de lângă noi veselă foc, săltând ștregărește de pe un picior pe altul.

A hipnotizat-o!!! Poate chiar i-a creat, telepatic, impresia că are întâlnire cuuu... plutonierul acela de intendență sau la ce visa ea. Biata băbuță, cum și-a bătut joc de ea!...

Acum urmez eu. Nu mai am decât soluția atacului violent și decisiv. Mă dau doi pași înapoi și o întreb cu curaj pe cea care mi-a paralizat voința:

- Ce vrei, hezbollaho, de la mine ?

Îmi răspunde, culmea!, cu un glas foarte blând:

- Vreau să facem dragoste.

- ... Cu cine ?! , o întreb eu, buimăcit.

- !!! Cu nimeni. Noi amândoi.

Hai că asta-i bună ! Fug de singurul lucru care mi-ar conveni la fata asta. Dar, dacă mă păcălește? Poate că se preface blândă și seducătoare, dar, în realitate este o sinucigașă sexuală... Dacă are cumva o bombă la ea, racordată la lenjeria intimă, și când îi dau jos chiloții, bubuie ? Eeeeeee ?!?

- Nu vreau, îi răspund eu hotărât.

- Știam că vei refuza. Mi-a indicat aparatul neuroexplorator. Ești omul de care avem nevoie. Vino cu mine și îți promit că nu ți se va întâmpla nimic rău. Îți voi spune despre ce este vorba și vei fi liber să-mi refuzi cererea, dar, bineînțeles, și oferta...

- Ce ofertă?

- Ți se va cere un serviciu, în schimbul căruia ți se va îndeplini o dorință.

- Ce dorință?

- Cea pe care o vei exprima tu.

- Deci nu mă veți lua prizonier.

- Nu. Dimpotrivă, vei fi oaspetele nostru.

- Dar cu bomba din chiloți, ce facem?

- ?!?!? Nu e nici o bombă nicăieri.

M-a făcut curios la culme. Parcă m-am mai calmat puțin . Accept să discut cu ea.

Dar ce-o fi vrând să-mi ceară? Până la urmă, ce-o fi o fi, doar mi-a spus că sunt liber să refuz. Nu-mi convine? Refuz și gata!

Ia să mă gândesc, oare ce dorință să-mi îndeplinească ei în așa fel încât să dau lovitura vieții mele? Cred că vreau să fiu ȘEF; cel mai mare șef. Să nu mai am pe nimeni deasupra mea .

Tot gândindu-mă eu, nici n-am mai fost atent pe unde m-a purtat hezbollaho.

Suntem acum în fața unui perete. Iar perete? Iar seifuri? O întreb curios:

- Unde ți-e barosul?

- Pentru ce baros?
- Ca să spargi zidul.
- Nu este nevoie.

Spunând aceasta, scoate iar acel aparat micuț și apasă un buton . De data aceasta o lumină verde lovește peretele .

Acesta freamătă puțin și, încetul cu încetul, devine transparent, tremurând din toate încheieturile, ca o gelatină.

Mă ia de mână și trecem dincolo. Da, prin perete!!! Stau și mă uit prost. Ziceam de băbuța aceea că a fost hipnotizată, dar, se vede treaba, și eu sunt destul de dereglat.

Ăștia nu sunt din “Hezbollah”, cum nu sunt eu din ... ipotenuza catetei ! Frică mi-e că-i vorba de ceva mult mai grav și complicat. Cred că sunt paranormali. Da, da ! Paranormali de la circ. Oare s-or câștiga bani mulți acolo ca să-mi dea și mie?

Îmi las gândurile deoparte și privesc în jurul meu, alarmat puțin de schimbarea decorului. Mă uit mai bine și rămân trăsnit! Suntem într-o încăpere goală, dar stranie: pereții sunt fosforescenți și pulsează, la intervale regulate, diverse nuanțe coloristice plăcute ochiului. Podeaua este ca un abur compact și nemișcat în care te afunzi unu—doi centimetri sub greutatea corpului. Tavanul este partea cea mai nedefinită – parc-ar fi, parcă n-ar fi, nu are o limită precisă, este ca o ... umbră.

Cred că visez. Sau mai rău – n-am rezistat tentației, am umblat la lenjeria fetei și am ajuns pe lumea cealaltă. Păi, dacă așa stau lucrurile, ia să mă orientez eu puțin pentru că, și aici, cine se descurcă – trăiește, cine nu – vai de capul lui!

Fac ochii roată și... !!... dau cu privirea de față. Să mă mai supăr pe ea, n-are rost. O întreb prea puțin surprins:

- Ai murit și tu? Mi-ai făcut-o cu chiloții tăi, dar... ce să mai zic acum?! Spune, încotro o luăm?

Îmi răspunde oarecum derutată:

- Ești mai ciudat decât am crezut. Nu a murit nimeni, dar vor muri foarte mulți, dacă nu ne ajuți. Să luăm loc și să discutăm.

Scoate iar telecomanda ei și apasă niște butoane , îndreptând jeturile de lumină spre diferite puncte ale podelei. Din locurile lovite se ridică niște forme ciudate de... de abur și lumină care, în final, formează o masă, două scaune, un pat și niște... ciudate ghivece cu flori; flori electrice, cred, că-s pline de sârme luminoase.

Fata aceasta face orice dorește cu telecomanda ei. Cred că poate să mă și dezbrace. Mai ziceam eu că nu vreau să fac dragoste! Păi, când o apăsa pe un buton special, alerg după ea ca apucatu'. De-aceea nici n-a făcut camera prea mare, hoță!, ca s-o prind mai repede. Maaare obsedată sexuală mai este !!

Ne-așezăm pe scaune. Vrea să-mi vorbească, dar parcă nu-și găsește cuvintele. O ajut eu:

- Uite care-i treaba. Dacă nu ai nici o bombă la tine, accept. Nu te mai codi și spune-mi direct ce preferi să...

- Nu vom face dragoste. Ți-am spus aceasta, numai ca să-ți creez o stare emoțională pentru a-mi fi mai ușor să-ți fac o explorare psiho-cerebrală. De fapt nici nu suntem compatibili din punct de vedere sexual. Eu sunt extraterestră.

- Și eu sunt Omul Amfibie. Ha, ha, ha ! Hai lasă-te de bancuri și treci la subiect ! Orice prost știe că extratereștrii sunt mici, verzi și cu capul mare cât dovleacul.

- Nu! Doar proștii cred acest lucru. Ai văzut atâtea lucruri stranii: trecerea prin perete, deplasarea în sfera energetică, apariția mobilierului în această cameră – toate produse cu ajutorul câmpului energetic unificat pe care noi îl controlăm. Aveți, voi pământeni, așa ceva?

- Eeee, mare șmecherie! Dar ce sferă energetică visezi, că n-am văzut nici una ?

- Te gândeai, poate, în altă parte. Cu ajutorul acesteia am ajuns în nava cosmică.

- Ce navă !?!

- Suntem în spațiu, departe de Pământ. Privește perețele din dreapta!

Privesc cam cu frică. Acesta devine dintr-o dată transparent, lăsând să se vadă prin el o beznă ca de smoală, având în mijloc un corp ceresc ce seamănă leit cu planeta noastră.

Strig disperat, retrăgându-mă cât mai departe de ecran:

- Măi, derbedeilor, lăsați-mă jos imediat, că vă omor din bătaie!

- Ia loc și ascultă-mă!, mă liniștește fata. Noi ne numim helieni și facem parte din Federația Galactică a Planetelor Civilizate. Am primit sarcina, din partea Consiliului Suprem, să ajutăm planeta Pământ să se alăture acestei federații.

- Ne duceți de la urmă ca la abator...

- Nu. Este un proces lung și complicat, dar sperăm să reușim acest lucru peste 973 de ani.

- Dar pe mine de ce m-ați răpit? Vreți să ne supuneți cu forța. Ați început cu cei mai buni și urmează...

- Așteaptă! Înțelege odată că noi vă apărăm fără să cerem nimic în schimb și facem acest lucru de 814 ani . Avem un dușman comun în fața căruia ați fi – fără ajutorul nostru – spulberați sau, în cel mai bun caz, înrobiți. Este un dușman al întregii Federații. Vine din extremitatea brațului galactic numit de voi Sagittarius Carina. Este o specie barbară. Se numesc COCLONI și se comportă ca niște lăcuste. Nu produc aproape nimic, ci doar cuceresc lumile întâlnite în cale și le seacă de toate bogățiile. Au acumulat numeroase cunoștințe tehnologice pe care le folosesc în special în domeniul militar. Sunt total lipsiți de onoare și demnitate, folosind cele mai viclene procedee pentru a-și atinge scopurile. Până acum au fost ținuti la mare distanță de zona civilizată pentru că nu se puteau măsura cu noi; aveam toate sistemele necesare pentru a le anihila toate armele. Acum însă, raportul de forțe s-a schimbat radical. Au descoperit – în demența lor militaristă – o armă nouă numită “ Q – TOTAL “ cu care anihilează orice

sistem inteligent, fie el biologic sau cibernetic. Sub influența acestei arme, atât creierele cât și computerele noastre, intră în faza maximă de procesare până când ating pragul de epuizare. Deși nu este o armă letală, cu ajutorul ei, coclonii ne-au paralizat toate avanposturile din Zona Neutră și le-au cucerit fără luptă. Acei – foarte puțini – care au reușit să scape, au descris efectul armei în felul următor: paralizie motorie, amețeală, dureri de cap, lipsa controlului cerebral, anularea voinței. Revenirea la starea normală se face după minim 93 de minute. Se presupune că este vorba de un flux hiperspațial recalibrat de particule “delta” care obligă creierul, printr-o rezonanță specifică, să creeze și să rezolve probleme din ce în ce mai complexe, într-un timp foarte scurt, până la autoepuizare, independent de voința persoanei în cauză... Ești atent la mine sau dormi ?!

- Aaaaa !! Sunt, sunt. Ce spuneai? A, da, cu lăcustonii...

- Coclonii.

- Da. Și ce vreți de la mine? Cum pot eu să-i opresc? Mă sacrificați ca pe un miel nevinovat , aruncându-mă în gura acelor ... măreți eroi legendari galactici...

- Nu sunt măreți deloc; o adunătură de pitici păroși... Dar nu avem timp de detalii inutile. Ne trebuie o ființă suficient de inteligentă ca să fie conștientă de faptele sale, dar, în același timp, suficient de subdezvoltată mintal pentru a nu fi afectată major de arma “Q-total”. Este principiul dublei suficiențe pe care l-am aplicat în testele noastre făcute pe 87,91% din populația Pământului. Tu ai corespuns cel mai bine.

- Adică ce-nseamnă, sunt deștept sau nu sunt?

- Ești exact atât cât trebuie.

- Din câte înțeleg eu, voi ați învățat atât de mult, mult prea mult – cum mănâncă vaca iarbă până crapă – și acum vă dăunează.

- Se poate spune și așa.

- Păi, dacă sunteți fraieri! Lăsați pe mine! Unde sunt co... zi să-i zic... cocoșații ăia, să le vin de hac ?

- Rămâi în această cameră și gândește-te bine înainte de a hotărî ce vei face . După cum ți-am spus la început, poți refuza. Ai câteva ore la dispoziție, după care te voi prezenta Consiliului Suprem pentru a-ți exprima decizia luată.

- Și unde-i acest Consiliu ?

- Ne îndreptăm cu viteză maximă, prin subspațiu, spre gruparea de forțe de elită a noastră și în curând ne vom cupla cu nava-amiral a Flotei Federației pe care se află acum și Consiliul Suprem.

Spunând acestea, fata iese din cameră. Rămân singur. Cred că este o misiune foarte periculoasă, dar să nu uit că eu sunt un “dublu suficient”, parcă așa zicea, adică ceva ce nu se prea găsește pe toate cărările galaxiei. Accept, ce naiba! Îmi dau ei, ... herțienii ăștia, o armă ca lumea și omor la piticoți de nu s-a pomenit, mai ales că aceștia nu se-așteaptă ca eu să rezist la arma lor teribilă pe bază de... radiații ... Delta Dunării,

parcă zicea fata...!!! Delta Dunării ???!!?? Ia uite, nemernicii, s-au întins cu furatu' până pe Pământ! Lasă că-i aranjez eu !

Dar tot nu mi-au spus ce am de făcut. Dacă era ceva ușor, cred că se-nghesuiau toți să se ofere, dar așa, și-au găsit fraierul galaxiei. Ia să refuz eu și să mă lase-n pace! Ce mă interesează pe mine dacă acei ... cocoșați fură Delta Dunării sau nu!? Mare pagubă! Dunărea tot curge și formează altă deltă, poate mai mare și mai frumoasă.

Și am văzut că fata nici n-a mai pomenit de dorință îndeplinită, de recompensă ceva... Este clar pentru ei că o să sfârșesc rău din misiunea aceasta și n-o să mai fie nevoie să-mi dea nimic sau îmi fac ei ceva cu telecomanda lor și uit tot. O să plec de aici schilodit ca vai de lume, dar chiuind de bucurie ca un prost. N-or fi vrând să le și mulțumesc pentru că m-au plimbat prin cosmos? Ar fi chiar culmea! Ce neobrăzare! Lasă că mă leg eu și de Consiliul ăsta al lor Suprem. Fac o reclamație de-o să le meargă fulgii!

Mă întind în pat și pierd șirul orelor scurse, preocupat de aceste probleme grave.

Cum stau eu și mă gândesc așa, din ce în ce mai revoltat de ce mi se întâmplă, începe un perete să bâzâie și pătrunde în cameră cunoștința mea din spațiu – fata cu H-urile.

Îmi vorbește foarte precipitat:

- Trebuie să ne grăbim. Am fost atacați de zece mii de nave ale coclonilor , numai în acest sector al Brațului Local galactic. Am primit rapoarte că și celelalte zone civilizate ar putea fi amenințate în curând. Presupunem că inamicul dorește să obțină victoria și să jefuiască Federația înainte ca noi să descoperim o contra-armă la teribila lor "Q-total". Consiliul Suprem s-a întrunit de urgență și te așteaptă. Te rugăm să înțelegi că ești singura noastră speranță. Nici nu se mai pune problema să refuzi.

Mă ia de mână și mă trage după ea ca o disperată. Străbatem fel de fel de culoare și încăperi. În trecerea noastră, văd așa, din viteză, o mulțime nenumărată de ființe de diferite înălțimi, grosimi, culori: înalți, scunzi, grași, slabi, chei sau pletoși, frumoși dar și urâți, albaștri, roșii, verzi. Da!! Văd și unul verde, dar cu capul normal, ca de om, nu ca de dovleac. Îi spun fetei cu oarecare reproș:

- Ai văzut? Și nu mă credeai că extratereștrii sunt verzi. ăsta nu are capul mare c-o fi mai prost, dar...

- Hai că nu avem timp, îmi răspunde ea.

Pătrundem într-o sală mare. Douăsprezece scaune din marmură înconjoară o masă rotundă și joasă. Pe fiecare scaun stă câte o ființă humanoidă, dar diferită una de alta. La prima vedere au un singur lucru în comun – vârsta foarte înaintată. Cred că țestoasele noastre din Galapagos sunt copii mici pe lângă acești indivizi. Iată și marele lor Consiliu!! Halal! Un moșneag pare că a și adormit, dar nici ceilalți nu au chef de treabă. Ce decizii salvatoare să mai ia ramoliții ăștia?! Trebuie să profit de senilitatea lor și de situația critică în care se află, ca să mă impun cu hotărâre.

Fata mă conduce până în mijlocul mesei, și apoi se retrage la un panou de comandă cu multe butoane, clape, manete și lumini.

Nu cumva fata dirijează totul? Nu cumva ea îi manevrează pe moși, din butoane, după cum vrea?

Acum observ că masa pe care stau se învârteste ușor, încât, într-un interval oarecare, trec prin fața fiecăruia. Au devenit mai atenți. Și-au înălțat și mai mult scaunele ca să mă intimideze și mă studiază ca pe o insectă. Stați că mă-nfig eu în voi! Le vorbesc răstit:

- Și ce dacă m-ați plimbat prin cosmos, mă !!? Ce mare brânză !? V-am pus eu să...?

N-apuc să termin vorba, că îl văd pe moșul pe care îl credeam adormit, cum întinde o mână spre mine și mă ridică, fără să mă atingă, la câțiva metri deasupra mesei, ca pe un fulg. Deși nu vorbește nimeni, îi aud cuvintele cum mă lovesc direct în creier:

- Poartă-te cuviincios în fața Consiliului Suprem al Federației Galactice a Planetelor Civilizate! Noi stăpânim la perfecție telepatia și telechinezia, deci nu mai avem nevoie de forță fizică pentru a ne impune în fața cuiva. Dacă ajuți Federația, îți ajuți și propria planetă, deci și pe tine însuși. Asta înseamnă că o faci în primul rând pentru tine.

Mă lasă jos. Gata, m-am calmat. Dacă are omul dreptate, are!

Vorbește altul – cel mai stafidit dintre ei – dar, de data aceasta, cu glas tare, fără să mă mai zgârie pe creier:

- Îți suntem recunoscători că ai acceptat să fii de folos Federației în aceste momente de cumpănă. Vei fi recompensat pentru aceasta. Testele făcute de la distanță asupra ta, de către heliona Hina – și privește spre fată – au arătat că ești prea puțin influențat de arma coclonă. Îți vom face acum un test final care va stabili procentul real de influențare. Dacă acest procent va fi mai mare de 31,85%, vom renunța să te folosim, riscul de a nu reuși fiind prea mare.

- Și ce se va întâmpla atunci?, întreb eu curios, dar și cu speranța că, poate nu trec testul și scap la timp din acest război cosmic cu care nu am nici în clin nici în mână.

- Toată Federația va cădea în mâinile barbarilor.

- Și ce dacă? Și la noi au venit barbarii acum vreo mie de ani, dar le-a zis cineva – parcă Eminescu – “cum veni-ră-ți să vă faceți toți o apă și-un pământ” și gata, am scăpat de ei.

Se privesc unii pe alții, mirați. Până să se dumirească ei, îi întreb eu altceva, tot în dorința de a scăpa de această corvoadă:

- Dar de ce nu puneți pe unul de-al vostru să facă ce trebuie să fac eu, c-am văzut că sunteți mulți al naibii ? Sau se fofilează toți ?

Îmi răspunde alt moș:

- I-am testat pe toți ai noștri. Cei mai mulți sunt afectați 100%. Aceia care sunt mai puțin inteligenți, au un procent de influențare de 99,979%, mult prea mare pentru a-și putea menține controlul asupra propriului creier.

- Biiine, bine, testați-mă !

Am acceptat pentru că sunt aproape convins că nu voi trece acest test. Din câte mi-am dat seama până acum, sunt foarte apropiat de ei – ca aspect fizic, mod de gândire, nivel intelectual, moral, filozofic. Voi fi afectat și eu în aceeași măsură; poate nu 99%, dar oricum, mult peste pragul lor critic de treizeci și ceva de procente.

Din tavan coboară spre mine un fel de cască și mi se așează pe cap. Văd cum, pe panoul de comandă al fetei, se aprind fel de fel de luminițe de diferite culori și intensități. Calculatorul lor lucrează... După un timp, care mie mi se pare exasperant de lung, aud vocea inflexibilă a computerului:

-Inteligență zero în standard galactic.

- Cum măăăă ??!!??, zbier eu indignat. Fierătania naibii, mă faci pe mine prost??

- Rectific. Inteligență negativă în standard galactic.

- Eeee ! Păi așa mai vii de-acasă !

Unul dintre moși intervine în cearta noastră:

-Computer, folosește scara inteligenței primare și calculează procentul de influențare!

- Standard primar – inteligență incipientă, procent de afectare 17,632%.

Casca se ridică spre tavan. Fata a stins luminile de pe panou, moșii se bucură ca niște copii, iar eu mă uit prost la ei.

- De ce râdeți măi, ramoliților ?, îi întreb eu supărat. Stai! Să nu mă mai ridici că ametesc! Și ce dacă ești telechinez? Poți să fii și telejaponez, că pe mine nu mă impresionezi. Râdeți de mine, nu ? Mă credeți prost, așa-i? Lasă că vă arăt eu cine este cu adevărat folositor galaxiei. Accept misiunea. Spuneți-mi ce am de făcut.

Vorbește cel mai bătrân dintre ei:

- Vei fi condus în centrul de dirijare a focului de pe nava noastră–amiral, “Protonium”; este cea pe care ne aflăm acum. În curând va începe lupta. În acest sector se va da bătălia principală. Indiferent cum va decurge și cât va dura, noi o vom pierde. Când coclonii vor folosi arma lor “Q-total”, vom cădea neputincioși pe jos. Tu vei rămâne singurul în măsură să reacționezi în vreun fel. Inamicul va invada nava, în dorința lui de a devasta totul. Să nu tragi în ei, pentru că vor fi prea mulți ca să îi poți birui. Trebuie doar să le iei “Piatra de foc”. Este un mineral fosforescent căruia coclonii îi atribuie puteri magice. O va purta la piept, Kohon – căpetenia lor supremă. În gândirea lor mistică, ei consideră că cine deține “Piatra de foc”, le este șef absolut și i se supun orbește. După ce le iei piatra, le ordoni să se retragă dincolo de Zona Neutră. Vom câștiga astfel timpul necesar pentru a descoperi o contra-armă cu care să-i putem ține, din nou, la distanță de zona civilizată.

- Bine, bine, să trecem la luptă, le spun eu, obosit de atâtea explicații inutile. De câte zeci de mii de nave dispunem ?

- Avem 825 de nave mari de linie, plus...

- Doar atâtea !?! Păi nici ... Napoleon Bonaparte n-ar fi făcut față la zece mii de nave dușmane cu doar 825 de nave și ... și-astea făcute prost.

- Sunt foarte performante...

- Sunt mari, adică ușor de nimerit de către orice bleg, și mai sunt și “de linie”.

- Și care crezi tu că este dezavantajul navei de linie ?

- Păi... nu știu. Probabil, dacă stau în linie, când lovești una, cad toate. Chiar voi ați spus că o să luați bătaie, așa că ce mă mai întrebați pe mine? Vreau să ajung cât mai repede la centrul de luptă. Eu am făcut armata la artilerie și mă pricep de minune să conduc focul acestei adevărate “zeițe” a armelor, cum este considerată la noi.

Ședința se încheie. Hina mă conduce la centrul de luptă sau de conducere a focului, cum i-o fi zicând.

Mă simt nefiresc. Am o stare care nu prea-mi este specifică. Sunt vioi, ager la minte, foarte optimist și – mai grav – gata să-mi pun viața în pericol. În mod sigur mi-au făcut moșii ăia ceva cu tele...discopatia lor.

* *

*

Am ajuns și în centrul de comandă. Ce priveliște frumoasă! Suntem într-o sferă uriașă din sticlă groasă care permite observarea circulară a câmpului de luptă. Prin peretele transparent se văd nenumărate nave cosmice, până aproape de ...linia orizontului... Opa !?! Acum observ că acești extraterestri nu au linia orizontului. O puzderie de luminițe – probabil stele, galaxii, planete – se desfășoară până la infinit. Simt nevoia unei destinderi nervoase și fac o glumă pe această temă. Îi trag o castană în cap unui chelios care stă pe un scaun lângă mine și-l întreb serios înainte de a pufni în râs:

- De ce-ai furat mă, orizontu'? Ha, ha, ha !

Sunt întrerupt de aceeași voce inflexibilă de computer:

- Nave coclone în ofensivă. Contact vizual în 2' și 37''.

Începe o forfotă de nedescris în tot centrul. Numeroși extraterestri care se plimbau fără rost de colo – colo, și-au ocupat rapid locurile pe la panouri, baruri, pupitre, birouri și așteaptă încordați începerea luptei.

Trebuie să mă pregătesc și eu. Să-mi aduc aminte de cunoștințele mele de artilerie. ...! Singurul lucru care-mi vine în minte este faptul că am nevoie de o hartă a zonei în care se va desfășura bătălia, pentru a calcula elementele de tragere. Îi cer Hinei, care a luat loc lângă mine:

- Am nevoie neapărat de o hartă a zonei.

- Ți-o afișez pe monitorul din stânga ta. Este zona cosmică 25 M din sectorul 101.

Apasă niște butoane și, într-adevăr, pe ecranul indicat apar fel de fel de puncte luminoase botezate în fel și chip, unite prin linii de diferite culori. Ce aiureală! Îmi exprim dezamăgirea către față:

- Ce porcărie mi-ai pus aici? Asta-i hartă? La voi nu curge nici o apă, nu crește nici o pădure? Vă prostesc topografiile voștri cum vor.

Renunț la monitor și privesc afară prin peretele transparent. Voi trage prin ochire directă. Observ că navele noastre și-au schimbat pozițiile. Și-au însușit deja critica mea cum că nu e bine să stai în linie. Păi vedeți măi, moșilor, c-am avut dreptate !!?

Se aude din nou computerul:

- Nave coclone în raza vizuală.

Într-adevăr, se văd în depărtare niște nave mici care vin puhoi. Nimeni nu face nimic. Ce-or fi așteptând mormolocii ăștia ? Trebuie să iau eu inițiativa, că nu mai merge așa. O întreb pe Hina:

- De unde se deschide focul?

- De la butonul roșu. Nuuuuuu !!!

Prea târziu a spus "Nu". Deja am apăsât. Un glob de foc a ieșit de undeva de sub centrul nostru de comandă și se îndreaptă către una din navele din față. O lovește în plin.

- Uraaaaa !!!, sar eu entuziasmat de reușită. Nu vă bucurați, mă ?!, îi întreb pe cei din jur care – dimpotrivă – au rămas stupefiați. Cred că nu le vine să creadă că am nimerit din prima. Tocmai voiam să le spun că nu sunt chiar așa de prost pe cât mă cred ei, dar Hina mă smucește de mână, m-așează din nou pe scaun și-mi vorbește răstit:

- Termină cu prostiile și nu mai pune mâna pe absolut nimic!

- De ce ?

- Tocmai ai lovit nava noastră de acoperire "Electron 13".

- Păăăi ..., ia să-l pedepsiți pe căpitanul navei pentru că n-a stat unde trebuie! El nu știe că prin fața tunului și prin spatele calului, nu se trece ? Și voi sunteți de vină. I-ați dat navei numărul "13", deși știe toată lumea că-i cu ghinion. Și uite acum, biata de ea, cum e cuprinsă de flăcări.

Nu mai știu ce învinuiți să le mai aduc pentru a scăpa cu fața curată, dar sunt salvat de începutul luptei. Navele inamice – mult mai mici decât ale noastre – ne-au înconjurat și trag continuu, ca la nebuni. Navele noastre nu sunt foarte afectate și răspund cu foc ritmic și eficient, distrugând "bâzâitorile" adverse, ca pe muște.

Fac, cu glas tare, o remarcă pentru ridicarea moralului prietenilor mei:

- Hai că stăm bine. Nu avem pierderi prea mari, doar o singură navă ne-a fost lovită.

- Este "Electron 13", îmi răspunde cheliosul de lângă mine.

- Da, dar inamicul a pierdut o groază de avioane.

- Acestea sunt doar niște module teleghidate de patrulare cu care coclonii hărțuiesc adversarul, în faza inițială, pentru a-i dezorganiza apărarea. Adevăratele nave abia acum apar. Privește!

Mă uit afară și rămân trăsnit. Un număr imens de nave formează o adevărată perdea în fața noastră. Sunt enorme și se apropie greoi. Avioanele cele mici ale co..., zi să-i zic,... cocoșaiilor au fugit toate și au intrat în navele mari, ca puii sub cloșcă.

Este un moment apăsător. Nimeni, în jurul meu, nu mai zice nimic. Trebuie să le dau eu tonul, că acești extratereștri tare lipsiți de inițiativă mai sunt:

- Hai să fugim !

Și o iau hotărât către ușă, dar, din nou, Hina mă reasează pe scaun spunându-mi că nu avem unde să fugim. Pe naiba! Cât e Cosmosul ăsta de mare, găseam noi vreo văgăună ceva, unde să ne-ascundem.

Dar ce să mai fug, că a început adevărata luptă. Navele noastre au mai mărit distanțele între ele ca să poată acoperi întregul front al adversarului. Sute și sute de globuri de foc ies din tunurile noastre și se îndreaptă către dușman. Navele acestuia nu ripostează, dar nici nu sunt lovite prea rău; se protejează cu un fel de ... abur gălbui. Hina spune că este câmp de forță. Așa cred că e, ce-o mai fi și-ăsta!?

Deodată, inamicul trage cu toate armele lui. Din fiecare navă a sa țâșnește spre noi câte un jet de lumină violetă care ne acoperă cu totul.

Proștii ăștia, gândesc eu, nici nu au tunuri; trag în noi cu lanternele. Doar ne luminează, că în rest nu se-ntâmplă nimic. Sau vor să ne bată-n ochi, ca să nu-i mai vedem?

Totuși, ceva se petrece pe aici. Toți în jurul meu au început să geamă și să se țină de cap. Câte unul, câte unul, cad pe jos și, după puțină tăvăleală, rămân lați. Ce-or fi având, măi frate ?! Le-a pus cineva ceva în mâncare?

Hina mă trage de mână, încercând disperată, să-mi spună ceva. O mângâi ușor pe cap și-i zic, pentru consolare:

- Lasă că vă răzbun eu. O să-l găesc pe cel vinovat și-o să-i trag la polonice în cap, până căpiază.

- “Q-total” șoptește ea.

Nu pricep. Așa l-o fi chemând pe bucătar?!

- “Q-total” , repetă ea. Coclonii...

- Aaaa !! Acum înțeleg. Vedeți cum prea multă carte strică?

- “Piatra de foc” ..., “Piatra de foc”...

Au tras ... co... corciturile astea în noi cu arma lor specială.

Nici o navă de-a noastră nu mai trage. Cred că se vaită toți de cap și dau din picioare.

Ce să fac eu acum, c-am rămas singur? Să nu uit să-l caut pe șeful suprem al ăstora și să-i cer piatra aceea. Dar, dacă nu vrea să mi-o dea? O fi vreun căpos!...

Până una alta, să privesc pe geam. Am zis eu că focul nostru nu are efect prea mare, dar m-am înșelat. Multe sute de nave inamice sunt găurite și crăpate ca vai de lume. Au fost duse mai departe și adunate grămadă într-un loc. Nu prea pricep eu de ce nu s-au prăbușit până acum, că de zburat nu mai zboară, dar să zicem, pe-aici prin cosmos, o fi altfel. Celelalte, tefere, au intrat printre ale noastre și s-au lipit de ele. Și de-a mea s-au agățat câteva.

Se aude o forfotă și o gălăgie de nedescris. Cred că piticoții ăștia au venit să devasteze și să fure tot ce le iese în cale.

Nici nu-mi termin bine gândul, că mai multe uși ale centrului de comandă se deschid și pătrund înăuntru puhoaie de vietăți care se reped ca șobolanii prin toate ungherele. Sunt cam de un metru înălțime, grași, cu păr pe ei ca maimuțele. Sunt îmbrăcați doar în zona pieptului și a abdomenului, mâinile și picioarele fiindu-le libere. La fund le atârână niște cozi solzoase care, la unii mai bătrâni, le ating de podea. Au picioare foarte butucănoase, iar mâinile – micuțe, ca de copil. La figură seamănă cu cimpanzeii noștri, dar parcă aduc și a broască. Sunt simpatici foc, pârliții !!

Mă enervează, totuși, că nici unul nu mă bagă în seamă. Ca să nu mai zic de faptul că sunt niște nemernici foarte obraznici care vor să distrugă galaxia și mai ales Delta Dunării. Odată-mi vin nervii pe ei, mă ridic în picioare și le strig:

- Măi, coo ...! (Cum naiba-i cheamă pe-ăștia, că mereu uit? Aha! Mi-am amintit.) Măi, cocliților, care este șeful vostru cel mai mare?

Când m-au auzit, odată au rămas toți încremeniți pentru o clipă, după care au început să scoată niște sunete pițigăiate. Îi văd acum ridicând lanternele spre mine și trăgând nebunește cu lumina aceea violetă.

Învăluit din toate părțile, mă simt foarte descumpănit. Mai mult – m-apucă o amețeală și-o durere de cap de nedescris. Picioarele parcă mi se înmoaie, iar mâinile sunt ca de plumb. Aaahh!!... Simt cum creierul meu o ia razna, aruncându-se în niște calcule matematice extrem de dificile și din ce în ce mai complexe. Ah, creierule, ce faci cu mine ?! Te-a găsit tabla înmulțirii chiar acum când am nevoie de tine?... 5x7, 8x6, 9x9... Mă zbat așa, în agonie, câteva minute ce par interminabile.

Încet, încet îmi revin. Gata, nu mai am nimic.

Văzându-mă că nu cad lat, cocliții încep din nou să tragă în mine cu toate armele. Fără nici un efect de data aceasta. Odată terminată tabla înmulțirii, creierul meu s-a lăsat păgubaș, ceea ce demonstrează că am un sistem nervos deștept, care știe să se deblocheze și să se protejeze singur în cazul unor suprasolicitări.

“Șobolanii” din jurul meu au încetat să mai tragă. Nu știu de ce, dar sunt mai mici ca înainte. Aaa!! S-au așezat în genunchi și fac plecăciuni în fața mea. Oare mi-or fi prins frica? Pentru a mă convinge, bat din picior prefăcându-mă că mă reped la ei. Se ghemuiesc și mai mult. E clar. Mama voastră de piticoți, ați ajuns la mâna mea! Le poruncesc autoritar:

- Să vină imediat la mine șeful vostru cel mai mare!

După pițigăieli îndelungate – timp în care aproape că-mi pierd răbdarea – cel mai burtos dintre ei îmi vorbește:

- Străinule, ai o limbă necunoscută nouă. Ne-a luat mult timp ca să o găsim în banca de date a Federației. Cine ești tu, de unde vii și cum de rămâi neafectat în fața armei noastre cea de neoprit?!

Să le spun că sunt din Fetești? Nuuu, că năvălesc proștii pe-acolo și cine știe ce mai fură. Trebuie să trag de timp până când îmi vine o idee salvatoare. Răspund tot așa hotărât:

- Păi voi cine credeți că sunt, măi, piticoților?! Cine, în toată galaxia, poate rezista la arma voastră?

Îmi strigă toți în cor, căzând cu fața la podea:

- Zeul Războiului cel neînfricat.

- Păi vedeți că ați ghicit?

- Dar, profeții au spus că vei veni peste o mie de perioade...

- M-am trezit mai devreme și iată-mă!

- ... și ne vei ajuta să cucerim întreaga galaxie...

- Galaxia este deja cucerită de către mine, așa că voi nu mai aveți ce face. Trebuie să plecați.

- Unde?

- Înapoi pe ... - de unde zicea Hina că vin ăștia? –... brațul Săgetătorul Carenei.

- Dar nu știm unde este.

- Vă spun eu. Vă luați navele, mergeți până la marginea galaxiei, și de-acolo o luați pe jos încă vreo trei sute de kilometri. Se face așa... un loc mai bătătorit. Acolo mă așteptați pe mine.

- Nu-l ascultați! Este un impostor. Eu sunt căpetenia voastră supremă. Cer supunere totală!

A vorbit un coclit mai mare care a intrat nervos pe ușă. Are o coadă lungă, pe care o târăște pe podea. Poartă pe piept un cristal foarte strălucitor atârnat de gât cu un fel de lanț auriu.

Trebuie să-l iau tare, la intimidare, pentru că de vorbă bună nu prea pare să înțeleagă.

- Dă-mi “Piatra de foc” și-ți arăt eu cine este șeful!, îi spun.

- Hi, hi, hi !! Cu “Piatra de foc”, și cel mai prost dintre supușii mei poate să fie șef. Te vom pune la încercare ca să ne convingem dacă ești zeu sau nu. Trebuie să deschizi ușa sălii tronului. Numai un zeu poate face acest lucru.

- Dar tu cum o deschizi?

- Cu ajutorul parolei de acces.

- Și care este parola?

- Nu știu. Am uitat-o. Tocmai de aceea este o sarcină atât de grea.

- Și dacă reușesc, îmi dai piatra?

- Nu va fi nevoie să ți-o dau eu. Ți-o vei lua singur, pentru că adevărata “Piatră de foc” se găsește în sala tronului. Aceasta pe care o port eu este o copie. Dacă aş scoate-o pe cea veritabilă, ar sări toți pe mine ca să mi-o ia, pentru că cine deține acest cristal divin este șeful nostru suprem, cel mai fericit coclon, cel fără șefi deasupra sa .

- Accept. Du-mă la ușa voastră căreia i s-a blocat broasca.

Șeful cocliților o ia înainte, eu după el, iar în urma noastră se-nșiră puzderia de piticoți.

Mă gândesc că trebuie să reușesc neapărat să deschid acea ușă pentru a-mi realiza visul meu de-o viață – acela de a deveni șef absolut; chiar dacă nu pe Pământ, dar mă mulțumesc și cu Cosmosul.

După ce străbatem sute de metri de coridoare întortocheate, ajungem în fața unei uși destul de banale.

Rămân singur. Toți ceilalți s-au retras mult în spate și nu știu ce tot șoșotesc acolo. Să m-apuc de treabă. Încep cu metoda cea mai sigură – trântesc un picior în ușă de sar scânteii. Nimic! Ce bine era dacă aveam un baros la mine! Știa el, tuciuriul acela de ce umblă cu geanta plină de scule; nu se știe niciodată cum are omu’ nevoie...

Nici nu-mi termin bine gândul, că aud o voce, deja cunoscută, de computer:

- Identifică-te și spune parola de acces!

- Mă numesc... Ki-Ki-Hi, inventez eu un nume, și sunt depanator de computere.

Am venit să te repar.

- Funcționez în parametri normali.

- Cum să fii normal dacă ai uitat parola de acces în sala tronului?

- Eu știu parola, Kohon a uitat-o.

- Dacă o știi, spune-o !

- Nu am voie.

- E clar! Ești dereglat. Trebuie să te demontez. La cât ești de paradit, nu știu dacă o mai ieși din tine măcar un aspirator.

- Parola este: “Coadă care străbate spațiile nețârmurite ale Cosmosului sideral”.

- Bine. Fii atent că-ți dau parola de acces în sala tronului: “Coadă care ...”.

“Coadă care ...” ...???... . Fi-v-ar cozile să vă fie de proști, cu parolele voastre încâlcite!! Ia fă-i proba la parola aceea pe care-ai spus-o tu, să vedem dacă merge! Și hai mai repede că mă grăbesc! Mai am și alte computere de dezmembrat.

Ușa se deschide. Ahaaa! Până și computerul mă știe de frică.

Pătrund înăuntru. Este o încăpere mică. Nici vorbă de tron – doar un scaun pitic, dar foarte lat, având o gaură în mijloc; cred că pe-acolo își bagăăștia coada.

Într-un colț zace o masă veche pe care este așezată o pernă frumos ornamentată. Pe aceasta stă o splendidă piatră fosforescentă ce se poate pune la gât cu un lanț de aur.

Iau piatra și ies cu ea afară. Toți coclonii, inclusiv Kohon, șeful, cad la pământ.

Le vorbesc autoritar:

- Acum am “Piatra de foc” și sunt șeful vostru suprem. Vă ordon să plecați dincolo de Zona... - despre ce zonă era vorba??

- De “Zona Neutră” ?, întreabă șeful, de fapt fostul lor șef.

- Nu!, îl contrez eu, ca să nu creadă că mă iau după el, dincolo de “Zona Crepusculară”.

- Dar nu știm unde este...

- Nici asta nu știți unde este, mă?! Păi, voi habar n-aveți. Degeaba umblați prin Cosmos. Mai bine știu eu decât voi. Plecați în teritoriul vostru și să nu vă mai prind în zona civilizată până nu vă chem eu.

- Dar tu nu vii cu noi?, întreabă Kohon.

- Voi veni peste o mie de perioade, așa cum au prezis profeții voștri.

- Dar unde te vom găsi dacă vom avea nevoie de sfaturile tale?

- Pe planeta mea.

- Există o planetă a zeilor?!

- Da, există.

- Unde se află?

- Într-un loc ascuns, departe de puterea voastră.

Nu am vrut să le spun, pentru a nu mă trezi pe Pământ cu droaia asta de piticoți hrăpăreți care să devasteze totul.

Kohon mă iscodește iar:

- Dar sunt mulți zei pe planetă? Mă refer la cei care nu sunt afectați de arma noastră, “Q-total”.

- Oho! Cred că sunt de ordinul milioanelor.

Se cutremură cu toții și tot zic, în cor, “hu, hu, hu”, frecându-și palmele.

- Atunci noi plecăm în teritoriul nostru. Rămâi cu bine zeu atotputernic și șef suprem al tuturor coclonilor! Vom aștepta ordinele tale.

A vorbit Kohon, după care a dat fel de fel de ordine în limba lor. Toți s-au împrăștiat care-ncotro.

Mă întorc și eu. După ce rătăcesc zăpăcit prin fel de fel de culoare și săli, ajung, în sfârșit, înapoi în centrul de comandă.

În curând prietenii mei se vor trezi. Nu trebuie să-mi vadă “Piatra de foc” pentru că mi-ar lua-o în mod sigur, ca să-i poată controla pe piticoți după bunul lor plac; de aceea mi-o bag în sân. Încet, încet, încep să se dezmorească. După un timp își revin cu toții.

Le strig triumfător:

- Gata, v-am salvat mări, deșteptilor! Dușmanii voștri au plecat în teritoriile lor și nu vor mai călca pe-aici cel puțin o mie de perioade.

Cineva spune:

- Într-adevăr, au plecat. Au lăsat doar navele avariate pe care va trebui să le dezintegram.

- De ce nu le luați la fier vechi?, întreb eu. Câștigați ceva bani pe ele!

- Nu putem să ne folosim de acestea, intervine Hina în discuție. Coclonii pornesc dispozitivele de autodistrugere, de fiecare dată când părăsesc o navă, transformând-o într-o adevărată capcană. La cea mai mică încercare de pătrundere în interior, aceasta explodează.

Cheliosul care a stat lângă mine în timpul bătăliei, vorbește alarmat, apăsând fel de fel de butoane pe un pupitru:

- Nu mai avem armele grele. Ni le-au luat coclonii. La fel s-a întâmplat și pe celelalte nave. De asemenea, este foarte posibil să nu mai avem nici combustibil. Voi afla imediat.

O femeie albastră, de la un pupitru mai îndepărtat, ne anunță:

- Flota a 17-a a Federației, condusă de generalul Farador, se apropie de noi cu viteză maximă pentru a ne veni în ajutor. Vor ajunge în 128 de minute. De asemenea, radarele de mare putere confirmă faptul că inamicul se îndreaptă spre Zona Neutră. Se pare că suntem salvați.

Toți sar în sus de bucurie. Este o hărmălaie de nedescris. Cu greu îi potolește Hina și le spune:

- Să nu uităm că datorăm totul acestui pământean care s-a dovedit mai puternic decât toate navele noastre.

Strigătele de bucurie izbucnesc și mai tare. Mă iau mai mult pe sus și mă poartă către sala Consiliului Suprem. Toată lumea s-a adunat pe holuri și mă aclamă. Hina mă ține de mână. Ne strecurăm cu greu prin mulțimea entuziastă.

Mă simt bine. O întreb pe prietena mea, ca și cum n-aș ști ce se întâmplă:

-De ce se bucură toți ca niște copii? Ori le-ați mărit salariile?

- Nu. Te aclamă pe tine pentru că ne-ai scăpat de cocloni.

La un moment dat, îmi iese în față un individ uriaș, pletos și cu o figură încrunțată. Hina îi strigă, precipitată:

- Ușor, te rog ușor, Alnis!

Ce ușor, că-mi trage asta o palmă pe spate de mi se scutură praful de pe pantofi.

Dau cu mâna la o parte stelele verzi din jurul meu și-i spun Hinei:

- Măriți-i, măi, și ăstuia salariul, că mă omoară!

- Nu te supăra! El este un orzon. Acesta este modul lor de a-și manifesta stima și recunoștința.

- Nu mă supăr, dar cred că mă dezmembrez. Bine că nu s-a îndrăgostit de mine o ... orzoaică de-asta de-a voastră; aș fi fost în spital acum.

Ajungem la sala Consiliului Suprem. Toți rămân la ușă. Intră cu mine doar Hina.

Moșii sunt la locurile lor. Par mai veseli. Îmi vorbește cel mai ramolit moșneag:

- Pământeanule, te-ai comportat admirabil. I-ai gonit pe cocloni spre Zona Neutră. Cum ai reușit să le iei "Piatra de foc"?

- Nu le-am luat nici o piatră, mint eu ca să nu rămân fără ea. Nu a fost nevoie. S-au speriat numai de faptul că nu au putut să mă doboare cu arma lor specială.

- Calculele noastre au fost corecte. Spune acum ce dorință vrei să-ți îndeplinim.

- ... Păi... nu știu. Nu-mi vine nimic în minte. M-ați luat prea repede...

- Bine. Atunci vom face în felul următor. Heliona Hina te va conduce acasă. Ea va ține, periodic, legătura cu tine. Când te hotărăști, poți să-i ceri orice. Îți va da ea și alte instrucțiuni.

Gândesc că așa este cel mai bine: sunt șeful suprem al piticoților, am “Piatra de foc” pe care, la nevoie, pot s-o vând pe bani grei, mai scot ceva și de la Hina de câte ori îmi va veni câte-o idee. Sunt mulțumit.

* *

*

Mă despart de prietenii mei cu mare părere de rău. Mă îmbarc pe o navă mai mică, împreună cu Hina, și ne îndreptăm spre Pământ.

Pe drum discutăm fel de fel de banalități. Începe să-mi placă de ea din ce în ce mai mult, dar mi-e rușine să-i mărturisesc acest sentiment. Dacă era orzoaică, îi trânteam o palmă de vedea stele verzi și pricepea ea cam despre ce-i vorba, dar așa... Nu-mi rămâne decât să mai aștept, să prind mai mult curaj și poate, într-o întâlnire viitoare...

Trece o perioadă de timp fără evenimente deosebite. Mă mulțumesc cu faptul că Hina se poartă mult mai frumos cu mine.

Ajungem în apropierea Pământului. Intrăm într-o sferă energetică și, după puțin timp, ne trezim într-un subsol. Fata mă privește gânditoare și îmi vorbește cu oarecare tristețe:

- După ce plec eu, urci scările și vei ajunge în oraș, în zona unde ne-am întâlnit inițial. Îmi pare rău că ne despărțim. Citesc în ochii tăi o anumită dorință... Aproape că aș accepta să facem dragoste... Și până la urmă de ce n-am face-o, așa ca o mică recompensă pentru meritele tale. Trebuie să recunosc faptul că ești mai simpatic decât am crezut inițial.

Mă ia de gât și mă sărută.

- ... !?! , mă mir eu fără vorbe.

- Nu. Nu suntem incompatibili. Te-am mințit. Îmi cer scuze.

- Nu-i nimic. Suntem chit, pentru că și eu v-am mințit pe voi. Am luat “Piatra de foc” de la piticoți și mai, mai că-mi vine să ți-o dăruiesc ție ca pe o dovadă de prețuire.

- ...!!!...Unde este?

O scot din sân și i-o arăt. O ia și o cercetează cu mare atenție, devenind din ce în ce mai îngrijorată. Îmi vorbește grav:

- Te-au păcălit, nemernicii ! Te-am prevenit că sunt extrem de vicleni. Aceasta nu este “Piatra de foc” , ci un hiperlocator. Adică un dispozitiv de foarte mare putere cu ajutorul căruia coclonii îți știu, în orice moment, coordonatele cosmice.

- Și la ce le-ajută?

- Cred că vor să vă invadeze planeta.

- Imposibil! M-au luat drept zeu și mi-au arătat un deosebit respect. Le-am spus că suntem milioane de zei pe planetă, ca să le fie frică și mai tare.

- Mare greșală ai făcut! Coclonii îi numesc “zei” , cu sens de batjocură, pe toți savanții noștri, căzuți prizonieri, care le furnizează date științifice de mare importanță. Nu ți-au spus că la ei, toți “zeii” sunt sclavi, exploatați la maxim.

- Da’ ce, am eu moacă de savant ?!

- Probabil că i-a intrigat faptul că ai rezistat în fața armii “Q-total” și, mai mult ca sigur, vor să afle secretul tăriei tale. Faptul că le-ai spus că mai sunt foarte mulți alții cu asemenea calități, probabil că i-a îngrijorat și mai mult, tocmai acum când credeau că noua lor armă poate supune întreaga galaxie. Trebuie să plec imediat ca să previn Consiliul Suprem. Veți fi atacați masiv, probabil, peste doar câteva luni terestre.

- Și eu ce fac ?

- Așteaptă-mă pe mine și nu spune la nimeni absolut nimic. Comportă-te normal până la întoarcerea mea. Vom discuta atunci toate detaliile.

- Când te vei întoarce ?

- Va dura ceva mai mult decât drumul făcut de noi doi, pentru că Flota a plecat la Baza numărul 1 a Federației, pe planeta Darena. Poate vor fi și alți factori perturbatori... Nu ne vom întâlni mai devreme de trei săptămâni.

- Cu ... hipi-locatarul ce facem ?

- Hiper-locatorul. Îl iau cu mine.

- Foarte bine! Ia-l tu în Cosmos și aruncă-l în vreo groapă ca să ni se piardă urma. Să ne caute coclonii în altă parte.

- Prea târziu! Cred că deja v-au localizat planeta. Acum trebuie să plec. Ne vom revedea curând.

Intră în sfera energetică și dispare.

Am ratat totul. Ce fraier mai sunt! Eram pe punctul de a o convinge să facem dragoste... Cel puțin să repar ce se mai poate. Ies pe stradă și o rup la fugă urlând din răsuputeri ca să previn pe cât mai multă lume:

- Fugiiiiți ! Fugiiiți ! Coclonii vor ataca Planeta Zeilor.

Cap. II : COMMANDO PENTRU TERRA

Stau întins în pat cu fața în sus și privesc o muscă ce zboară în curbe imprevizibile în apropierea tavanului. Îmi imaginez că este o navă coclonă, iar eu – un trăgător la o baterie de lasere antiaeriene. În zadar ridic brațele cu pumnii strânși, imitând salve repetate de artilerie, căci nava inamică nu vrea să cadă și pace!

Doamne, în ce hal am ajuns!! Până la urmă au avut dreptate să mă interneze la secția de neuropsihiatrie a spitalului municipal; cred că am luat-o razna cu adevărat.

Și totuși, mă simt foarte nedreptățit. Eu am încercat din răspuțeri să-i conving că invazia coclonă este iminentă, dar ei, doctorii, mari specialiști!!, m-au declarat nebun. Cu cât voiam să fiu mai convingător, cu atât îmi făceau mai multe injecții și-mi spuneau că o să treacă. Iar eu le repetam și mai disperat că or să treacă peste noi și or să ne facă praf.

Acum, după atâta tratament tranchilizant, mă simt ca un castravete ce stă nepăsător în grădină la umbră și răcoare.

Nu! Hotărât lucru, trebuie să acționez într-un fel, dar, de data aceasta, mai discret, ca să nu mai atrag atenția asupra mea, ci să pară că m-am liniștit și merg spre vindecare. Voi nega existența coclonilor, dar mă voi pregăti în ascuns pentru ripostă. Bine ar fi dacă mi-aș găsi, totuși, niște susținători cu care să formez un fel de ... celulă de luptă.

Mă ridic și privesc în cameră. În dreapta patului meu este un aviator care are atâtea probleme personale, încât nu-i mai arde lui de un eventual război împotriva coclonilor, nici dacă acesta s-ar desfășura la el sub pat.

În fața mea este un cetățean care doarme toată ziua atât de încâlcit în cearceafurile sale, încât nu i-am văzut fața până acum. Chiar și atunci când vine asistenta să-i facă injecția, nu se ridică din pat, ci își dezvelește, cu mișcări leneșe, partea superioară a posteriorului său, primește înțepătura cu totală neîmpotrivire, după care își acoperă fundul la fel de monoton ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat, în timp ce mie mi se furnică pielea de frică.

Mai multe speranțe îmi vin din partea stângă a salonului. Am aici trei pacienți care par să corespundă destul de bine cerințelor planului meu de luptă, în ceea ce privește atât discreția, cât și “plecatu’ de-acasă” (cu mintea sorcova, bineînțeles). Nu că ar fi nebuni, nu, dar au capacitatea de a crede și în altceva decât în ceea ce ne spun doctorii că este real. Poate că i-aș putea convinge de existența coclonilor și de pericolul în care se află planeta noastră. Ba mai mult – cred că le-aș putea trezi, din adâncul minților lor, dorința de a face ceva foarte util pentru o lume care se dispensează de ei, izolându-i în acest salon în care mori în fiecare zi de plictiseală și de frica injectiilor. Ar fi o lecție dură dată acestei societăți insensibile, venită din partea unor oameni demni care nu-și merită soarta, deși, paradoxal !!, am constatat că unora le place aici și nu mai vor să plece.

Chiar lângă mine, în stânga, are patul, nea Mitică. Este un bătrânel simpatic și vioi, care ne-a împuiat capul cu întâmplări din vremea când era el copil. Mie chiar mi se pare că povestește de pe vremea când era bunicul lui copil, dar nu contează, important este că-i foarte nemulțumit de prezent, îi consideră pe tinerii de azi niște degenerați care au greșit drumul evoluției, târând, inevitabil, Omenirea spre cazanele cu smoală ale Iadului, astfel că, ar face orice pentru a salva Umanitatea și a demonstra superioritatea principiilor sale ce își au originea în vechime.

Lângă nea Mitică stă un bărbat cam la treizeci de ani, foarte înalt și solid, care a fost internat pentru că a făcut o criză de isterie. Acum s-a calmat, transformându-se într-un tip de treabă și foarte potolit, deși, la internare, a bătut jumătate din personalul secției, cealaltă jumătate scăpând cu fuga prin saloane și deghizându-se în pacienți. Avea o plăcere nebună să le tragă picioare în fund, mai ales la asistente. Atunci am avut onoarea să fiu și eu doctor pentru câteva minute. De fapt, m-a păcălit șeful secției care a intrat precipitat în salon și mi-a propus să facem schimb de halate și de funcții – el să fie pacient și eu doctor. N-am apucat să dau prea multe ordine în calitate de șef al acestei secții – și ce planuri de restructurare aveam ! – că m-am întâlnit cu acest isteric și am luat la picioare-n fund, până am simțit că devin imponderabil. După aceea, vreo două zile, deși mergeam pe hol, aveam senzația că plutesc.

Acum, după cum spuneam, băiatul s-a liniștit. Noi l-am poreclit – după personajul acela celebru al lui Victor Hugo - Jan Vlăjgan.

Al treilea pacient pe care trebuie să-l atrag în celula mea de luptă împotriva coclonilor, este “Comisarul”. Nu știu de ce i-au zis așa, pentru că eu l-am găsit deja botezat. Este opusul lui Jan – mic, slab și prăpădit, puțin mai brunet la culoare, având un ten măsliniu spre negru-corb. Să tot aibă vreo treizeci și cinci de ani dar la minte pare de șapte-opt ani. Pe mine tot m-a mai durut puțin capul, dar Comisarul, chiar că este total imun la arma coclonă cu radiații din ... Delta Dunării sau de unde le-or mai fi luând ei acum. De ce sunt așa nesigur? Pentru că am întrebat o rudă din județul Tulcea dacă a văzut prin zona deltei niște... șopârle sub formă de maimuță furând radiații și mi-a spus că nici n-a auzit de așa ceva. Cu siguranță, a fost vorba de o cu totul altă

deltă, din altă zonă cosmică, pentru că planeta noastră nu a fost descoperită, încă, de către piticoți.

În seara aceasta îi voi convoca pe cei trei ca să le spun mai multe amănunte despre cocloni și să formeze cu ei un detașament de luptă.

Deodată, ușa salonului se deschide brusc, luându-ne prin surprindere. Tresărim cu toții, speriați. Chiar și tipul care doarme tot timpul, se sperie și se întoarce apoi nepăsător pe partea cealaltă. Este doctorul de gardă însoțit de asistenta de serviciu. Au venit în vizita de după-amiază. Nu înțeleg de ce mai fac aceste vizite, că și-așa nu-i servește nimeni cu nimic. Ni se face doar prezența.

De data aceasta, doctorul se leagă de mine, cu văditul scop de a mă descoase, căutând un nou pretext pentru a-mi programa o altă serie de injecții:

- Hei, ce-ți mai fac coclonii?
- Care cocloni?, îi răspund eu hotărât să nu mai divulg nimic din ceea ce știu.
- Cei din spațiul cosmic despre care ai vorbit în ultimele două săptămâni.
- Domnule doctor, cred că ați luat-o razna. Faceți-vă mai bine o internare și lăsați-l în locul dumneavoastră pe Comisar, că pare mai întreg la minte...
- Măi, nu mă duce cu vorba! Povestesc despre coclonii tăi, toți doctorii din secție.
- Păi, atunci internați-vă cu toții. Eu nu știu despre ce este vorba, dar mă pot oferi să vă fac injecții.
- Vrei să spui că nu mai știi nimic despre extraterestrii care vor să ne invadeze planeta, care au descoperit o armă cu care pot să supună galaxia...?
- Dacă am spus eu așa ceva, nu făceam decât să povestesc un film, dar v-ați repezit voi s-o luați de bună și uite unde am ajuns!

Cred că dă rezultate tactica mea. Îl văd pe doctor cum șoșotește cu asistenta. La urmă îi spune:

- Așa că diseară îi faci o injecție dublă de amitriptilină combinată cu...
 - Stai, doctore, intervin eu, că mă predau. Orice, dar numai asta nu. Am căpătat o alergie – când fac injecții, mă doare în gât.
 - N-are nici o legătură una cu alta.
 - Ba are! intervine și asistenta, trecând de partea mea. De câte ori îi facem injecție, urlă ca un apucat, până când îi ies coardele vocale pe nas.
 - Dacă zici că te doare în gât, o să te trimit mâine la otorinolaringolog.
 - !!???!!... Unde și ce se-ntâmplă ???!, întreb eu, minunându-mă de așa denumire ciudată. Păi bine, domnule! Eu am pronunțat un singur cuvânt străin – cocloni – și m-ați internat de urgență, dar voi, doctorii, scoateți o groază de balauri din gură și nu vă mai face nimeni nimic.
 - Am zis: otorinolaringolog. Nu este un balaur, ci un doctor.
 - Oto rino... ceee ???
 - Lasă, nu contează. Nu-i treaba ta. Discutăm mâine.
- Ies amândoi din salon.

Nu-i treaba mea, nu-i treaba mea, dar a cui o fi oare, când fundul meu a ajuns poligon de tragere? Îmi este din ce în ce mai clar că nu mai am timp de pierdut. Trebuie să formez cât mai repede acel detașament de apărare a planetei, până când nu mă anihilează doctorii.

Le strig celor trei apropiați ai mei:

- Nea Mitică, Jane și tu, Comisare, veniți cu mine! Trebuie să vorbim de urgență.

Mă urmează toți cu devotament. Îi conduc în părculețul spitalului și ne așezăm pe o bancă mai retrasă, sub o salcie plângătoare.

Stau un timp și-i privesc în tăcere ca să sporesc tensiunea momentului, pentru a-i putea dirija mai ușor spre ceea ce doresc eu.

Comisarul își pierde răbdarea și întreabă:

- Evadăm sau furăm mâncare?

- Nu. Este vorba despre altceva. Voi m-ați auzit pe mine vorbind despre cocloni, războiul cosmic, Federația planetelor, amenințarea ce ne paște căminele. Voi sunteți singurii oameni în care am încredere. Sunteți singurii care mă credeți cu tărie, nu ?

- Nuuu !!

- Nu mă credeți ?

- Nuuu!!

- Păi bine măi, fraților, eu ce-am lătrat până acum? M-aduceți în stare să vă spun doctorului că nu sunteți ascultători. Pregătiți-vă fundurile pentru injecții duble. Ia mai gândiți-vă! Mă credeți sau nu ?

- Daaaa !!

- Eeeee !, parcă mai veniți de-acasă! Am luat act, cu satisfacție, de atașamentul vostru deplin pentru această cauză nobilă. Înțelegeți că ne este amenințată planeta și singura speranță este în noi. Numai în noi. Trebuie să formăm o echipă de luptă împotriva coclonilor cotropitori. Îi vom spune ... stați să mă gândesc..., COMANDO PENTRU TERRA. Ce spuneți?

- Nimic.

- Nimic.

- Nimic.

- Foarte bine! Știam că veți fi de acord cu mine. Voi avea grijă să pun o vorbă bună pentru voi, pe lângă șefii cei mari ai galaxiei. Or să vă umple de bani.

- Dar au bani de-ai noștri sau bani de galaxie?, întreabă Comisarul.

- Au de toate felurile, iar dacă nu vrei bani, ei îți pot îndeplini orice dorință.

Par destul de convinși. Nea Mitică îmi sare în ajutor:

- Eu zic să acceptăm. Și-așa nu avem ceva mai bun de făcut, iar, încetul cu încetul, doctorii ne trag pe linie moartă.

Completez și eu:

- Da, are dreptate. Doctorii ne-au pus gând rău. Au adus specialiști din Germania ca să ne închidă gura și, poate, chiar să ne vină de hac. Ați auzit și voi că mâine mă dau

pe mâna acelui străin – Otto Rinocerul – să facă experiențe pe gâtul meu. Dacă îmi taie coardele vocale, pot să urlu eu cât vreau despre cocloni, că nu se mai aude nimic afară.

- Și eu sunt de acord, intervine Jan. Nu prea cred eu poveștile astea, dar, în lipsă de altceva, îmi pun mușchii în folosul Terrei.

- Cine-i Tera – întreabă “Comisarul” – blonda aia de ieri care a venit la tine?

- Nu, măi blegule, îl lămurește nea Mitică, Terra este planeta noastră. Vorbim codificat, ce naiba nu pricepi !?

- Ahaaa !!

- Fiți atenți, măi băieți! Trebuie să ne organizăm și să ne împărțim sarcinile. Jan, cu mușchii lui de gorilă, va fi forța brută a comandoului nostru. Când vor veni coclonii, el îi va lua la șuturi pe maimuțoi. Parcă-i și văd împrăștiați prin copacii ăștia! Nea Mitică le va face morală, îi va certa pentru faptele lor rele, astfel încât să le crape obrazul de rușine și să plece de aici morcoviți, cu cozile între picioare. Comisare, tu vei fi responsabil cu furatu’, pentru că ăsta este singurul lucru la care te pricepi cu adevărat. Când apar invadatorii, le furi tot ce nimerești, până-i lași în fundu’ gol. Dar să nu le furi navele, ca să aibă cu ce pleca înapoi. Iar eu voi fi “creierul” întregii misiuni. Să fiți mândri de ce vom realiza. În zilele următoare fiecare să se antreneze intens pentru sarcina nobilă pe care a primit-o în cadrul comandoului: Jane – tu cu mușchii, nea Mitică – cu morala și cicăleala, Comisare – cu furatu’, iar eu voi concepe noi planuri pentru viitor. Când va veni Hina, ne va găsi deja pregătiți.

- Hina, ce planetă mai e ?, întreabă Comisarul.

- Nu la planetă se referă, îl corectează nea Mitică, ci la fină-sa. Dacă a cununat-o, fata se ține de neam și vrea să-l ajute.

- Nu!, îi lămuresc eu. Hina nu este fina mea, ci o extraterestră din Federația Planetelor Civilizate care ne ajută să luptăm împotriva coclonilor. Și eu i-am ajutat pe ei, așa că îmi sunt datori vânduți. Mi-amintesc..., parcă a fost ieri, când am ajuns eu în centrul de comandă și am pus mâna pe tunuri, așa am bubuit navele inamice, până când au ieșit toți maimuțoii pe la geamuri și au început să se vaite, făcând semne disperate din mâini ca să mă opresc. Și imediat ce m-am oprit, s-au predat cu toții și m-au declarat conducătorul lor suprem.

- Păi, înseamnă că nu sunt prea grozavi coclonii ăștia, remarcă Jan Vlăjgan. Pot fi bătuți.

- Aici e tot secretul, continui eu. Acești paraziți ai galaxiei au descoperit o armă specială care afectează inteligența. Nici un extraterestru nu este suficient de prost ca să nu fie anihilat. Numai noi, pământenii, mai putem face câte ceva. Eu am fost prea puțin afectat de această armă numită “Q-total” și sunt convins că nici voi nu sunteți așa ghinionisti ca să nu rezistați. Cel puțin tu, Comisare, o să-i faci să-și risipească energia pe două luni și nu cred că vei fi gădilat măcar.

Acesta râde satisfăcut. Este mândru de tăria lui. Dar și eu mă pricep să mobilizez oamenii. Într-un timp record, am transformat trei nepăsători debusolați, într-un

comando de temut care va semăna teroarea printre cocloni, trimițându-le civilizația în bezna galactică.

Revenim în salon, unde ne așteaptă asistenta cu injecțiile de seară. Este un bun prilej pentru a testa unitatea de monolit a grupului nostru secret. Le strig celor trei, pe un ton mobilizator:

- Curaj fraților și să fim uniți! Hai s-o dăm afară!

Dar ce să vezi?! Vine asistenta cu niște argumente fanteziste despre instigare la revoltă și-i sperie pe bieții oameni încât, sar mocofanii pe mine și mă țin cu forța pentru înțepătură. Halal asistentă – total lipsită de omenie!

De supărare, nici nu mai cobor pentru masa de seară. Mâncăm toți patru în dormitor, niște friptură adusă de Comisar nu știu de unde și în ce fel. Și ca să nu ne facem muștrări de conștiință, le spun băieților că suntem ca pe front și considerăm friptura – captură de război. Doar nea Mitică este mai conștiincios și-i face morală Comisarului:

- Păi bine mai, pasăre răpitoare, nu te-ai gândit că-i lași pe alții nemâncați? Nu-ți vine să plângi când înghiți aceste alimente pe care milioane de oameni de pe planetă nici nu îndrăznesc să le viseze? Dacă tot ești un bandit, și l-ai lăsat pe doctor nemâncat în seara asta, de ce n-ai adus și tu mai multă pâine? Nu pricepi că suntem deja în război și este permis orice? Eheei! Când eram eu pe front. Stalingrad..., Mărășești... Ce știți voi?!

După masă ne pregătim de culcare. Suntem obosiți frânți de atâtea somnifere și de aceea adormim ca niște prunci.

Nu știu ce fac ceilalți, dar eu visez că sunt mare comandant de oști, în plin război de apărare a planetei. Am trei armate în subordine: una de Jani, alta de nea Mitici și alta de Comisari. Câte zece mii din fiecare. Iar câmpul de luptă este presărat peste tot cu cocloni în diferite ipostaze: unii care sunt bătuți cu nuiaua la fund, alții care plâng, cerând cu disperare să nu mai fie cicăliți, iar alții, foarte mirați și nelămuriți, căutându-se prin buzunare ca și cum le-ar lipsi ceva de preț.

Mă trezesc dimineața satisfăcut. Am plăcuta senzație că visul meu a fost o dovadă clară că planul meu va merge la sigur.

Privesc în cameră la cei trei subordonați ai mei. Jan face flotări, nea Mitică îl ceartă pe Comisar pentru că i-a luat din țigări, iar acesta din urmă se uită în ochii lui, râzând nătâng, în timp ce, cu mâinile îl cotrobăie în continuare prin buzunare.

Foarte bine, gândesc eu. Oamenii se antrenează, fiecare în ramura lui de activitate.

Le stabilesc programul de azi, ca un adevărat comandant ce sunt:

- Măi, băieți! Astăzi să vă antrenați intens pentru misiunile voastre din cadrul comandoului, pentru că prea mult timp nu mai avem la dispoziție.

- Despre ce comando este vorba?, întreabă aviatorul, făcând ochii cât elicele.

- Lasă, domnule, îi răspund eu, dumneata zboară în continuare că noi, aici pe pământ, avem probleme serioase de rezolvat.

Se uită foarte mirat la mine, dar nu mai zice nimic.

Suntem întrerupți de asistenta de serviciu care intră vijelios și ne anunță programul de azi.

Eu trebuie să merg la doctorul acela german pentru a mi se tăia coardele vocale, Jan este trimis la ecografie, nea Mitică la electro...encefalo...gramă (sau cam așa ceva), iar Comisarul la oftalmologie.

Acum mergem să servim masa de dimineață. Pe drum le reamintesc prietenilor mei necesitatea de a se antrena intens pentru sarcinile din cadrul comandoului nostru, le mai spun că nu mai putem da înapoi, misiunea noastră fiind mult prea importantă pentru întreaga galaxie, că mi-au promis sprijinul lor complet și necondiționat și că trebuie să fim uniți și la bine și la rău. Ei se declară pe deplin de acord cu mine, adăugând că se simt mai utili de când le-am băgat eu în cap prostiile astea despre cocloni.

După masă ne îndreptăm spre cabinetele la care am fost trimiși, împrăștiindu-ne prin tot spitalul.

Mergând eu așa, fără chef, pe aleile parcului spre secția cu pricina, mă gândesc cam cu teamă la ce mă așteaptă. Dacă mi se taie coardele vocale, eu cu ce mai vorbesc?! O să-i spun doctorului că nu sunt de acord. Dar, dacă este german, nici nu înțelege ce spun și poate o să creadă că vreau, sau că mă ofer voluntar pentru cine știe ce experiment de-al lui care a fost interzis la el în țară. Tare proști mai suntem! Chemăm fel de fel de străini ca să ne facă fel de fel de belele, ca și cum noi n-am fi în stare să ni le facem singuri. Cred că acesta a fost gonit prima dată în Africa și după aceea a venit la noi, pentru că altfel nu l-ar fi poreclit "Rinocerul". Aaaa!! Acum îmi dau seama. Țsta a făcut experiențe pe rinoceri, le-a tăiat ălor coardele vocale ca să nu mai mugă și acum mă ia pe mine în primire. E clar! Sunt ca și terminat. Am de-a face cu un adevărat măcelar care a distrus fauna Africii și a venit aici ca să o termine și pe-a noastră.

Ajung în fața cabinetului. Pe ușă scrie: "Doctor VALENTIN URSU – oto... rino... și cum s-o mai numi el. Să intru, să nu intru?? Trebuie să intru, pentru că, dacă nu-l pot înfrunța pe acest doctor, înseamnă că nu fac doi bani împotriva coclonilor.

- Domnule doctor, întreb eu încă de la ușă, ca să capăt un ascendent psihologic asupra lui, cum vă numiți de fapt?

- Valentin Ursu. Intrați și luați loc, vă rog!

- Ursuuu ?? Deci, să înțeleg că ați terminat rinocerii și ați început cu urșii. Dar cu mine ce-aveți, domnule? Ce v-am făcut? Arăt eu a urs?

- Stați puțin să ne lămurim. Sunteți cumva pacientul de la neuropsihiatrie?

- Da, sunt. Știu că ați primit ordin să-mi exterminați vocea, ca să nu mai audă nimeni despre pericolul coclon, dar nu vă va fi chiar așa de ușor. Nu voi ceda fără luptă și vă previn că pot fi mai feroce decât toți rinocerii și crocobaurii pe care i-ați masacrat până acum.

- Vă rog să luați loc și să vă calmați! Nu vă fac absolut nici un rău; nici măcar un simplu control de rutină, dacă nu vreți. Putem sta puțin de vorbă ca doi oameni normali?

Pare sincer, dar este posibil să-mi întindă și o capcană. Mă așez, totuși, pentru o mică discuție, că asta nu poate să-mi facă rău. Se așează și el în fața mea și mă întreabă calm:

- Ce vă doare?

- Nimic.

- Dar, de ce ați venit la mine?

- M-a trimis un doctor pentru că mă doare în gât când fac injecții.

- Vă face injecții în gât ?!

- Nuuuu !! Îmi face în ... altă parte, dar eu țin până când mă doare-n gât. De aceea am venit la dumneavoastră, să-mi tăiați coardele vocale, ca să nu mă mai doară injecțiile. Ce vreau să vă întreb: la rinoceri a dat rezultate această metodă?

- Nu se taie nici o coardă vocală. Nu aveți nimic în gât. Durerea este temporară, dar e bine, totuși, să nu mai țipați.

- Deci, nu-mi faceți nimic?!

- Nu.

Uite, domnule, cum iau unii banii degeaba! Nu-mi face nimic, dar cine știe ce grozăvii notează în registrele lui, că a muncit de s-a prăpădit. Așa i s-a dus vestea că-i periculos, că-i spaima animalelor, că a început să termine și oamenii, iar el, în realitate, nu mișcă un deget!

- Păi... înseamnă că pot să plec?

- Da. Și ori de câte ori simțiți nevoia, veniți pe la mine să mai discutăm.

- Bine, domnule doctor. M-am convins că sunteți băiat de treabă deși, multe minciuni mi s-au spus despre dumneavoastră.

Plec mult mai liniștit decât am venit.

Să merg acum pe la celelalte cabinete, ca să văd cum se comportă membrii comandoului meu.

Am avut, totuși, curaj să intru la acest doctor, fără nici o armă, fără nici o măsură de prevedere. A fost o nesăbuintă din partea mea, care nu trebuie să se mai repete. Cum de nu m-am gândit până acum?! Avem nevoie de arme pentru a lupta împotriva coclonilor, pentru că, numai cu cicăleala și furatul nu cred că o să facem față. Mai ales că dușmanii noștri sunt plini de tunuri, lasere, scuturi de forță, ca să nu mai zic de cele furate din navele Federației. Dar, întrucât piticoții sunt foarte numeroși, ne trebuie niște arme de nimicire în masă, ceva care să-i termine pe toți o dată. În fine, mă mai gândesc eu.

Ajung în secția unde se fac ecografii. Aici trebuie să-l găsesc pe Jan.

Ușa holului este încuiată, dar înăuntru este o aglomerație de nedescris – în majoritatea lor, oameni în vârstă, suferinzi de ficat, splină, rinichi și alte... pipote.

Privesc pe geam. Lumea pare cam disperată, deși, după câte știu eu, ecografia nu doare. Numai dacă n-au inventat doctorii vreo ecografie cu fel de fel de cazne, la care să spui tot ce știi : ce boală ai, cât de grav e, ce tratament îți trebuie etc, etc, așa, ca să le vină lor mai ușor și să se laude pe urmă că te-au vindecat ei.

Îl văd și pe Jan pe la mijlocul holului. Stă de vorbă cu alți pacienți. Ba nu ! Se antrenează pentru misiunea noastră. Uite, domnule, ce băiat conștiincios! Bravo, Jane! Îl ia pe fiecare bolnav în parte și îl întreabă : “Mă, tu ești coclon?” Dacă moșul răspunde “Da” , Jan îi trage un picior la fund, iar dacă zice “Nu”, îl întreabă din nou: “De ce minți măi, nemernicule?” și-i trage două picioare tot acolo...

Îi bat cu pumnul în geam și-l chem la mine, spunându-i :

- Gata Jane, hai să mergem! Lasă-i pe acești tâlhari galactici pe seama ecografilor, să le tragă o tortură, până când spun și... ce culoare aveau dinozaurii pe burtă.

Jan iese afară și îmi spune satisfăcut:

- Am făcut un antrenament pe cinste. Abia aștept să mă întâlnesc cu coclonii tăi.
- Ți-a făcut vreun moș, probleme ?
- La început voiau s-o șteargă, dar le-am încuiat ușa.
- Ai făcut ecografia?
- Nu, că pe doctor l-am întrebat primul dacă are legătură cu dușmanii planetei și, când a văzut ce-i fac, s-a enervat și a plecat.
- Maaaaare supărăcios! Hai să mergem să-l luăm pe Comisar.

* *

*

Îl găsesc pe acesta pe holul secției. Stă, bietul de el, ca un om nevinovat și oropsit ce e, rezemat de perete, așteptând, docil ca un câțel disciplinat și credincios, să-i vină rândul la consultație.

La ușă stă postată o scorpie de asistentă care nu lasă pe nimeni să iasă, ci doar să intre.

Și aici se petrece un lucru ciudat. Un grup de alte trei asistente ia pe fiecare bolnav în parte și îi face o percheziție mai ceva ca-n buncărul lui Hitler. Toți sunt supărați și-și frâng mâinile.

- Ce se-ntâmplă măi, Jane?, îl întreb pe prietenul meu. Au luat-o razna cu toții? Toate secțiile spitalului au “deraiat pe arătură”: unde am fost eu era un doctor care sărea imediat la gâtul pacientului, la tine pe hol era o disperare groaznică, iar aici – lagăr în toată regula. Ce se întâmplă, Comisare? De ce oftează toată lumea?

- Păi, dacă suntem la of...talmologie!, îmi spune acesta cu zâmbetul lui nătâng.
- Ai făcut controlul?
- Da.
- Și de ce mai stai? Ți-au făcut ăștia vreo injecție împotriva poftii de mers pe jos?
- Nu vezi că a blocat ieșirea?

- Cine?

- Baria de la ușă.

Mă întorc spre “barie” și o întreb:

- Doamna asistentă, de ce sunteți barie? Âââ ... De ce stați la ușă și nu lăsați lumea să iasă? Nu vă uitați la prietenul meu cum se chinuie să supraviețuiască în acest spital care îi este ostil? Nu vă e milă de el? De ce îl terorizați?

- Nu pleacă nimeni până când nu apare portofelul domnului doctor.

- Aaaa !! Comisare, banditule, scoate portofelul!, mă reped eu înfuriat la el.

- Antrenament, antrenament! N-ai spus tu că trebuie să ne pregătim pentru ...
treaba aia a noastră?

- Da, bine, bine, așa este. Foarte bine ai făcut, dar acum dă înapoi lucrul omului!

- E la tine în buzunar.

Bag mâinile în buzunarele mele și, cu mare surprindere, găsesc portofelul cu pricina. Ce mână fină are Comisarul nostru, nici n-am simțit când mi l-a plasat!

Tot cu mare surprindere primesc niște palme în cap de la grupul de asistente care făceau percheziția. Mi se smulge portofelul din mână. Sunt trântit și lovit bestial de o femeie de serviciu care se împiedicase accidental de mine. Începe o zarvă de neimaginat. Îmi revin abia pe holul scării, după ce sunt salvat, printr-o acțiune energică, de către Jan.

Privesc în urmă. Secția de oftalmologie arată ca după o luptă crâncenă: lume căzută, scaune dărâmate, o mătură aruncată aiurea și toate asistentele – mirate nevoie mare – ținându-se cu mâinile de fund.

- Bravo Jane, îi strig eu, așa te vreau – fără prizonieri!

* *

*

Ne îndreptăm toți trei către zona unde este nea Mitică. Trag o concluzie care reiese clar din întâmplările noastre de azi:

- Măi băieți, după cum vedeți și voi, treaba se acutizează pe zi ce trece. Suntem din ce în ce mai persecutați. Personalul spitalului a devenit nu numai ostil, ci și violent. S-a trecut la bătaia în masă a pacienților. Vom face o întrunire de urgență, dar, până una alta, trebuie să-l salvăm pe nea Mitică, acum cât nu este prea târziu.

Ajungem în secția noastră unde, la parter, se execută electro... encefalo... grame.

Aici este mai liniște. Oamenii moțăie pe scaunele înșirate de-a lungul pereților holului, așteptându-și rândul.

Așteptăm și noi câteva minute, până când ne pierdem răbdarea. Nu știu cui să mă adresez, de aceea strig la toți o dată:

- Ia treziți-vă măi, puturoșilor! Spitalul este “în flăcări” și voi dormiți?! Cine îl cunoaște pe nea Mitică al nostru ?

- Care nea Mitică?, mă întreabă un mustăcios din apropiere.

- Nea Mitică din salonul 22.

- Dacă e un moș cicălit care te scoate din toți pepenii cu morala lui, află că a intrat înăuntru acum o jumătate de oră.

- O jumătate de oră??? Da' ce i-o fi făcând bietului om atâta timp?! Măi, fraților, mă adresez eu celor doi camarazi ai mei, hai să intrăm cu forța în cabinet și să-l salvăm pe prietenul nostru, că cine știe la ce torturi cumplite este supus!

Dăm buzna înăuntru, imediat după ce Jan a bușit un umăr în ușă de-a dat-o cât colo. Intrăm la timp pentru a rezolva un nou caz, foarte dificil, de abuz și atac la persoană.

Îl vedem pe nea Mitică aplecat asupra aparatului, prelucrând de zor datele imprimate de această mașinărie pe coala de hârtie și strigând enervat către doamna doctor neurolog ajunsă, nu știu prin ce minune, pe patul destinat pacientului:

- Stai cuminte, femeie isterică, și nu mai clipi atâta, că mi-ai stricat zece metri de hârtie până acum! Dacă toți ar risipi atâta, unde am ajunge?

- Ce se-ntâmplă, bre, aici?, întreabă mirat până și Comisarul, care, de obicei, nu se lasă prea ușor impresionat de ce se petrece în jurul lui.

Se ridică doctorița suspinând și ne povestește cum a cicălit-o nea Mitică până la exasperare, reproșându-i că femeile din ziua de azi nu sunt în stare de nimic, că s-a depravat lumea, că-i prea mult dezmăț și că este o mizerie de neînchipuit în acest cabinet – mii și mii de microbi stau tolăniți pe toate aparatele, fără să se dea la o parte, ajunși la așa nepăsare încât preferă să fie călcați în picioare.

- Și pentru toate astea și pentru încă multe altele – completează dânsa – zice că eu sunt de vină. L-am poftit afară, dar mai rău a făcut. De aceea am fost adusă în stare să-mi fac și eu o electroencefalogramă...

Terminând de interpretat diagrama, intervine și nea Mitică, anunțându-i diagnosticul femeii:

- După cât mă pricep eu la analizele astea, cred că mai ai puțin și o să mori; deja îți funcționează creierul numai în zig-zaguri.

Sunt pe punctul de a se certa din nou, dar intervin eu ca să calmez lucrurile și să preîntâmpin astfel o nouă încăierare:

- Doamna doctor, nu știu ce se întâmplă cu personalul acestui spital, dar ați luat-o cu toții razna. Sunteți puși pe scandal și vreți să ne exterminați. Pe unde am fost, toți s-au legat de noi. Într-o secție am luat și bătaie de la un doctor după ce, în prealabil, ni s-au furat portofelele. Deși, până acum am rezistat tuturor provocărilor, vă rugăm să nu ne enervați, că vă ciufulim de nu vă vedeți, până când vă iese electro-ceafo-grama sub formă de cercuri! Hai, nea Mitică, să mergem și nu te mai consuma, că nu se merită!

Ca să fiu sincer, am cam exagerat eu – în mod intenționat, firește! – cu aceste persecuții care, chipurile!, se petrec în spital, dar am vrut se le creez impresia camarazilor mei de viitoare lupte cu coclonii, că este mai bine să plecăm în cosmos, decât să fim batjocuriți aici. Asta în situația în care n-or vrea, gogomanii, să meargă cu mine și, din acest COMMANDO PENTRU TERRA al meu, să se aleagă praful.

* *
*

Ne-am întors toți patru în salon. Suntem singuri, ceilalți doi pacienți fiind plecați pe la diferite cabinete, pentru analize.

Mă adresez comandoului meu:

- Bravii mei “soldați”, sunt mândru de voi! V-am verificat azi și v-am găsit pe toți la datorie, făcând antrenamente intense pentru misiunea noastră. Să nu credeți că ne va fi ușor. Coclonii sunt și mai afurisiți decât acest personal medical. Ei au așa... niște mutre aparent inofensive cu care ne pot induce în eroare, dar, în realitate, sunt foarte vicleni. Au reușit să mă păcălească până și pe mine.

- Te-au fraierit și pe tine ??!, se miră Jan Vlăjgan. Păi, te laudai că...

- Stai să-ți explic. De fapt le-am întins o capcană și, fraierii, au căzut ca muștele în ea. Nu mai rămâne decât ca, împreună, să le dăm lovitura de grație.

- Unde, la fund?, întreabă Comisarul.

- Jan la fund, tu la buzunare și nea Mitică la creier.

- Dar tu, ce faci?

- Eu coordonez întreaga activitate. N-am stat nici eu degeaba și am conceput un al doilea plan de luptă – Planul B – bazat pe ducerea războiului cu arme de nimicire în masă, pentru că, am uitat să vă spun, coclonii sunt foarte numeroși – ca șobolanii – și s-ar putea să nu facem față numai cu “Planul A”.

- Furăm bombe atomice? Mie mi-e frică, mânca-ți-aș!

- Măi, Comisare, stai liniștit că despre altceva e vorba. Măine dimineață ne împrăștiem prin spital și facem rost fiecare de câte o armă, ușor de ascuns, ușor de manipulat, dar care să aibă un efect cât mai devastator: otrăvuri, aruncătoare de seringi, apă contaminată cu fel de fel de porcării sau vreo tuse măgărească ceva... Fiecare ce-o găsi. Măine la ora 12.00 ne întâlnim în parc, la banca știută, ca să facem o nouă analiză a situației.

Toți sunt de acord.

Ne întindem în paturi. Îi simt pe cei trei foarte preocupați și neliniștiți, pe deplin responsabili pentru soarta planetei noastre. Se vede de la o poștă că nu-și găsesc liniștea din cauza grijilor copleșitoare. Se foiesc ei vreo două minute, după care încep un concert de sforăituri, de tremură perdelele.

Bieții oameni! Ce somn zbuciumat au! Ce să-i faci!? Asta-i soarta comandourilor de elită.

* *
*

Azi ne-am trezit de dimineață devreme. Am făcut toate cele necesare: spălat, curat, mâncat, injecții, etc,etc și am pornit la treabă.

Eu am umblat prin tot spitalul, ca un zăpăcit, fără să pot găsi vreo armă mai deosebită. Ce-o să le spun tovarășilor mei când ne vom întâlni la ora 12.00? Parcă-i și

văd pe-ăștia că vin cu cine știe ce ... tancuri, că îi cred în stare, pe când eu – nimic! Păi, nu mă fac de râs? Șef sunt eu sau papagal?

Am vrut să fur niște seringi, niște frânghii, apoi niște apă clocotită cu care să-i opăresc pe cocloni la cozi, dar nu mi-a reușit nimic din cauza personalului acestui spital care mi-a prins o frică de moarte. Altfel nu se explică de ce – când apar eu – se feresc toți de mine și mă iau la o ceartă și la niște palme, de le citești disperarea pe față.

Acum mi-e o sete de nu mai pot. Am venit în parc unde, pe una din bănci, stă o ... ciudățenie de fată, cu o sticlă de suc în mână. Nu am nici cea mai mică îndoială că voi reuși, în timp scurt, s-o determin să-mi dea și mie să beau din sticla ei.

Mă așez lângă ea și mă prefac că sunt indiferent. Privesc cu jind cum, din când în când, mai bea câte o înghițitură din băutura răcoritoare, fără să-mi dea nici o importanță. Nu știu dacă se prefacă și vrea să-mi facă în ciudă, dar pare mai nesimțită decât mine.

Cred că este o fată rea – se cunoaște după ciuf. Are un păr pe cap, mamă, mamă! Vâlvoi e puțin spus. Acum, că mă uit mai bine la ea, îi văd și picioarele înțelenite de cârlionți negri. Din cauza căldurii s-a deschiat puțin la bluză, lăsând să i se vadă și pe piept niște fire groase de păr. Deși nu am văzut-o dezbrăcată, anticipez că pe spinarea ei poți să tragi coasa.

Sărăcuța de ea! Poate că nu este rea, ci doar pedepsită de soartă. De-aceea îi spun câteva vorbe pentru a o consola:

- Să nu fii supărată! Acum ești tânără, dar, peste câțiva ani, când vei îmbătrâni, o să-ți cadă o groază de păr. Privește la mine! Când eram foarte tânăr, aveam un păr pe cap, o frumusețe. Așa cum îl ai tu pe spinare, dar acum îl am cam ca pe picioarele tale – puțin mai răriu, dar, totuși, vânos.

- Fac un tratament special pentru aceasta, de-aceea sunt internată aici. Este din cauza hormonilor.

Afurisiți hormoni, ce să-i facă bieteii fete! Bănuiam eu că, săraca, nu are nici o vină. Mi-e jenă să mai insist pentru a afla cum s-a întâmplat și ce-a mai pățit, de-a ajuns în spital. Poate că au și violat-o și îi este rușine să mai povestească. O compătimeșc în sinea mea, dar îmi spun în același timp, că așa le trebuie dacă umblă aiurea, nesupravegheate, prin fel de fel de țări străine!

Trebuie să schimb vorba și să mă concentrez asupra sticlei de suc din care abia aștept să iau câteva înghițituri zdravene, reci ca gheața.

Să nu dau, totuși, buzna, ca un nesimțit. Să fiu așa ... mai insinuant, s-o determin pe ea să-mi ofere sticla. Nu de alta, dar dacă hormonii ăia au agresat-o recent, cu siguranță că a rămas puțin cam sensibilă, puțin cam șocată și nu vreau să vadă în mine un potențial dușman, că pe urmă nu-mi mai dă nimic. Logic!

Iau așa... o moacă aparent nevinovată și-i spun, într-o manieră indirectă dar irezistibilă, o frază care are drept scop s-o ducă de la urmă, ca pe găște, exact unde vreau eu să ajung:

- Este o căldură afară de nu s-a mai văzut de foarte mult timp în ultimele zile, ceea ce îmi crează un mare disconfort și-mi dă un gust neplăcut, așa, ca și cum aș fi ... cămilă.

- Ce gust au cămilele?, mă întreabă ea, prefăcându-se că nu-și dă seama ce urmăresc.

- ... Nu știu, că n-am gustat din nici una, dar vreau să spun că acolo, în deșert, de multe ori ți se usucă gura de sete.

- Noroc că noi nu suntem în deșert și nu avem probleme.

Eeeee !! Face pe nebuna cu mine. Se prefacă că nu pricepe ce vreau să spun. Stai așa că vezi tu ce urmează acum! Să vedem dacă mai ai replică la asta. Mă apropii de urechea ei și-i spun cu voce scăzută, ca să-i captez tot interesul:

- Hai să-ți spun un mare secret pe care nu i l-am spus până acum nici... mamei mele: eu sunt extraterestru.

- Daaa ???!

- Absolut! Fără nici o urmă de îndoială. Mi-a ieșit și la analize.

- Și ce dacă?

- Cum “ce dacă?” ?! Păi, tu nu ai văzut reclama aceea la televizor? Noi, extraterestrii, ne dăm în vânt după băuturi răcoritoare. Avem o planetă supraîncălzită și...

- Nu prea pari obișnuit cu căldura. Tocmai te văitai că...

- Eu locuiesc mai spre Polul Nord, dar dacă tuturor celorlalți le este sete, m-am molipsit și eu de la ei.

- Dacă ți-e sete, du-te la chioșc!

- Păi..., măi fetișcana lui Dumnezeu – dacă-l aveam pe Jan cu mine, vedeai tu ce “chioșc” luai la fund – de ce să mai merg până acolo, dacă tu ești aici, cu sticla în mână?

- Vrei să bei de la mine???, mă întreabă ea foarte mirată, ca și cum n-ar fi priceput până acum că asta urmăresc.

- Desigur, dacă ești amabilă să-mi dai.

Îmi întinde sticla. O iau hotărât și trag o dușcă zdravănă. Mă răcoresc. Dar mă și acresc, amărăsc... ooohh!!! Asta nu-i răcoritoare, e o porcărie!

Îi spun fetei, între două strâmbături:

- Vezi că a expirat și mama ei, băutura asta răcoritoare. Numai suc nu e!

- Dar nu este suc, ci medicamentul meu – o combinație de substanțe care o să-mi redea feminitatea.

- Ceee??? Și la mine ce efect are? Să nu-mi spui că o să mor, că am încurcat-o. N-am timp de așa ceva la ora asta.

- Nuuu, nici vorbă! O să devii mai feminin, o să-ți mai cadă ceva păr...

Dacă nu mor e bine. Îmi vine, în schimb, altă idee. Să-i cumpăr sticla și să folosesc băutura ca armă împotriva coclonilor. Vedea-i-aș chei, cu părul în mână, plângând prin colțurile navelor, ca niște copii!

Facem tranzacția rapid – îmi dă sticla și-i dau banii – după o oră de tocmeală.

Se ridică și pleacă spre secția ei, unde s-o duce nu știu și nici nu mă mai interesează acum când am obținut ceea ce am vrut. Am o armă, și-ncă una teribilă. Doar puțin să le dau pe la nas coclonilor din porcăria asta și i-am umplut de strâmbături.

* *

*

Iată că vin spre banca mea, cei trei prieteni, membri secreți ai comandoului pentru Terra. Înainte de a-l întreba pe fiecare ce armă a adus, le atrag atenția asupra unui potențial pericol:

- Măi, băieți, bine că ați venit la timp. Pentru început vreau să vă previn asupra unui lucru: să nu aveți de-a face cu hormonii.

- Cine mai sunt și ăștia?, întreabă nea Mitică.

Mă ajută Jan:

- Am auzit de ei. Trăiesc în America, sunt sectanți, se poartă lăptoși, bărboși, au multe neveste și se numesc mormoni.

- Așa este, confirm eu.

- Și de ce sunt periculoși?, mă iscodește Comisarul.

- Pentru că ... îți fac peri albi și ... ți-i scot prin piele de nu te vezi.

- De ce nu mă văd?

- Păi, ... n-o să te mai vezi din cauza părului. N-ai auzit ce a explicat Jan? Sunt lăptoși, bărboși, cred că au vreo boală ceva și te umplu și pe tine de păr. Am văzut eu o fată care a avut de-a face cu ei și arăta acum ca naiba. Dar hai să-i lăsăm pe acești hormoni care se numesc mormoni, că nu ajungem noi până în America. Noi avem treabă în Cosmos. Să trecem la problemele noastre. Ce arme ați găsit?

Îmi arată fiecare ce a adus. Jan are un ciomag pe care l-a făcut dintr-o cârjă a unui bolnav care a început să meargă singur după ce a primit lovitura bine-cunoscută a acestuia. Comisarul a adus un borcan plin cu un lichid rozaliu și, cu siguranță, toxic, pe care scrie "Cultură de rujeolă" – ce-o mai fi și asta?! – pe care l-a șterpelit dintr-un laborator. Nea Mitică are o pungă cu otravă de șoareci pe care a cumpărat-o de la un magazin de vis-à-vis.

Le arăt și eu arma mea feministă. Nea Mitică este curios să afle cum funcționează. Îi explic cu multă ușurință:

- Măi, nea Mitică, ia gândește-te: dacă le dau să bea din aiureala asta, vor deveni cu toții femei și nu se vor mai putea înmulți, nemaivând bărbați. Bineînțeles, este vorba de cei care vor mai scăpa de armele voastre. Ca să nu mai zic de faptul că o să le cadă tot părul. Femei-maimuțe fără păr pe ele – să vezi râs !

Suntem cu toții mulțumiți. Ne îndreptăm spre secția noastră, dar pe drum îmi vine ideea să le fac cinste cu câte un suc pentru că merită băieții! Totuși, vreau să mă răzgândesc, dar ideea aceasta îmi persistă în creier și parcă mă trimite cu forța la bufetul spitalului. Cred că de vină este gustul acela acru-amar pe care încă îl mai am în gură de la medicamentul acelei fete.

- Hai la chioșc să vă dau câte un suc, le spun eu. Sper că aveți bani la voi.

* *

*

Chioșcul este aproape gol. La o singură masă stă o femeie care bea o apă minerală.

Le spun celor trei:

- Mergeți voi și stați la rând, că eu trebuie să ocup o masă ca să nu se aglomereze între timp.

Aleg o masă lângă femeia aceea, ca să pară mai înghesuială și să nu creadă băieții că am vrut să-i păcălesc, eschivându-mă de la plată.

După câteva secunde vin și cei trei cu câte un suc în mână.

- Văd că a mers repede la rând, le spun eu mirat. Dar mie nu mi-ați cumpărat nimic?

- Nu , îmi spune Jan. Mergi tu acum la vânzătoare, că îți ținem noi masa ocupată.

Vreau să mă îndrept spre teighea, dar femeia cu apa minerală se întoarce spre mine și mă apucă de piept, șoptindu-mi cu o voce pătrunzătoare:

- Ce cauți aici? Am răscolit jumătate de planetă ca să te găsesc. Ce prostii ai mai făcut de ai ajuns în spital?

- ...!?!?!... Hina !?!? Ce cauți tu aici? Te-au internat nepricepuții ăștia și pe tine?

- Nu. Eu am venit să te iau cu mine. Avem din nou nevoie de ajutorul tău. Vom merge pe planeta Darena.

O iau de mână și o aduc la masa noastră. Îi explic ce s-a întâmplat:

- Ei sunt trei buni prieteni ai mei cu care am făcut un comando pentru apărarea planetei noastre. Avem arme, am făcut planuri în mai multe variante, suntem foarte bine organizați și antrenați. După cum vezi, nu am stat degeaba.

Îi spun apoi despre fiecare cum îl cheamă și ce calități are. Apoi mă adresez celor trei:

- Ea este Hina – extraterestra despre care v-am vorbit. A venit să ne ajute.

- Nu mi-ai spus ce cauți în spital, mă întrerupe fata.

- Le-am vorbit oamenilor despre cocloni, dar m-au crezut nebun...

- Ți-am spus să păstrezi secretul până când mă întorc eu.

- Da, dar voiam să se salveze cât mai multă lume.

- Și cum se puteau salva?

- Să se fi ascuns fiecare pe unde putea sau să fi plecat care-n cotro, în șapte zări ale Cosmosului.

- Cu ce ?

- Eeeiii, cu ce! Cu barca, cu pluta! Ce mă interesa pe mine cu ce? Eu am vrut să-mi ajut semenii și gata!

- Bine, bine, iartă-mă, nu am vrut să te supăr! În fond, nu s-a întâmplat nimic grav, atâta timp cât nu ai fost crezut. Acum trebuie să mergi cu mine pe Baza nr. 1 a Federației, care va fi atacată foarte curând. Desigur că poți să refuzi, dar, având în vedere că avem mare nevoie de tine, te rugăm insistent să accepți.

- Bineînțeles că accept! Dar, cu Pământul cum rămâne? Parcă acesta urma să fie atacat.

- Se presupune că, pentru cocloni, Pământul este acum o prioritate de grad inferior. Vor, mai întâi, să ne distrugă nouă flota principală, apoi să cucerească Federația și după aceea se vor ocupa și de planeta voastră. Nu vor să ne dea răgazul pentru a descoperi o contra-armă la “Q-total”. Consiliul Suprem are, totuși, în vedere și o acțiune simultană a coclonilor – cu grosul forțelor să atace Darena, iar cu un corp mai redus să invadeze Pământul. Te vom trimite pe tine acolo unde situația va fi mai critică. Se pare că acești paraziți galactici au fost foarte intrigati și derutați în același timp, de rezistența ta în fața radiației hiperspațiale “delta” și acum acționează cu mai multă prudență. Vor Pământul cu milioanele lui de “zei”- cum te-ai lăudat tu că are – dar, în același timp, se tem de forța Federației noastre.

- Ce forță, că voi cădeți ca muștele când trag ei cu lumina aceea violetă!

- Între timp lucrurile s-au mai schimbat. Nu foarte mult, dar balanța se înclină puțin câte puțin în favoarea noastră. Am reușit, în ultimele săptămâni, să introducem în scuturile noastre de forță cu care ne protejăm navele, o componentă energetică de frecvență aleatoare care crează o perturbație în propagarea uniformă a radiației “delta”. Aceasta face ca puterea armei coclone să scadă cu 15,46% în momentul penetrării scuturilor. Nu este mult, dar câștigăm câteva minute în care putem continua lupta. De asemenea, am reușit să creăm un sistem de ecranare bozonică pentru computerele noastre, ceea ce face ca acestea să fie protejate în proporție de 18, 23%. Aceste sisteme vor fi perfecționate într-un timp relativ scurt și de aceea coclonii și-au schimbat planurile – vor ca, în primă urgență, să neutralizeze forța noastră principală, acum când încă o mai pot face. Din păcate, pentru noi, ființele inteligente ale Federației, nu am putut crea nici un sistem individual de protecție. Când vor cădea scuturile, vom fi la fel de vulnerabili ca și prima dată.

- Nu-i nimic, vă ajutăm noi, că avem protecție ... din naștere! Ia privește ce flăcăi vânjoși avem aici, gata oricând să se arunce în luptă!

Spunând acestea, arăt spre cei trei: Comisarul – un pirpiriu, nea Mitică – un hodorog și Jan care are o statură impunătoare cât pentru noi toți la un loc.

Hina se strâmbă puțin și-mi spune în șoaptă:

- Îmi pare rău, dar nu îi putem lua și pe ei.
- De ce?, întreb eu dezamăgit.
- Pentru că nu îi putem implica și pe alți pământeni. Nu a sosit momentul, nu sunteți pregătiți pentru a înfrunta realitățile galaxiei. Tu ai constituit un risc pe care am fost obligați să ni-l asumăm. Oamenii aceștia trebuie să uite...
- Nu se poate, Hina! Oamenii aceștia sunt “îngropați” în acest spital, într-o secție în care nu mai au nici un viitor. Sunt condamnați la anonimat și repudiare socială din partea semenilor lor. Trebuie să le dai o șansă pentru a se exprima. Garantez că vor păstra secretul coclonilor și al Federației la fel de bine ca și mine.

- Păi, tu l-ai păstrat?
- Eeee..., am făcut până la urmă de așa natură încât să nu mă creadă nimeni.
- Nu știu ce să spun. Nu depinde de mine...
- Te rog, Hina, nu fi nedreaptă cu ei! S-au pregătit atât de mult, au făcut atâtea sacrificii pentru a putea fi și ei utili într-un fel, și tu le spulberi orice speranță.

Este un moment tensionat. Recurg la o mică stratagemă – îi întreb pe cei trei, ca să audă Hina din gura lor câtă ambiție și hotărâre au și să o determine astfel pe prietena mea să cedeze:

- Spuneți măi, cu hotărâre, vreți să mergeți în Cosmos?
- Nuuuuuuu !!!
- Nuu ???!! Păi bine măi, mocofanilor, trădătorilor, lașilor, fricoșilor și puturoșilor, de ce nu vreți să mergeți?
- Eu am rău de înălțime, îmi spune Comisarul.
- Eu sunt bătrân și vreau să mor acasă, îmi răspunde nea Mitică.
- Eu vreau să-mi apăr planeta, nu să cutreier prin galaxie, vorbește și Jan.
- Așa ne-a fost învoiala, sar și ceilalți doi cu gura, să rămânem pe Pământ și să vină ei la noi ca să-i batem, nu să umblăm noi aiurea prin Cosmos și să ne lăsăm planeta fără apărare.

- Măi, fraților, le spun eu alegându-mi cu atenție cuvintele pentru a fi mai convingător, voi nu ați auzit că acești cocloni nu mai vin pe Pământ chiar acum, ci atacă planeta Darena? Mergem întâi să-i ajutăm pe prietenii noștri extraterestri și apoi ne vom întoarce acasă. E o chestiune de câteva zile, maxim o săptămână. Ce vreți să faceți în acest interval de timp? Să mâncați learca aia de ciorbă de la bucătărie, să luați injecții în fund până ajungeți ca aricii și să vă piște o mie de țânțari în salonul acela nenorocit unde nimeni nu vă acordă nici o importanță și unde femeia de serviciu vine și vă dă ordine ca unor sclavi?

Stau ei și se gândesc la ce le-am spus eu, uitându-se unul la altul. La un moment dat, Jan ridică ciomagul lui și izbește cu el în masă de sărim cu toții ca arși. Apoi îmi spune:

- Eu merg cu tine să-i altoim pe derbedei.
- Și eu, și eu, răspund și ceilalți doi.

Ne îmbrățișăm toți patru și chiuim de bucurie.

Hina ne privește îngăduitoare.

- Voi, pământenii, sunteți foarte ciudați, ne spune ea. Aveți mari energii ascunse care ies la iveală când te aștepți mai puțin. Sunteți mai mult sentimentali decât raționali. Poate că noi, cei din Federație, avem multe de învățat de la voi, dar nu ne dăm seama. Nu cred că le va fi ușor coclonilor să aibă de-a face cu voi.

- Deci, îi iei și pe ei ?

- Trebuie să le fac mai întâi o scanare cerebrală. Dacă sunt peste limita de inteligență a efectului radiației delta, nu-i vom putea lua; nu am voie să îi expun niciunui pericol, în mod inutil.

- Ce inteligență vizezi tu?! Ăștia au o rezistență de beton. Scoate-ți aparatul și testează-i!

Hina scoate ciudata ei telecomandă și-i luminează pe fiecare în parte. La Jan insistă mai mult. La fel și la Comisar, numai că la acesta din urmă își scutură puțin telecomanda ca și cum aceasta n-ar mai funcționa cum trebuie. Eu sesizez acest lucru și-i spun:

- Pare mort, nu?, dacă te iei după aparatul tău. Dar el este viu, nevătămat și rezistent ca un taur.

- Scanarea este foarte aproximativă deoarece nu am aparatura necesară pentru a stabili procentul exact de influențare, dar, se pare că cei doi corespund scopurilor noastre – și arată spre nea Mitică și Comisar – celălalt însă, este cam la limită.

- Fără Jan nu plecăm.

- Bine, m-ai convins. Vă iau pe toți.

- Uraaaaaa!!!, exclamăm cu toții, bucuroși.

În veselia generală creată, mă reped la Hina și o sărut cu bucurie. Atunci îmi dau seama că nutresc niște sentimente față de ea, îmi amintesc faptul că am fost pe punctul de a face dragoste împreună, realizez, cu stupefacție, că am fi putut face asta în drumul nostru spre Darena, că nu-mi voi mai putea realiza visul din cauza prezenței celor trei. Îmi mai închipui că acest lucru poate era dorit și de către Hina și din acest motiv a insistat să mă ia numai pe mine...

Mă apucă o disperare de moarte. Maaaare dobitoc am fost !!!

Mă uit la prietenii mei ca la niște dușmani și mă întreb în gând: “De ce naiba s-au amestecat ăștia în viața mea ?”

Cap.III: BĂTĂLIA PENTRU DARENA

Stăm toți patru în jurul mesei, fără să scoatem un cuvânt. Hina nu este cu noi. Ne-a băgat în camera asta goală, a apăsat niște butoane din telecomanda ei făcând să apară o masă cu scaune, patru paturi și florile acelea electrice, ne-a spus să ne odihnim cât mai mult în următoarele ore, după care a plecat să piloteze nava spre planeta Darena unde urmează să se dea marea și decisiva bătălie cu coclonii.

Sunt supărat pe toată lumea. Pe mine, pentru că am fost un prost insistând, ca un disperat, să-mi iau prietenii în cosmos, pe cei trei – pentru că, deși nu au vrut să meargă cu mine, până la urmă tot au venit pe nava prietenei mele ca să ne încurce relația amoroasă, pe Hina – pentru că nu mă cheamă în cabina ei sau într-un separeu undeva ca să ne putem giugiuli puțin după atâtea zile de așteptare, pe Federație – pentru că a găsit-o chiar acum războiul când aveam și eu nevoie de puțină liniște alături de prietena mea, pe o planetă îndepărtată plină de servitori care să ne facă toate poftele, pe pământeni – pentru neputința lor de a se apăra singuri, ținându-ne pe noi încurcați cu fel de fel de nimicuri pentru a-i salva...

Doar pe cocloni nu sunt supărat. Dacă nu erau ei, n-aș mai fi întâlnit-o pe Hina. Mânca-i-aș eu pe ei de reptilo-maimuțoi, abia aștept să dau de ei și să-i iau la palme pentru că m-au păcălit cu piatra aia a lor falsă!

Sunt întrerupt din gândurile mele de mormăiala lui nea Mitică:

- Ce caut eu aici pe nava asta, în pustietatea asta? Nici să mori nu poți, că n-au unde să te-ngroape...

- Da' ce caut eu aici, completează Comisarul, unde nu e lume, nu sunt portofele...

- Dacă n-aveți ce căuta, săriți, măi fraților, pe geam și lăsați-mă în pace!, le răspund eu supărat. O să-i spun Hinei să vă dea jos la prima stație.

- Sunt stații bre, și pe-aici?!, întreabă Comisarul neîncrezător.

- Cum să nu fie!, îi răspund eu apăsând, cu speranța că poate îl determin să coboare. Crezi că avem noi, pământenii, ceva ce nu pot să aibă extratereștii?

- Și dacă mă dau jos, ce fac? Cu ce mă întorc acasă?
- Cuuu ... gravitația.
- Ce mașinărie mai e și asta?
- E o lege a Fizicii. Te dai jos din navă și stai așa, plutind prin spațiu, până când Pământul te atrage la el. Tu nu ai auzit de Legea atracției universale?
- Aaaaa... păi eu sunt certat cu legea, așa că nu mai plec.
- Poate merge și nea Mitică cu tine, insist eu, sperând că poate scap de amândoi de-odată.
- Hai, nu mă duce pe mine cu vorba, se rățoiește acesta. Crezi că eu sunt prost? Ce mâncăm, ce respirăm până acasă?
- Vă luați provizii de pe navă.
- În cosmos este o beznă totală și...
- Dacă este beznă, atunci vă culcați și nu vă mai trebuie nici aer, nici mâncare.
- Și nu murim dacă nu respirăm? Eeee, cum mai vrei să ne păcălești acum?
- ... Păi, voi când dormiți și-așa sforăiți ca buldozerele. Abia nu mai deranjați lumea pe unde treceți.
- Dacă-i întuneric, eu nu merg, că mi-e frică, intervine Comisarul.
- Atunci îl luați și pe Jan cu voi, ca să vă păzească, le spun eu, epuizând ultima șansă de a scăpa de toți trei.
- Eu nu plec nicăieri, răspunde masivul nostru prieten. Avem o misiune de îndeplinit și trebuie să mergem până la capăt. Este și onoarea noastră în joc. Acum a venit momentul să arătăm adevărata valoare a pământenilor în fața celorlalte rase ale galaxiei. Aduceți-vă aminte cât ne-am pregătit în spital pentru această operațiune de salvare a Terrei, cât de mult am așteptat confruntarea cu inamicul, câte eforturi am făcut pentru a ne antrena și a face rost de arme. Nici un pas înapoi, că altfel vă cotonogesc pe voi primii!!, se răstește Jan la noi, înflăcărat de importanța misiunii sale.
- Tot înainte !, țipăm noi, mai mult de frica lui Jan, ridicându-ne în picioare.

* *

*

Sunt oarecum mulțumit de modul cum a evoluat discuția noastră. Nu mi-am atins eu scopul inițial de a rămâne singur cu Hina, dar, cel puțin, am reușit să restabilesc unitatea de monolit a comandoului nostru. Acum suntem din nou hotărâți să le venim de hac coclonilor și nu prea văd pe nimeni prin galaxie care să ne poată sta în cale.

Totuși, trebuie să fac în așa fel încât să mă întâlnesc cu Hina între patru ochi. Dar, mai întâi să le dau de lucru celor trei, ca să nu se ia vreunul după mine.

- Măi soldați de elită, le spun eu cu voce mobilizatoare, să nu uitați nici un moment că faceți parte din cel mai vestit și mai de temut comando al planetei albastre. Cu tăria noastră de granit, ce ne face imuni în fața armei "Q-total", vom spulbera aliniamentele de luptă ale coclonilor și-i vom fugări până la marginea galaxiei, lăsându-i desculți prin praful stelar. Antrenați-vă în continuare fără menajamente, pentru că

dușmanul este aproape. Jane, fă patru sute de flotări, nea Mitică, închipuie-ți că îl ai în față pe Kohon, șeful coclonilor, și cicălește-l până-i albești coada, iar tu, Comisare, ... nu ai ce să furi, așa că ...rupe și tu niște flori de-ale electrice pe care i le vom dăruia Hinei ca un semn de prețuire din partea noastră. Eu voi merge în cabina de comandă, ca să văd cum se descurcă prietena mea cu navigația.

- Te pricepi să conduci nava ?!, întreabă nea Mitică puțin cam invidios.

- Ceva, ceva pricep. N-am stat eu data trecută chiar degeaba prin cosmos; am "furat" câte ceva din meseria extraterestrilor. Dar cel mai bine mă pricep la tras cu tunul. De la prima încercare am lovit o navă chiar în plin. S-a ferit ea, sărăcuța, cât s-a ferit, dar n-a avut scăpare cu mine. Am lovit-o exact în fund.

- Ai tras în ea pe la spate, ca un laș?, mă dezaprobă Jan puțin cam indignat.

- Eeeiii, bravo și cu tine!! Ea singură s-a întors cu fundul spre mine, că acolo o durea cel mai puțin, dar eu, cu o mare măiestrie, am nimerit-o în punctul cel mai sensibil, scoțând-o din luptă. Dar să lăsăm amintirile. Vă povestesc eu altă dată. Acum faceți fiecare ce v-am spus. Mă întorc repede.

Nu le-am mai dat prilejul să vocifereze, ieșind imediat din cameră. Am mai stat puțin pe hol, în apropierea ușii, ca să mă conving că nu se ia vreunul după mine.

Nava nu pare să fie prea mare. După puțină învârteală pe holuri, nimeresc în cabina de comandă. Pe un scaun, în fața mai multor panouri cu fel de fel de luminițe și figuri geometrice ciudate, stă Hina. Pare foarte preocupată. În plus, devine și puțin nervoasă când mă vede intrând:

- Ce cauți aici? Nu v-am spus să rămâneți în cameră și să vă odihniți?

- Păi crezi că mie îmi mai arde de odihnă, acum când suntem în pragul unei mari bătălii?

- Indiferent cum v-ați simți, vreau să rămâneți în cameră. Am și așa destule probleme; nu vreau să faceți și voi cine știe ce încurcături pe aici. Sunteți pe o navă care depășește, din punct de vedere tehnologic, până și imaginația voastră și, acționând în necunoștință de cauză, puteți bulversa întregul sistem de echilibru.

- Nu-ți fie teamă! Am fost eu și pe nava aia a voastră cea mai mare și m-am descurcat de minune, mai ales în conducerea focului. Ți-aduci aminte când am lovit în plin, tocmai când vă bălbăiați voi mai mult?

- Ai lovit o navă de-a noastră...

- Bine, bine, stai să te iau altfel. Nu am venit aici ca să te încure sau să-ți stric ceva. Vreau să-mi spui de ce ești așa de distantă cu mine. Eu te-am așteptat cu sufletul la gură, m-am pregătit intens pentru riposta împotriva coclonilor, nu de dragul pământeni-

lor, că ăștia se pot descurca și singuri, mai ales că unii chiar merită o chelfăneală, ci de dragul tău, pentru că mi se rupe inima când te știu așa de vulnerabilă în fața unei simple lumini violet. N-ați găsit și voi o metodă să vă prostiți, să vă înapoiați mintal?...

- Îți mulțumesc pentru grija ce mi-o porți, îmi spune Hina cu o voce mai dulce, dar, din păcate, acum nu avem timp pentru relaxare. Știu că atunci când ne-am despărțit, am fost pe punctul de a face dragoste, dar nu vreau să crezi că m-am îndrăgostit de tine. Voiam doar să te răsplătesc pentru tot ce ai făcut pentru noi și mi-am dat seama că aceasta era răsplata pe care ți-o doreai cel mai mult.

- Vrei să spui că te-ai sacrificat pentru binele Federației, că ai primit ordin de la Consiliul Moșnegilor ca să te culci cu mine pentru a mă ține subjugat vouă? Te-ai prefăcut doar, că sunt important pentru tine? Sunteți la fel de ... nu știu cum să zic... precum coclonii pe care voi îi considerați barbari.

- Nu exagera! Nu a fost chiar așa. Ce contează acum este că nu m-am îndrăgostit de tine și te rog ca nici tu să nu o faci față de mine. Asta nu înseamnă că nu ne vom putea permite o mini-vacanță după ce se va termina totul cu bine. Dar numai atât, înțelegi? Noi nu putem rămâne împreună pentru că venim din medii total diferite, aproape incompatibile. Ne despart milenii de dezvoltare tehnologică, mii de parseci și ... “tone” întregi de principii și mentalități.

- Hina, stai! Am înțeles. Am înțeles că voi nu ați înțeles nimic; degeaba ați stat o mie de ani în preajma Pământului. Voi n-ați priceput deloc ce mare importanță au sentimentele pentru noi, oamenii. Păi tu știi ce înseamnă să te îndrăgostești? Înseamnă să zbori prin cosmos fără navă, să absorbi într-o secundă lumina Soarelui pe patru zile, să-ți bubuie inima mai ceva ca tunurile de pe șapte nave de război și să părăsești supercivilizația, de bună voie, pentru a merge pe un amărât de satelit al iubitului tău, unde cel mai rapid mijloc de transport este măgarul.

- Avem toate aceste date în computerele noastre.

- Ați băgat măgarul în computer?!

- Am băgat tot ce a fost necesar. Avem toate datele importante.

- Nu aveți nimic. Dar să nu ne contrazicem pentru că și așa suntem în criză de timp. Hai să facem un mic pact: nu te îndrăgostești de mine, dar nici de vreunul dintre prietenii mei, iar la sfârșitul misiunii noastre, dacă totul se termină cu bine, îmi acorzi o mini-vacanță pe Pământ, pe cheltuiala ta. Dar o mini-vacanță mai lungă...

- Sunt de acord.

- Foarte bine. Mă bucur că am mai câștigat timp, păstrându-mi șansa de a te cuceri, poate, într-un viitor mai îndepărtat. Acum spune-mi, te rog, ce te frământă sau cu ce te pot ajuta la conducerea navei. Te văd cam nervoasă.

- Avem o problemă destul de serioasă. Ne urmărește o “pasăre de pradă” și nu pot să scap de ea cu nici un chip și nici vorbă să mă abat de la itinerar pentru că nu am mai ajunge la timp pe Darena.

- O pasăre?! Și cum poate să zboare prin cosmos? Își ține respirația?

- Nu este o pasăre, ci o navă de luptă coclonă, foarte rapidă și deosebit de agilă, construită special pentru misiuni de interceptare. Se numește așa pentru că are forma unei păsări de pradă cu anvergura aripilor foarte largă.

- Aha, știu cum arată. Am mai văzut de-astea în serialul acela cu căpitanul Picard. Dar ce, au jucat și ăștia în film, că nu-mi aduc aminte să-i fi văzut?

- Este o pură coincidență. Acum suntem într-o situație reală și foarte periculoasă.

- Păi atunci, hai s-o distrugem! Pune tu țeava tunului pe ea, că eu apăs pe buton. Doar știi că mă pricep.

- Nu este chiar așa de ușor. Ne este categoric superioară din punct de vedere al caracteristicilor de luptă. Noi avem o simplă navetă de transport dotată numai cu echipament defensiv – scuturi de forță și două lasere de putere mică pentru apărare apropiată.

- Stai, măi Hina, că nu mai pricep nimic. Prima dată mi-ai spus că Federația este net superioară coclonilor, mai puțin în privința armei “Q-total”. Acum văd că apar ăștia cu păsări și balauri de luptă, de nu s-a pomenit, pe când voi, abia vă trageți navele prin spațiu, ca pe niște capre căpate.

- Nu am considerat necesar să vin cu o navă de luptă. Misiunea era simplă și, în plus de asta, secretă, deci, trebuia executată cât mai discret. Dar se pare că cineva sau ceva a divulgat-o.

- Aveți un spion coclon printre voi?

- Foarte puțin probabil. Mai degrabă se confirmă faptul că dușmanii noștri v-au reperat, deja, planeta. O să lămurim totul pe Darena.

- Dacă mai ajungem...

- Se pare că nava inamică vrea să ne captureze. Dacă dorea să ne atace, o făcea până acum și nu aș mai fi avut altă soluție decât să deviez de la traseu și să învălui naveta în scutul nedetectabil. Dacă coclonii reușesc să vă ia prizonieri, vor avea un mare atu pentru bătălia ce va urma. Poate că ar trebui să anunț Consiliul Suprem să renunțe la luptă și să cedeze Darena pentru a putea organiza un alt aliniament de apărare la care să putem ajunge și noi pe o cale ocolitoare, dar, totuși, în timp util.

- Nici vorbă! Darena este un simbol al rezistenței Federației în fața invaziei coclone.

- Așa este. De unde știi?

- Eeee, am zis și eu așa. Dacă s-a potrivit, cu atât mai bine. Dacă cedați Darena fără luptă, o să fiți înjurați de toate popoarele voastre și probabil că vă veți prăbuși psihic, pierzând astfel tot spațiul vostru galactic. Dar cel mai mult mă îngrijorează faptul că s-ar putea să se supere Jan și să-mi tragă la picioare în fund, ca la internarea lui. Mai bine atacăm noi pasărea asta dușmană, o capturăm și mergem spre Darena travestiți în inamici. Va fi o surpriză totală pentru toată lumea.

- Și cum crezi că o putem captura, căci, din analiza computerului nu avem nici o șansă?

- Îi atacăm, ne lăsăm capturați și când ajungem în navă, tăbărâm pe ei. Tu crezi că acest comando pentru apărarea Terrei este o joacă? Avem arme, avem strategii de

luptă, ... am făcut noi ravagii într-un spital întreg, dar acum că e vorba de o amărâtă de pasăre. Câți maimuțoi or fi pe ea?

- Acest tip de navă este de mărime mijlocie, având în echipaj în jur de o sută cincizeci de membri.

- Floare la ureche! Așa de mulți sunt?!? În fine, ne descurcăm noi. Hai să le spunem celor trei ce am hotărât. Vei vedea că abia așteaptă să sară în luptă. Dar mă lași pe mine să vorbesc cu ei, pentru că trebuie luați într-un anumit fel, mobilizator.

- Bine, așa facem. Dar, mai întâi, trebuie să anunț Comandamentul Flotei de situația creată și intențiile noastre.

În scurt timp, Hina ia legătura cu șefii cei mari și le spune tot ce se întâmplă, într-o limbă necunoscută mie. Dialogul este destul de agitat. Ceva nu este în regulă. O întreb pe fată, nerăbdător:

- Ce se petrece? Vor sau nu vor?

- Nu sunt de acord cu planul tău. Consiliul Suprem ne cere să evităm “pasărea de pradă” și să stabilim un alt punct de întâlnire, în zona planetei Serenisima. Pentru noi, rezistența voastră în fața armei “Q-total”, vă face mai prețioși decât planeta Darena.

- Nici vorbă de-așa ceva! Ia dă-mi mie microfonul să le zic vreo două moșnegilor voștri!

Iau aparatul din mâna Hinei și le vorbesc hotărât, pe un ton ce nu admite replică:

- Băăăiii ... mohicanilor, degeaba întindeți mâinile voastre rebegite ca să mă ridicați în aer, că sunt prea departe! Ia ascultați la mine! Suntem patru inși veniți de pe Pământ ca să vă ajutăm și nu este cazul să faceți acum nazuri. Noi am dat de inamic și-l atacăm imediat. Ne întâlnim în zona Darenei la termenul stabilit. S-ar putea să fim într-un vultur răpitor... ăăă... pasăre de paradă... sau cioară vopsită, cum naiba-i zice. Să nu trageți în noi, că vă omor! Terminat.

O iau pe Hina de mână și o scot val-vârtej din cabină, spunându-i:

- Hai să-i anunțăm pe băieți că ne aruncăm în luptă! Să vezi și tu entuziasm de pământeni.

Intrăm vijelios în camera unde se află cei trei. Aici este o atmosferă cam confuză. Jan stă nemișcat, întins pe podea cât e de lung, Comisarul are mâinile ridicate, cu degetele crăcănate la maxim și se vaită, iar nea Mitică stă chircit sub unul dintre paturi.

- Ce-ați pățit măi, vitejilor?, îi întreb eu cu juma' de gură, dar dorind, în același timp, să refac atmosfera de optimism și încredere pe care o lăsasem la plecare.

Îmi răspunde Comisarul:

- Bre, șefule, suntem scoși din luptă. Jan a făcut la flotări până a căzut lat, nea Mitică s-a certat cu nu știu cine până când a amețit, iar eu am umblat la florile alea și m-am fript la degete. Trebuie să ne întoarcem acasă de urgență ca să ne refacem.

- Nu ne-ntoarcem nicăieri. Ia dați-vă mai aproape și ascultați-mă cu atenție! A sosit clipa cea mare în care ne putem arăta, la capacitate maximă, atât priceperea, cât și

utilitatea în folosul Umanității. Inamicul este în preajma noastră și îl vom ataca în cel mai scurt timp. Pregătiți-vă pentru luptă, tigri neîmblânziți ai deșertului astral !!

Fac o pauză pentru ca vorbele mele să ajungă până la ultimele molecule ale corpurilor lor și să le creeze o stare vibratorie și emoțional-pozitivă de nestăvilit.

Efectele nu întârzie să apară: Comisarul începe să plângă, nea Mitică dă într-o bâlbâială că nu mai pricepem ce zice, iar Jan se încruntă din ce în ce mai mult și tare mi-e teamă să nu cășune pe unul dintre noi pentru a-și descărca nervii.

Vreau să mai zic ceva, pentru a nu-și da seama Hina că blegii mei s-au blocat și nu mai sunt în stare de nimic, dar aceasta mi-o ia înainte:

- Totul este în zadar. Planul tău a eșuat înainte de a începe. Nu avem nici o șansă de a captura nava adversă. Voi anunța imediat Flota că schimbăm itinerariul, pentru a ne întâlni peste trei zile în zona planetei Serenisima.

Trebuie să recurg urgent la un vicleșug pentru că, altfel, totul se duce de râpă. Îi spun Hinei:

- Ai dreptate, totul a eșuat și trebuie să renunțăm la luptă. Te rog, însă, ceva. Înainte de a vorbi din nou cu Flota, adu-mi, urgent, niște cabluri, frânghii, ceva de legat. Vei vedea imediat pentru ce-mi trebuie, dar grăbește-te, pentru că este vorba de un lucru extrem de important, ce nu suferă nici o amânare!

Am păcălit-o. A plecat să-mi aducă ce i-am spus, dar nu știe ce o așteaptă. Trebuie să fac trei lucruri: s-o împiedic să anunțe Flota, s-o protejez de lăcomia și răzbunarea coclonilor ascunzând-o undeva pe navetă și să capturez nava inamică pentru a ajunge la timp pe planeta Darena. Voi face toate acestea cu ajutorul prietenilor mei pe care trebuie să-i scot din starea de șoc inerentă perioadei premergătoare confruntărilor armate. Le vorbesc din nou, dar de data aceasta cu alt sens, mai pe placul lor:

- Măi, fraților, ia ascultați voi la mine să vă spun acum situația reală în care ne aflăm și pe care nu o puteam spune de față cu fata. Transportul nostru de la Pământ la Darena era o misiune strict secretă. Și totuși, inamicul a aflat de ea. Bănuiala mea este că Hina le-a spus, pentru ca noi să fim capturați de cocloni și să nu mai putem ajuta Federația. Nu sunt sigur, dar, pentru orice eventualitate, când va sosi din nou aici, o iei Jane și o legi fedeleș, după care o vom ascunde undeva, ca să nu mai poată lua legătura nici cu prietenii, nici cu dușmanii. Acum să vă vorbesc despre cocloni. Nu trebuie să vă fie frică de ei. Au în preajma noastră o singură navă și și-aia ca vai de capul ei. Am auzit-o chiar eu cum scârțâie din toate încheieturile când vrea să facă o manevră mai complicată. Iar de arma lor "Q-total" nu trebuie să ne pese pentru că aceasta afectează numai oamenii deștepți rău, ceea ce nu este cazul nostru. Noi, pur și simplu vom fluiera în timp ce maimuțoii vor trage cu toate puștile lor. Înțelegeți ? Pe noi nu ne afectează. După aceea îi luăm noi la chelfăneală și să vedeți ce bine o să ne simțim când coclonii ne vor considera șefi și ne vor face toate poftetele.

Tactica mea a început să dea roade. Zâmbetele au reapărut pe fețele prietenilor mei.

Totuși, Jan este puțin nelămurit și-mi cere explicații:

- Dar, dacă o legăm pe Hina, ce vom face noi? Cum vom conduce nava? Încotro ne vom îndrepta?

- Spre Pământ, spre Pământ, țipă disperați ceilalți doi.

- Măi, voi nu sunteți sănătoși!, le spun eu enervat. Nu degeaba erați internați în spital. Cum să mergem spre Pământ? Mai avem treabă aici în cosmos și, după ce ne vom rezolva toate problemele, vom pleca noi și acasă. V-am mai spus doar că este o chestiune de doar câteva zile. Trebuie să-i învingem pe cocloni și – spre mândria noastră – numai noi o putem face. Gândiți-vă ce se va întâmpla după bătălie: vom fi răsplătiți cu mii și mii de daruri, vom fi decorați cuuu ... Ordinul Extraordinar Galactic (inventez eu) , iar la parăzile militare ni se vor afișa pozele ca lui Marx, Engels și Lenin.

- Da, dar noi suntem patru și ăia erau trei, intervine nea Mitică. O s-avem loc în poză?

- Lasă, că un prost în plus sau în minus nu contează. Încăpem noi până la urmă.

- Să ne facă un tablou mai mare, propune Comisarul.

- Eu renunț la tablou; să vă pună numai pe voi, zice și Jan. Nu de alta, dar, înalt cum sunt, aș fi lângă voi ca măgarul între oi.

- Stai și tu pe vine...

- Sau ne suim noi pe ceva...

Văd, cu disperare, cum discuția alunecă pe o pantă neesențială. Salvarea apare din partea Hinei care intră în cameră cu niște cabluri în mână. Nu mai apucă să întrebe la ce-mi trebuie, că cei trei tăbară pe ea și o leagă fedeleș. Sărăcuța de ea, a luat și puțină ciufuleală de la nea Mitică pe un fond de reproșuri și cicăleli de nedescris pe tema trădării față de patrie, nerușinarea de a ne minți și purta prin spațiu departe de planeta noastră care se află în pericol.

Nedumerirea fetei este totală. Apucă doar să mă întrebe:

- Ce se întâmplă?!?

- Draga mea, Hina, îi răspund eu, comportarea ta anormală tindea să pună în pericol reușita misiunii noastre. Pentru a te ține departe de evenimentele care vor urma – cu scopul de a te proteja și de a te împiedica, în același timp, să le influențezi negativ – te-am legat și te vom ascunde în această cameră pentru a nu ajunge pe mâna coclonilor. Când totul se va termina cu bine, vei fi din nou liberă.

- Dar este o nebunie ceea ce faci!!

- Păi, de unde crezi că venim noi? De la spitalul de nebuni. Lăsând gluma la o parte, să știi că, uneori, trebuie să fii puțin ...tâmpit ca să reușești în viață. Ceva asemănător a spus și Napoleon, așa că nu mă poți contrazice. Te rog, însă, ceva: să-mi spui cum se conduce nava și de unde se deschide focul.

- Nu îți spun nimic, până când nu-mi dai drumul.

Vrea să mă păcălească, dar nu cad eu în plasa ei. Dacă se vede liberă, pune mâna pe telecomanda fermecată și ne face să jucăm pe sârmă.

Mă adresez celor trei bărbați:

- Băgați-o sub un pat și îngământiți peste ea lucrurile noastre, mai puțin armele, ca să nu o găsească coclonii. Mă voi descurca eu și fără ea, că doar am mai fost pe navele lor.

După ce am ascuns-o pe Hina, plecăm toți patru în cabina de comandă. Eu mă așez pe scaunul de la pupitrul central, iar ceilalți pe unde apucă. Trebuie să mă prefac că mă pricep la navigație, ca să nu-i descurajez pe însoțitorii mei care și așa abia așteaptă să se îndepărteze cât mai mult de zona periculoasă; ezitarea mea le-ar zdruncina din temelii încrederea în reușita întregii acțiuni.

Cu ce să încep oare? Pe ce să apăs prima dată? Sunt fel de fel de figuri geometrice și lumini care se aprind și se sting total anapoda. Văd un buton roșu – cu siguranță este pentru deschiderea focului. Hai că, încet, încet, încep să descifrez panoul ăsta de comandă.

Trag cu coada ochiului către cei trei. Dau semne de nerăbdare. Trebuie să-mi asum răspunderea și să apăs câteva butoane, simulând astfel diferite operațiuni de navigație spațială. Aleg un buton galben care este mai în lateral, fiind, probabil, mai puțin important. Îmi fac curaj și apăs. Ce-o fi o fi. La scurt timp aud vocea computerului navei:

- Trapa de evacuare a fost deschisă.

Nea Mitică mă întreabă curios nevoie mare:

- De ce-ai deschis trapa?

- Ca să mai intre puțin aer proaspăt. Păi, de când suntem pe naveta asta, nu a făcut nimeni nici o aerisire. Nu simțeați așa... parcă o îmbâcseală în aer?

- Da, da, îmi răspund ei, neluându-și ochii lor curioși de pe mâinile mele, așteptând cu înfrigurare să mai fac ceva.

Îmi vine ideea să pun computerul să lucreze în locul meu. Dacă greșește, vina lui să fie!

Spun cu voce tare și serioasă:

- Computer, schimbă cursul de navigație și îndreaptă-te către nava coclonă care ne urmărește!

- Bre, începem lupta? N-o putem lăsa pe mâine?

Vorbele Comisarului sunt acoperite de cele ale computerului:

- Identifică-te și introdu codul de acces pentru comanda navei!

- Măi, Comisare, spun eu prefăcându-mă iritat, nu te mai băga tu în vorbă, că derutezi aparatura! Nu vezi că acum îți cere ție codul de acces și tu nu-l ai? Dacă mi-l cerea mie, se rezolva problema, dar așa, e treabă complicată.

- Da'... nu cu mine a vorbit...

- Da' cu cine? Cu mama-mare din Constanța? Tu nu știi că acest computer de bord este programat să răspundă celui care vorbește ultimul?

- N-am știut, mânca-ți-aș...

- Cel puțin taci din gură de-acum încolo! Să văd cum îl păcălesc să vorbească din nou cu mine.

- Ia-l cu frumosu', mă sfătuiește nea Mitică.

Dar nu mai este nevoie să fac nici o improvizație. Spre norocul meu, suntem atacați de nava inamică. Ne avertizează computerul:

- Navă coclonă din clasa PMP-X în manevră de interceptie. Imagine pe ecranul central. Alarmă maximă. Acces permis pentru manevră și ripostă prin comandă manuală.

În timp ce a vorbit computerul, eu m-am prefăcut că apăs niște butoane și acum nu scap prilejul să mă laud puțin în fața celor trei:

- Ați văzut că până la urmă mi-a dat acces la comandă? Să nu vă mai prind că n-aveți încredere în mine!

- Dar nu am înțeles un lucru, mă întrerupe Jan. De ce computerul vorbește limba noastră și nu pe-a lor?

- Pentru că Hina l-a programat să asculte și de mine, că doar v-am spus că sunt băgat până la gât în afacerea asta cosmică.

Acum să văd cum m-oi descurca. I-a venit rândul butonului roșu să fie apăsat. Trebuie să aștept doar ca ținta să vină în fața mea ca s-o lovesc în plin. Deocamdată, aceasta zboară în jurul nostru în fel de fel de curbe complicate, studiindu-ne cu precauție. Ne cam speriem de ea. Are un aspect de vultur fioros cu aripile larg desfăcute. Și se mișcă al naibi de bine! Trebuie s-o ridiculizez puțin, înainte de a reuși să-i impresioneze prea mult pe prietenii mei. Le vorbesc acestora:

- Ia uitați-vă la ea ce amărâtă e! Nici nu poate să zboare drept. Tot o ia așa, în curbe, ca o aiurită.

- Da' nu scârțâie, remarcă nea Mitică.

- Știi de ce nu mai scârțâie? Cred că m-au văzut pe mine, pe geam, cum râdeam de ei și au mai uns-o pe la încheieturi. De aceea au rămas puțin în urmă.

Se trezește și Comisarul vorbind:

- Da-i urâtă rău! Mie mi-e frică de ea.

- Parcă tu ești frumos, și tot nu ești în stare de nimic. Nu te lua după cum arată, pentru că aparențele înșală. Ia priviți acum să vedeți ce bubuială-i trag!

Și, într-adevăr, când mai trece o dată prin fața noastră, apăs pe butonul roșu, pentru a o distruge. O rază foarte strălucitoare țâșnește instantaneu de undeva din nava noastră și lovește "pasărea" în aripa dreaptă. Dar tot instantaneu, aceasta se acoperă cu o ... un fel de peliculă gălbuie, semitransparentă care o protejează.

- Ai lovit-o, dar n-a pățit nimic, remarcă Jan. Cum se poate așa ceva?

- Eeeee n-a pățit!! De la distanța asta nu se vede, dar, cu siguranță că în interiorul ei este un dezastru de nedescris. Cred că aleargă toți în toate părțile ca să stingă focul, să repare ușile, să măture tencuiala căzută...

- Nu prea pare afectată. Uite! Chiar s-a oprit și s-a așezat în fața noastră, barându-ne drumul.

- Păi ce-ți spuneam eu?! S-a oprit, pentru că nu mai poate să zboare într-o singură aripă.

Pe măsură ce ne apropiem de nava coclonă, aceasta devine din ce în ce mai mare, acoperind tot ecranul și apoi depășindu-l. Abia acum ne dăm seama cât de mică este naveta noastră în comparație cu ea.

Oare ce s-o întâmplă acum? O să ne ciocnim și o să murim ca niște idioți, pentru că nu știm să punem frână? Ar trebui s-o aduc pe Hina să se mai descurce și ea, că eu am făcut destule...

Se aude din nou computerul:

- Puterea motoarelor – zero. Suntem preluați de unda tractoare a navei coclone.

În același timp vedem cum o ușă mare se deschide în “pasăre”, noi suntem trași înăuntru și așezați pe podeaua unui fel de hangar.

Prietenii mei sunt pe punctul de a intra în panică, mai puțin Jan care se încruntă din ce în ce mai mult.

- Nu vă speriați!, le strig eu. Este exact ce ne-am dorit – să fim capturați pentru a-i putea învinge. Probabil că vor trage în noi cu arma “Q-total”, dar să nu vă speriați, pentru că nu doare. Veți avea doar așa, o mică amețală și veți fi obligați să spuneți tabla înmulțirii.

- Ne dă și examen, bre !!?, întreabă Comisarul alarmat.

- Nu. Așa se manifestă această armă – îți obligă creierul să facă niște... înmulțiri și alte operații matematice.

- Și dacă iau nota patru, ce se-ntâmplă?

- Este foarte bine. Înseamnă că i-ai învins tu pe ei.

- Și se dau bătuți?

- Se dau bătuți și cad în genunchi în fața noastră.

Hai că i-am mai încurajat puțin. Le-a venit inima la loc.

Plecăm din cabina de comandă, căutăm ieșirea și coborâm în hangarul dușmanului. Nu am găsit noi ușa, dar, până la urmă ne-am strecurat printr-un fel de trapă de evacuare pe care, probabil, a uitat-o Hina deschisă, din neglijență.

Stăm acum în mijlocul încăperii și ne uităm nedumeriți unul la altul.

Nu așteptăm prea mult, pentru că, la un moment dat, ușa hangarului se deschide larg și înăuntru năvălesc vreo douăzeci de cocloni.

Ne pregătim pentru luptă. Mușchii noștri se încordează ca niște lame de oțel și, din patru ființe, devenim una singură, ca un tigru gata de atac.

Prima mișcare este executată cu mare iuțeală de către nea Mitică și Comisar care aleargă spre naveta noastră pentru a se ascunde sub ea. Însă calea le este barată de câțiva dușmani. Atunci intră în acțiune Jan. Ridică ciomagul și începe să-i altoiască pe maimuțoi peste cozi, de se-aud numai oase troznite. Aceștia se dau repede înapoi, ne

încercuiesc și încep să tragă în noi din toate părțile cu binecunoscuta, de acum, lumină violetă.

Ne retragem spre navetă, lipindu-ne cu spatele de aceasta, dar coclonii continuă să tragă, învăluindu-ne, cu navetă cu tot, în radiația lor.

Dintre toți, Jan pare cel mai afectat. A scăpat ciomagul și acum se ține cu mâinile de cap. După puțin timp se prăbușește pe podea în stare de semi-inconștiență.

Ne mirăm toți că tocmai el, cel mai solid, a cedat. Comisarul face și o remarcă la care, de fapt, ne gândisem toți:

- Uite-al dracu' prost, ăsta e deștept! Și nu ne-a spus.

Fluxul de radiații se întetește tot mai mult. Parcă începe să ne ia amețea și pe noi. Eu și nea Mitică ne apucăm cu mâinile de cap, iar Comisarul dă să plângă. Pentru a-l încuraja, îi vorbesc printre două ecuații matematice pe care creierul meu se chinuie, fără succes, să le rezolve:

- Comisare, zi tabla-nmulțirii ca să-ți treacă!

Acesta se supune docil:

- Unu și cu unu fac doi, doi și cu doi fac trei, trei și cu trei fac ... trei și cu trei fac...

Apoi se întâmplă ceva ce n-aș fi crezut că s-ar putea produce vreodată. Comisarul – probabil sub acțiunea chinuitoare a armei dușmane – se enervează la culme, se repede la cel mai apropiat coclon, îl ia la palme și i se adesează cu un răcnet animalic:

- Spune mă, nemernicule, cât fac trei și cu trei, că vă omor pe toți !?!

Nea Mitică este și el pe punctul de a exploda de furie. Îl aud cum rostește fel de fel de numere, probabil, complicate ecuații de algebră, de-alea grele, de când era el mic:

- ... Șapte – opt porumb copt, nouă – zece ieși berbecel!...

Apoi se dezlipește și el de navetă și se îndreaptă spre cocloni care, acum par foarte descumpăniți. Au încetat să mai tragă și se înghesuie spre ușă. Rezistența noastră cerebrală i-a pus pe gânduri și apoi pe fugă.

Mă alătur și eu celor doi prieteni ai mei și-i alergăm pe maimuțoi pe holurile proprii lor nave. Cum ajungem pe câte unul din urmă, îl călcăm pe coadă și-i cărăm la pumni în spinare.

La un moment dat, în fuga noastră, terminăm holurile și nimerim într-o încăpere mare unde sunt adunați mai mulți cocloni având în mijlocul lor un tron pe care stă un îngânfat de maimuțoi, cu o piatră strălucitoare la gât.

Ahaaa !! Kohon, nemernicule, iar ne-am întâlnit! De data aceasta însă, nu mă vei mai păcăli. Presupun că voi avea o discuție lungă și aprinsă cu el, de aceea trebuie să-mi impun două lucruri încă de la început: să nu mă las intimidat sau înfricoșat, luându-l chiar “peste picior”, ca să capăt un anumit avantaj moral asupra lui și, în al doilea rând, să fac în așa fel încât să fiu mai viclean decât el deoarece, în mod sigur, va căuta să mă păcălească din nou.

Ne oprim toți trei în fața tronului. Pentru început recurg la o mică acțiune teatrală pentru intimidarea adversarului. Îi apuc pe cei doi prieteni de câte-o mână și, prefăcându-mă că-i trag înapoi, le spun rugător:

- Prea-măriți zei ai Distrugerii și Dezastrului, iertați-i pe acești nenorociți de cocloni care nu au știut ce fac atunci când au ridicat brațul lor păcătos împotriva voastră!

Toți se miră de-așa vorbe și par să se înfricoșeze, mai ales cei doi, nea Mitică și Comisarul, care se sperie de-a binelea, neînțelegând ce se petrece.

Când tensiunea ajunge la apogeu, Kohon se ridică de pe tron și mi se adresează:

- Pământeanule, cel care te-ai dat drept Zeul Războiului, iată că ne întâlnim din nou. Nu trebuie să mai încerci să ne induci în eroare pentru că nu te credem. Sunteți pe deplin în puterea noastră.

- Kohon, bătrânule, mă bucut că te revăd. Te-ai mai hodorogit puțin de când ne-am despărțit. Îmi pare rău pentru tine, dar trebuie să-ți reamintesc faptul că noi venim de pe Planeta Zeilor și avem un plan pentru distrugerea poporului tău dacă nu ni te supui.

- Hi, hi, hi !! Mă faci să râd. Hai să vorbim cu cărțile pe față. Voi nu sunteți zei. Cei pe care noi îi numim “zei” – doar îi numim așa – sunt de fapt oameni de știință căzuți în stăpânirea noastră de pe diferite planete cucerite de puterea coclonă, care ne slujesc în lanțuri. Cine refuză “ospitalitatea” noastră, își alege singur moartea. Voi nu sunteți savanți, dar aveți calitatea de a rezista în fața armei noastre “Q-total” și noi nu știm de ce. V-am capturat pentru a afla. Și vom afla.

- Tu nu vezi că te contrazici singur? Spui că nu suntem zei, dar, în schimb, recunoști că avem puteri supranaturale inexplicabile.

- Totuși, al patrulea pământean nu a rezistat și zace acum în hangar.

- Să nu crezi că a fost întâmplător. Totul face parte dintr-un plan mai vast care vă va duce la pierzare dacă nu mă veți asculta.

- N-ai decât să crezi și să spui ce vrei. Eu știu însă că, într-un timp relativ scurt, întreaga galaxie va fi în puterea noastră. Ne îndreptăm acum, în cea mai mare viteză, spre punctul nodal galactic V.M.-147 unde așteaptă două mari flote coclone. Una va pleca spre Pământ – o planetă ca oricare alta, fără nici un zeu adevărat pe ea – și îl va cuceri, prădându-l apoi de toate bogățiile. Cealaltă flotă, în frunte cu mine, va pleca spre planeta Darena care deja este înconjurată de forțele noastre. Vom învinge Federația și toată galaxia va fi a noastră. Singura piedică erați voi, pentru că puteați furniza dușmanilor noștri informații foarte prețioase referitoare la o contra-armă la “Q-total”. Dar acum v-am capturat și nu mai puteți pleca nicăieri.

- Auzi măi, Kohon?! Când te văd așa de încrezător în victoria ta, mă apucă mila. Dacă sunteți așa de puternici, de ce nu ați învins în precedenta bătălie, când eu singur v-am pus pe fugă?

- Nu am fugit deloc. Totul a fost un vicleșug. Trebuia să aflăm unde este planeta ta și să o anihilăm înainte ca Federația să afle secretul rezistenței voastre la radiația “delta”. De aceea ți-am dat un hiper-locator care v-a divulgat poziția. Flota noastră s-a retras, dar numai până la limita Zonei Neutre, după care s-a întors și a încercuit planeta Darena blocând astfel, în dispozitiv de apărare, cele mai importante forțe ale Federației.

- Oare cât e Federația asta de mare, n-or mai avea ei forțe, prin cine știe ce unghere, cu care să te altoiască la momentul potrivit?

- Mai au multe forțe, dar sunt dispersate și nu vor mai valora nimic atunci când navele lor de elită vor pieri la Darena. Voiam să mai spun, dar m-ai întrerupt...

- Pentru că vorbești mult și prost.

- ... că am ținut tot timpul sub supraveghere discretă Pământul și am știut când a venit naveta să vă ia.

- Văd că le știi pe toate. Dar despre potențialul militar al planetei noastre ai auzit ceva? Ți-ai pus tu vreo clipă problema că flota voastră care pleacă spre Pământ, va fi nimicită fără milă de către semenii mei? Ai auzit tu, care le știi pe toate, de elicoptere, avioane, rachete nucleare, mitraliere, tancuri, tunuri, submarine, bombe... ăăăăă ... medievale, vapoare ultra...(cum să le mai spun ca să-l sperii pe-asta?)...străpungătoare, ciomege super-electronice și pietre ... cu concentrație maximă de rupere? Sunt doar câteva arme de pe planeta noastră cu care se distrează copiii; pe cele ale adulților nu vreau să le divulg. Veți lua o chelfâneală de nedescris, pentru că noi nu avem nici un pic de milă față de cei care ne atacă. Și-n acest timp, voi cu ce veți lupta ? Cu lumina voastră violetă care nici măcar nu ne gădilă? Mă faci să râd! Râdeți măi, de el!

- Avem lasere, torpile fotonice, proiectile plasmatice și alte arme pe care nu le putem folosi cu prea mare succes împotriva Federației, deoarece aceasta dispune de scuturi de forță foarte puternice care le fac ineficiente. Pământul, însă, nu are tehnologia necesară pentru a se apăra.

- Aaaa !! Bine că mi-ai adus aminte. Țineam neapărat să te previn să nu cumva să folosiți arme energetice în zona planetei noastre, deoarece avem în atmosferă niște microorganisme care se hrănesc cu energie. În mod normal, ele abia își duc viața de pe o zi pe alta cu lumina solară, dar dacă nimeresc în vreo rază laser sau torpilă fonică, se dezvoltă foarte rapid, ajungând la mărimea unei balene uriașe. După aceea, devin așa de hrăpărețe, încât vă mănâncă navele ca pe acadele. Și ne mai dați și nouă de furcă să le omorâm. Din această cauză, la noi s-au interzis de mult timp toate tipurile de arme energetice cu care tu te lauzi atâta și care, de fapt, nici nu sunt prea puternice față de ceea ce avem noi acum.

- În cazul acesta, vom ataca Pământul cu armele luate de la Federație în precedenta bătălie. Dacă îți aduci aminte, le-am luat foarte multe tunuri și cu ele vă vom trimite planeta direct în Iad.

- Când îți vei da seama de greșeala ta, va fi prea târziu.

Am spus-o cu mai puțină convingere. Într-adevăr, piticania asta îngânfată m-a pus pe gânduri. Are totul pregătit în cele mai mici detalii. Cum să mai salvez eu Pământul, când va fi atacat de o flotă întreagă de nivel cosmic?! De Federație, ce să mai zic? Am și uitat de ea. Mai am câțiva ași în mânecă, dar îmi va fi destul de greu să-i valorific în aceste condiții în care Kohon este stăpân pe situație. Trebuie să fac sau să spun ceva care să-i strecoare în suflet o cât de mică îndoială. Atunci va fi al meu.

Spre norocul nostru, această șansă ne vine chiar din partea coclonilor. Computerul lor anunță, cu voce imperturbabilă, ceva ce crează, însă, multă rumoare în rândurile piticoților:

- Alarmă galbenă! Naveta Federației a părăsit hangarul patru și s-a învăluit în scutul nedetectabil, dispărând de pe radar.

Profit imediat de situație și-i zic lui Kohon în zeflema:

- Hei, bătrâne, cum rămâne cu planul tău de granit? S-a întâmplat cumva ceva ce nu era planificat? Sărăcuții de voi!! Ce păcat că se realizează planul meu și nu al vostru!!

În același timp mă întreb cum o fi plecat naveta, că doar cei doi, Hina și Jan, sunt leșinați și mai au vreo oră de stat așa? Să fie oare programată să se întoarcă singură acasă dacă nu mai vede pe nimeni prin jur? Mai probabil, Jan si-a revenit mai repede și...tuleo!

Kohon devine puțin nervos. Se răstește la oamenii lui care aleargă de colo-colo pentru a-i executa ordinele. Apoi mi se adresează mie:

- Am dat dispoziții ca din flota "alfa" să plece zece "păsări de pradă" pentru a intercepta și captura naveta Federației. Te anunț cu satisfacție că nu are nici o scăpare.

- Să văd pe unde scapă ai tăi când or să dea cu ochii de Jan! În plus, tu n-ai auzit ce a spus computerul, că s-a învăluit în scutul nedetectabil? Cauți acul în carul cu fân.

- Nu te prosti! Ori nu te pricepi, ori faci glume fără sens. Scutul nedetectabil poate ține ascunsă o navă în funcție de o anumită distanță care variază în raport cu mărimea navei și puterea motoarelor sale. Sub această distanță critică, orice învăluire este inutilă. "Păsările" mele vor "pieptăna" toată zona până la Darena și vor descoperi naveta.

- Dacă vrei să știi, naveta nici nu contează. Ea va juca un rol important ceva mai târziu.

- Care anume?

- Doar nu crezi că sunt așa de prost încât să-ți spun că aceasta a fost programată să treacă pe pilot automat și să transporte către Federație niște mostre de substanțe aduse de noi, de pe Pământ, care îi vor face pe adversarii voștri imuni la arma "Q-total"?

- Naveta nu va ajunge niciodată pe Darena.

- Ne-am gândit și la asta. În acest caz, se aplică a doua variantă a planului.

- Și în ce constă, mă rog, aceasta?

Fac o pauză pentru a spori puțin tensiunea momentului. Îl văd și-l simt pe Kohon foarte nerăbdător să afle detaliile planului meu. Constat, cu bucurie, că a căzut în plasă. Important este să găesc cu ce să-l mint în continuare și să-l fac să creadă că ne poate dejuca intențiile. Îi răspund sigur pe mine și cu oarecare tupeu, ca și cum mi-aș demasca singur secretul, fără să-mi dau seama.

- În a doua variantă urmează ca tu însuși să duci aceste substanțe spre Darena.

- Eu ?!? Cum aș putea să le duc chiar eu, dușmanilor mei, substanțele care-i vor ajuta să ne învingă? Cred că planul tău este o cacealma. Și mai cred că spui niște aiureli, numai ca să tragi de timp.

- Stai, nu te papi! Răspunde-mi la câteva întrebări și ai să te lămurești singur.

Prima : suntem noi pe nava ta?

- Sunteți.

- Ne îndreptăm împreună spre Darena?

- Da.

- Avem noi asupra noastră substanțele respective?

- Nu știu.

- Nu știi, dar dacă vei căuta, vei găsi la fiecare dintre noi câte o anumită substanță. Combinarea acestora dă antidotul armei tale teribile care va deveni atunci – săracuțul de tine!! – o simplă lumină chioară în galaxie, cu care nu vei mai putea speria nici măcar ciorile. Ha, ha, ha!

În timp ce eu mă prefac că râd cu foc, se apropie de mine Comisarul și, trăgându-mă de mânecă, mă întreabă discret:

- Ce zice? Se dau bătuți?

- Sunt ca și bătuți, îi răspund eu.

- Da' de ce nu cad în genunchi?

- Eeeee, mă mai joc eu puțin cu ei, că-mi place să-i enervez. Ai puțină răbdare.

Ne întrerupe Kohon:

- Și chiar dacă aveți aceste substanțe asupra voastră, eu vi le pot lua imediat.

- Da, dar tot spre Darena vei merge.

- Și cum vor ajunge ele în mâna Federației?

- Vei fi atacat pe drum măi, cap pătrat! În plus de asta, noi refuzăm categoric să-ți dăm substanțele. Ținem neapărat să le înmânăm personal Marelui Consiliu al Federației.

Încerc, prin toate mijloacele, să-i determin pe cocloni să ne ia substanțele și să guste din ele, darăștia sunt mai proști decât mi-am închipuit. Mă contrazice, totuși, Kohon:

- Percheziționați-i imediat!, se restește el la oamenii lui. Începeți întâi cu acesta.

A arătat spre nea Mitică, probabil pentru că l-a văzut mai bătrân și și-a închipuit că cedează mai repede.

Câțiva cocloni se reped la nea Mitică și încep să-l cotrobăie prin buzunare. Îi ajut și eu, într-un anumit fel, spunându-le:

- Să nu-l trageți de nas, că nu poate să suporte și vă dă tot ce doriți!

Deja trei cocloni își dau reciproc palme peste mâini, fiecare dorind să fie primul care îl apucă de nas.

După cum m-am așteptat, nea Mitică cedează repede și le dă pachetul cu otrava pentru șoareci.

De Comisar nu este nevoie să se mai lege nimeni, pentru că acesta a scos deja borcanul cu substanța aceea rozalie și acum i-l dă lui Kohon.

- Ai mai rămas tu, mă somează acesta.

Mă prefac că nu prea-mi convine, c-o fi, c-o păți, dar până la urmă îi cedez și eu sticla de suc.

Îl văd pe șeful maimuțoilor foarte satisfăcut de reușita lui. Îmi spune triumfător:

- Ce mai zici acum?

- Ce să mai zic?! Totul decurge conform planului meu, atâta timp cât ne îndreptăm spre Darena.

- Te anunț că am ajuns în punctul nodal galactic V.M.-147 și nu ne-a atacat nimeni. Privește!

Zicând aceasta, apasă pe un buton. Un mare ecran din fața noastră prinde viață, lăsând să se vadă în exteriorul navei o ...nemaipomenită puzderie de nave grupate în două flote. Într-adevăr, este ceva de care te poți speria foarte ușor. Nu mă pricep să apreciez, dar cred că sunt câteva zeci de mii de nave de diferite mărimi și forme. Se disting, totuși, câteva tipuri cu caracteristici asemănătoare.

Mă străduiesc să nu-mi pierd cumpătul și-i vorbesc lui Kohon, indiferent:

- Vei fi atacat în drum spre Darena și ți se vor lua substanțele.

- Acum chiar că glumești, în cazul în care nu ești nebun. Cine să atace douăzeci de mii de nave de luptă coclone, când forțele Federației sunt blocate la Darena?

- Doar o parte din ele, și stau acolo numai ca să-ți țină ție blocate, în dispozitiv de încercuire, zece mii de nave; ca să nu mai zic de faptul că multe sunt gonflabile, puse acolo la derută. Poate că adevărata luptă se va da mai aproape sau poate că Federația are deja antidotul – luat de pe navetă – și chiar o variantă a armei “Q-total” cu care te va ataca. Veți fi învinși cu propria voastră armă...

Cred că în capul lui Kohon e o zăpăceală de nedescris. Se pare că am reușit să-i amețesc neuronii într-atât încât îi umblă prin cap ca peștii prin acvariu. Și totuși continuă să se rățoiască la mine:

- Federația nu dispune de arma “Q-total”.

- Faci o greșală copilărească – aceea de a-ți subestima adversarul. Nu ai înțeles nici acum că o navetă ca a noastră nu putea învinge o “pasăre de pradă”. Și totuși a atacat-o. Asta înseamnă că există un plan de care tu habar n-ai. Mergi spre pieire, Kohon. Federația este mult mai deșteaptă decât îți închipui tu.

- Dar eu vă am pe voi.
- Noi nu mai valorăm nimic, atâta timp cât Federația are și arma și antidotul ei. Kohon este cu adevărat descumpănit. Dă niște ordine supușilor săi, apoi mi se adresează din nou:
 - Am dat ordin să se amestece cele trei substanțe, să se multiplice la replicatoare și să se dea fiecărui soldat de pe cele două flote. În acest fel vom fi și noi imuni la radiația “delta”. Este acum clar că soarta bătăliei o va decide numărul copleșitor de mare al navelor noastre.
 - Este prea târziu. Efectul substanței se produce doar după câteva zile, timp în care veți fi învinși.
 - Vom folosi catalizatori care vor grăbi reacția de câteva zeci de ori. Deși planul tău are multe semne de întrebare și uneori se contrazice singur, ne-am luat, pentru orice eventualitate, toate măsurile pentru a câștiga această bătălie decisivă.
 - Poți câștiga – să presupunem prin absurd – bătălia pentru Darena, dar asta nu înseamnă că ai învins Federația. Despre Pământ, ce să mai vorbesc – este o mare necunoscută pentru voi. Să le faceți poze soldaților voștri care vor pleca într-acolo, pentru că la întoarcere nu-i veți mai recunoaște, așa de tăvăliți vor fi.
 - Și dacă le facem poze, cum îi vom recunoaște?
 - Îi dați fiecăruia poza în mână încă de la plecare și, la întoarcere, nu vă mai uitați la ei, ci la poze, ca să știți cu cine aveți de-a face.
 - Vorbești doar ca să treacă timpul, pe când eu îmi pun în aplicare planul de luptă. Ia privește afară! Flota “beta” s-a încolonat și va pleca imediat spre planeta voastră pe care o va prăda și distruge – o să te țin la curent cu tot ce se întâmplă pentru că voi fi permanent în legătură cu ei – iar flota “alfa” este pregătită pentru ca, în frunte cu mine, să devasteze Darena. După aceea, Federația va fi la discreția noastră. O voi include în lumea coclonă. Vom avea o galaxie coclonă. Cui nu-i convine, n-are decât să moară. Hi, hi, hi!!
 - Mie-mi convine, răspunde nea Mitică.
 - Și mie, completează Comisarul.
 - Ai rămas singur, mi se adresează Kohon. Până și prietenii tăi te-au părăsit.
 - Te bucuri prea devreme. Bătălia nici nu a început. Până atunci, însă, vreau să te întreb ceva. Personalul acestei nave va gusta din substanțele noastre?
 - Nu este nevoie, deoarece, atâta timp cât sunteți voi la bord, nu se va trage asupra noastră nici măcar cu un microfascicul laser. Cunosc eu Federația – își protejează oamenii cu orice risc.
- Speram și eu să avem o cât de mică șansă de a pune stăpânire pe nava asta, dar văd că nu mi-a mers. Să-l întreb altceva ca să-i distrag atenția de la treburile importante:
 - Și altă întrebare: de ce nu ați atacat Darena cu cele zece mii de nave pe care deja le aveți acolo, atâta timp cât Federația nu se putea apăra cu succes?

- Când ai prada în ghiare, îți poți permite să o mai lași să răsufle puțin; o omori când vrei. Și, în plus de asta, am vrut ca totul să fie cât mai grandios. Voi intra în istorie ca “Învingătorul de la Darena”.

- Iar eu voi fi cunoscut sub numele de “Învingătorul învingătorului de la Darena”.

Kohon vrea să spună și el altă bazaconie și mai mare decât a mea, dar este întrerupt de Comisar:

- Bre, câte stații sunt până la Darena asta a voastră, că eu vreau să cobor mai repede?

- Eu cobor la prima, sare și nea Mitică.

- Ce vor să spună?, mă întreabă Kohon puțin cam nelămurit.

- Eeeee ! Vorbim codificat, n-o să înțelegi tu niciodată.

- Puteți să vorbiți voi și ... limba păsărilor mute vataru de pe planeta-mamă Coclonia, că tot nu puteți să vă opuneți victoriei mele asupra Federației. Îmi permit chiar să nu vă mai consider dușmani, ci invitați ai mei la acest grandios triumf. Luați loc pe scaunele de lângă tronul meu.

Ne conformăm toți trei, bucuroși că relațiile noastre cu acești inamici s-au mai relaxat puțin. Până la urmă să învingă cine-o vrea și cine-o fi mai tare. Eu mi-am făcut datoria cât am putut. Dacă Federația pierde – și nu prea văd cum ar putea să mai câștige – o să profit de îngâmfarea fără margini a lui Kohon și o să-l conving să lase Pământul în pace că și așa suntem noi vai de capul nostru; să se mulțumească doar cu galaxia.

Nici nu mă așez prea bine în scaunul meu, că îl aud pe nea Mitică vociferând:

- Domnule maimuțoi-șef, scaunul meu este defect. Nu mă deranjează, dar nu vreau ca la sfârșit să mi-l imputați. Și mai vreau să spun că nu se mai face, domnule, treabă bună în ziua de azi. Păi, când eram eu mic, lucram ca ucenic la meșter, și atâta-mi trebuia, să nu fac lucru de calitate că...

- Gata, gata, nea Mitică, îl întrerup eu. Nu este defect. Are o gaură prin care să-ți bagi coada. Lasă că-ți explic eu. Acum taci că începe filmul...

- Ce film ne dă, bre?, întreabă, în șoaptă, Comisarul.

- Ăăăăă ... am vrut să zic, bățalia.

- Și e bun?

- Începe bățalia pentru Darena.

- Da' cine joacă? E cu nemți?

Îl aud și pe nea Mitică șoptind:

- Comisare, dacă e cu nemți, nu mai coborâm.

Îi las să șoșotească între ei. Poate că este mai bine să creadă că se vor uita la un film. Ecranul navei seamănă cu un panou cinematografic și acest lucru i-a indus în eroare. La momentul potrivit îi readuc eu la realitate.

*

*

*

În fața noastră este o priveliște minunată. Dacă nu am fi în război, mi-aș permite să stau ore în șir s-o privesc. Planeta Darena ocupă aproape o zecime din ecran. Este un corp albăstrui-verzui care radiază o aură de lumină străvezie pe întreaga ei circumferință. De jur împrejur stau nemișcate navele Federației: cele mari și foarte mari – într-un cerc exterior, iar în spațiul dintre acestea și atmosfera planetei, sunt înșirate în alte cercuri concentrice fel de fel de alte nave mai mici. Probabil că la suprafața planetei, alte alinamente de apărare întregesc acest gigantic dispozitiv defensiv realizat ca un decisiv bastion de contracarare a acțiunilor belicoase ale rasei coclone.

Invadatorii sunt, însă, mult mai numeroși. Cele zece mii de nave care împresoară Darena, fac în jurul planetei mai multe arcuri de cerc ce se suprapun în unele zone, la o distanță apreciabilă față de forțele Federației, nedorind să provoace nici o ripostă din partea acestora, ci doar să nu permită spargerea blocadei din nici un sens.

Mi-am dat seama de ce coclonii păstrează o distanță mai mare decât cea a luptei directe – îl așteaptă pe Kohon. Și iată că acesta a sosit în fruntea altor douăzeci de mii de nave, sufocând pur și simplu Darena și nelăsându-i aproape nici o șansă de scăpare.

Îl văd pe conducătorul coclon foarte mulțumit de starea lucrurilor. Și-a oprit armada destul de departe de planetă, la o distanță care nu-i permite participarea la luptă, ca pe un fel de rezervă. Poate că dorește să prelungească acest moment atât de drag lui în care Federația este prinsă ca un iepure în laț, înainte de a-i da o lovitură nimicitoare cu toate forțele sale. Sau poate consideră că cele zece mii de nave pot supune singure Darena, el păstrându-și forțele principale pentru etapa următoare – cea a cotropirii întregii galaxii și a înfrângerii definitive a rezistenței locale pe care, cu siguranță, o vor exercita diferite planete răzlețe ale Federației.

Cred că este momentul să părăsesc sentimental această Uniune a Planetelor Civilizate care nu a fost în stare decât să se retragă și să moară prostește din cauza deșeptăciunii ei, și să încep să-l laud pe Kohon pentru a-l putea îmbuna mai târziu în legătură cu soarta Pământului nostru. Îi spun acestuia pe un ton exagerat admirativ:

- Domnule, da' ce multe nave aveți! Păi, acum îmi dau eu seama că Federația nu mai are nici o șansă. Nici nu trebuia să mă mai încurc cu ei, ci era mai înțelept să vin direct la voi cu substanțele acelea...

Mă întrerupe nea Mitică:

- Am mai văzut filmul ăsta. Până la urmă debarcă americanii și să vezi ce bătaie le dă! Ehee! Când eram eu mic, se dădeau filme bune, nu ca azi...

Nu-l mai ascult, ci mă adresez din nou lui Kohon cu același scop de a-l "peria":

- Într-adevăr, puterea coclonă este fără margini și poate supune Federația oricând. Mă și mir că nu a făcut-o până acum.

- Nu aveam arma "Q-total", îmi răspunde el.

- Dar aveți lasere, torpile fotonice și alte...bubuitori; ca să nu mai zic de numărul copleșitor de mare de nave de luptă.

- Celelalte arme nu sunt chiar așa de eficiente împotriva Federației, deoarece aceasta dispune de scuturi de forță foarte puternice și de arme cu mare concentrație energetică. Dar acum... acum sunt în mâna mea și-i voi supune pe vecie. Imperiul coclon va stăpâni galaxia, iar eu mă voi proclama împăratul absolut al tuturor teritoriilor...

- Bine, bine, îl întrerup eu pentru că deja începe să mă plictisească cu grandomania lui, ești mare, ba chiar foarte mare. Dacă te ridici pe vârfuri se sperie toți de tine. Spune-mi altceva: ce ai de gând cu Pământul? Nu ar fi mai bine să-ți chemi navele care merg într-acolo, pentru a te ajuta în această bătălie?

- Spre Pământ au plecat doar cinci mii de nave din care patru mii sunt de transport, pentru a încărca bunurile necesare nouă; nu mi-ar fi de nici un folos aici.

- Dar, având în vedere că noi suntem prieteni...

- Cine a spus că suntem prieteni? Am uitat oare să vă spun că la sfârșitul luptei vă voi pune în lanțuri? Hi, hi, hi! Hi, hi, hi!

Ia uite piticania afurisită ce ne face! Iar ne-a păcălit. Acum chiar că stăm prost: Federația mai are puțin și ia bătaie, Pământul va fi copleșit și golit de toate bogățiile, iar noi vom putrezi în lanțuri în cine știe ce ocnă coclonă. Nu mai am nici o speranță. Privesc către prietenii mei și mă simt vinovat că i-am băgat în "ciorba" asta cu care ei nu au nici o legătură. Cel puțin e bine că nu-și dau seama de pericolele ce amenință galaxia și pe noi înșine, deși stau chiar în mijlocul lor. Încă mai au impresia că sunt la cinematograf. Mă și amuz puțin când nea Mitică se întoarce către coclonii din centrul de comandă și se răstește la ei:

- Ce vă tot foiți, măi, pe aici ca niște șobolani?! Hai, potoliți-vă odată că a început filmul! Și stinge unu lumina că-mi vin dracii.

Privesc din nou spre ecran să văd ce se mai întâmplă pe afară. Într-adevăr, a început "filmul". Cele zece mii de nave coclone încep manevrele de apropiere pentru atacarea Darenei. Noi rămânem, deocamdată, pe loc. Kohon este foarte ocupat cu darea ordinelor. Acum ar fi momentul prielnic s-o ștergem. Le propun acest lucru prietenilor mei, dar îmi răspund că nu renunță la film nici morți.

Navele coclone au strâns cercul în jurul Darenei. La un moment dat, din acestea ies, ca albinele din stup, stoluri întregi de nave mici, din acelea teleghidate, și se reped orbește spre cercul exterior de nave mari ale Federației. Inițial, acestea nu schițează nici un gest, dar când avioanele coclone ajung în apropierea lor, dau drumul la câmpurile de forță, formând împreună un scut circular în jurul planetei. O mare parte din micile nave coclone se strivesc pur și simplu de acest câmp energetic, iar celelalte sunt luate în primire de laserele apărării apropiate. Sute și sute de explozii minuscule trădează faptul că invadatorii au pierderi foarte mari. Dacă mai atacă cinci minute, riscă să rămână fără avioane.

Kohon se încruntă, iar gesturile îi trădează o oarecare nervozitate.

Chiar nu înțeleg de ce sunt coclonii atât de proști. În loc să atace de la început cu arma “Q-total” pentru a paraliza Federația, ei pierd timpul cu asemenea acțiuni sinucigașe. Am impresia că îi deranjează foarte mult faptul că fără radiația lor specială, sunt inofensivi și vor să demonstreze contrariul cu orice sacrificii. Probabil că dacă ar reuși să distrugă câteva nave ale Federației, cu arme clasice, s-ar bucura o lună.

Situația de afară evoluează rapid. Micile avioane coclone – atâtea câte au mai rămas – s-au retras în navele-mamă. Au pornit acum la atac, având ca scop dezorganizarea apărării adverse, “păsările de pradă”. Acestea sunt mult mai periculoase, dispunând de scuturi de protecție și de arme mult mai puternice. Ele încearcă să evite navele mari de linie și să pătrundă pe la polii planetei, în zona navelor mai mici ale Federației. Însă manevra nu reușește, pentru că focul deschis de navele mari este de-a dreptul nimicitor. În același timp, navele din zona mai apropiată de planetă își schimbă pozițiile, adoptând un dispozitiv de apărare mai agresiv, făcând o oarecare punte de legătură între polii Darenei și navele de linie, nepermițând astfel “păsărilor de pradă” să cadă în spatele forțelor exterioare, acolo unde, cu siguranță, scuturile energetice de protecție sunt mai slabe.

Este fascinant să privești cum un mare număr de nave execută sincronizat, mișcări de mare amploare, cu precizia și frumusețea bancurilor de pești.

De data aceasta, pierderile coclone nu mai sunt așa de mari pentru că “păsările de pradă” au manevrat destul de abil, reușind să evite multe din lovituri sau să le oprească în scuturile de forță. Manevra de învăluire, însă, nu le-a reușit și acum se plimbă besmetice în afara apărării adverse, trăgând fără succes cu armele lor, nereușind să facă nici o breșă în dispozitivul Federației.

Când își dă seama că nu se poate infiltra cu “păsările” sale în spatele primului aliniament defensiv, Kohon își retrage forțele. După cum se încruntă, cred că va folosi arma lui celebră pentru a înclina decisiv balanța victoriei în favoarea sa. Este un moment de răscruce. Odată lovite cu radiația “delta”, navele Federației vor rămâne încremenite, lăsându-se neputincioase în voia acestor maimuțoi cosmici foarte hrăpăreți.

Să-i văd pe cocloni cu ce-or să mai care prada, că navele de transport sunt în altă parte; nici nu vreau să mă gândesc unde au ajuns.

Observ afară o nouă mișcare de amploare a forțelor coclone. Navele mari s-au apropiat și mai mult de planetă și, la un moment dat, la strigătul pițigăiat al lui Kohon, deschid focul cu toate tunurile lor asupra scutului care protejează Darena. Au folosit tot armele obișnuite, probabil, într-o ultimă încercare disperată de a înfrânge rezistența adversă. De data aceasta Federația nu mai ripostează, concentrându-și toată energia navelor în scuturi. Această situație durează câteva minute bune – pe de-o parte focul sălbatic și neîntrerupt al coclonilor, iar pe de alta, lipsa de ripostă a adversarilor lor.

Parcă începe să mă enerveze încăpățânarea asta de maimuțoi nesănătos a lui Kohon. Mă apropiu de el și îl zgâlțâi de umăr strigându-i:

- Măi, prostule, tu nu vezi că nu faci nimic? Trage odată cu radiația ta și hai să terminăm mai repede că m-am plictisit!

Se pare că îmi dă dreptate pentru că navele sale pun capăt canonadei și, după un moment de liniște, declanșează atacul final. Lumina violetă învăluie implacabil tot dispozitivul de apărare al Darenei. Totul se cufundă în nemișcare. Parcă-i și văd pe federali cum se zbat neputincioși pe jos. În curând vor fi inerti. M-apucă o milă profundă, nu de ei, ci de soarta noastră, a unor pământeni nevinovați care au fost implicați, fără voia lor, într-o bătălie gigantică pe care nu o puteau câștiga de unii singuri.

Trebuie să recunosc faptul că mă gândesc acum nu numai la noi, ci și la Hina, iubita mea prietenă spațiană, căreia îi doresc să fi scăpat de “păsările de pradă” coclone și să fi plecat departe, departe, în afara oricărei primejdii. Dar, ... dacă Jan, care este cu ea, îi face curte, iar ea, supărată fiind pe mine că am legat-o, se gudură prin jurul găliganului? Dar mi-a promis că nu se îndrăgostește de nimeni și sper să se țină de cuvânt! Când o s-o întâlnesc, o să am eu grijă să-i spun că, de fapt, Jan a legat-o fără pic de milă.

Lumina violetă continuă să se împrăștie tăcută, ca o mantie a neputinței și deznădejdei. Gata, totul s-a terminat! Nu mai avem nici o speranță. A sosit timpul să-i trezesc la realitate pe cei doi prieteni, să ne facem bagajele, să ne punem lanțurile și să plecăm spre ocnele coclone.

Mai privesc o dată ecranul, cu speranța că o minune se mai poate întâmpla. Nici o mișcare nu se produce.

Kohon își linge buzele de satisfacție și-și agită mânuțele lui ca de copil.

Cei doi pământeni stau nemișcați și nedumeriți, neștiind ce mai urmează. Le spun eu:

- Hai, gata! Treziți-vă la realitate! Filmul s-a terminat, iar noi am pierdut războiul. De-acum înainte vom fi sclavii coclonilor.

Îmi răspunde Comisarul, arătând cu degetul spre ecran:

- Ba mai e, bre, partea ‘doua.

- Da, sare și nea Mitică, acum debarcă ai noștri.

- Debarcă capra lui Sfântu’ Petru pe plaja din Honolulu, le spun eu într-o batjocură amară.

Mă întorc, totuși, neîncrezător, din nou spre ecran. Și ce minune îmi văd ochii?! O oarecare mișcare se produce parcă, printre navele Federației. Prea slabă însă. Probabil au printre ei câțiva proști mai rezistenți care vor s-o șteargă.

Deodată, navele mari din aliniamentul exterior de apărare al Darenei, rup cercul pe care îl formau în jurul planetei și, printr-o mișcare rapidă, formează un triunghi echilateral gigantic. În momentul imediat următor, vârfurile acestui triunghi se deschid lăsând navele mai mici din interior să iasă cu viteză, strecurându-se printre navele coclone și deschizând un foc generalizat. Surpriza este totală. O mare parte dintre

navele maimuțoilor au fost prinse cu scuturile dezactivate și lovite grav. Celelalte, care s-au dezmeticit la timp, au deschis și ele focul. O încălceală de fulgere, explozii și manevre complicate se derulează cu mare repeziciune în fața noastră. Navele mari ale Federației au rupt dispozitivul defensiv și s-au angajat într-o luptă dezordonată cu inamicul. Acum pare că fiecare luptă pe cont propriu. Pierderile se înregistrează și de-o parte și de alta, dar se vede clar că forțele coclone sunt cu mult mai afectate.

Kohon privește stupefiat ecranul. Nu-i vine să creadă că Federația tot mai mișcă, și-ncă în ce manieră! Nici mie nu prea îmi vine să cred că arma “Q-total” n-a avut nici un efect de data aceasta, ceea ce nu mă împiedică să-i strig șefului coclon:

- Unde-ți este imperiul măi, șopârloiule? Te-am prevenit, Kohon, că planul meu se va realiza, dar nu m-ai crezut. Acum privește-ți pieirea!

- Au făcut greșeala, îmi răspunde el, să strice scutul circular de apărare și să se împrăstie în spațiu. Mai am douăzeci de mii de nave cu care îi voi sufoca și distruge.

Dă în continuare niște ordine pițigăiate, dar se enervează tot mai mult pe măsură ce primește răspunsurile de la subordonați.

Trebuie să-i dau, într-un fel, dreptate. Federația s-a angajat într-o luptă dezordonată cu inamicul, nesocotind forțele intacte de care mai dispune Kohon – atât de numeroase încât sunt mai multe decât toate cele angajate în luptă la un loc. Nu mai zic de faptul că navele noastre sunt epuizate, cu scuturile și muniția mult diminuate și multe din ele cu nevoi de reparații din cauza loviturilor primite. Dar, poate au și ai noștri rezerve, undeva pe planetă.

Kohon este din ce în ce mai alarmat. La un moment dat, se întoarce spre mine și-mi strigă enervat la culme:

- Ce le-ai făcut, dușmanule, oamenilor mei cu substanțele tale? Au toți febră, diaree și pete roșii pe corp.

- Și ce-ai vrea să le fac eu? Să-i gâdil sub barbă? Dacă nu au rezistat tratamentului !! Ia uite-te la Federație ce activă este! Și lor le-am dat același lucru.

- Să mi-i faci din nou viteji!

- Da’ ce-au fost vreodată?

- Să nu jignești puterea coclonă, că te fărâm cu mâinile mele!

- Alea-s mâini la tine? Tu nu te uiți că sunteți făcuți numai din rebuturi?! Ai pierdut pentru că ești prea îngâmfat și nu ai ținut cont de vorbele mele. Cheamă navele care au plecat să atace Pământul, ca să-ți vină în ajutor!

- Nu a ajuns nici una la destinație. S-au oprit la jumătatea drumului. Toți soldații mei sunt bolnavi și nu mai pot lupta.

- Păi, dacă te-ai lăcomit și le-ai dat să bea la substanțe până când s-au intoxicat!

- Ce substanțe au fost acelea? Dă-mi imediat antidotul!

- Există un singur antidot, dar mi-e teamă să nu le facă și mai rău. Îi spune...

“fierătură de cucută” și se află numai pe Pământ. Dar oricum este prea târziu. Mai bine e să fii bolnav, decât mort. Dacă îi angajezi în luptă, nu au nici o șansă. Privește și tu!

Kohon se uită fugitiv, peste umăr, la ecran și vede că Federația a obținut deja victoria, forțele sale opunând acum doar o rezistență anemică. Apoi se întoarce din nou spre mine și, cu ochii ieșiți din orbite și cu mânuțele ridicate, zbiară ca ieșit din minți:

- Cel puțin să mă răzbun pe voi, cei care mi-ați ruinat visele. Soldați! Bateți-i până la moarte!

În centrul de comandă sunt cam treizeci-patruzeci de persoane, dar numai jumătate dintre acestea sunt soldați, ceilalți fiind operatori pe la diferite aparate. Șapte-opt inși se reped, la strigătul lui Kohon, asupra noastră și încearcă să ne ia la bătaie. Prietenii mei se sperie și se ghemuiesc timorați, acceptând să încaseze pumni în spate. Eu nu mă las intimidat și strig spre cei doi ca să-i încurajez:

- Măi, nea Mitică și tu, Comisare, de ce sunteți așa fraieri și vă e frică de niște pitici? Nu vedeți că ăștia trebuie să sară-n sus ca să-mi dea o palmă?! Ia ridicați-vă în picioare și hai să-i luăm noi la bătaie pe ei, așa cum am făcut la început!

Cei doi se ridică pe jumătate. Mai au încă unele rețineri. Comisarul își exprimă una din ele:

- Da'... au zis că ne bat până la moarte.

- Până la moartea lor, nu a noastră. N-ai înțeles tu bine.

- Ahaaa!!

Acum s-au lămurit amândoi și s-au ridicat în picioare. Se uită unul la altul și încep să râdă când văd cât de mici sunt atacatorii. Se iau apoi după mine și încep să le tragă palme peste față și castane în cap.

La un moment dat, distracția noastră este întreruptă de un zgomot asurzitor. Una din ușile centrului de comandă este aruncată cât colo și în pragul ei apare – stupefacție generală – Jan Vlăjgan al nostru. Are ochii împăienjeniți de ură, iar în colțul gurii schițează un rânjet criminal. În mână mai poartă, încă, ciomagul lui deja cunoscut. Nu stă prea mult pe gânduri și trece la acțiune – îl ia pe fiecare coclon în parte și-i trage un picior sub coadă, iar când acesta sare în sus, poc!, și un ciomag în cap.

Noi am rămas fără reacție. Ne e puțin teamă ca nu cumva Jan să ne confunde cu coclonii. Acesta ne strigă, însă, încurajator:

- Hai că am venit să vă salvez! Dați și voi cu putere!

Ne revenim și-ncepem să cărăm din nou pumni coclonilor din jurul nostru.

În centrul de comandă este o învălmășeală de nedescris – țipete, urlete, răcnete, mese și pupitre răsturnate, cocloni întinși pe jos sau ghemuiți prin diferite unghere, iar alții alergând disperați de colo colo.

Îmi aduc aminte de Kohon și-l caut cu privirea. A încercat să fugă, dar nea Mitică l-a apucat de coadă, iar Comisarul i-a sărit în cârcă. Sărăcuțul, nici nu se mai vede de sub cei doi. Mă reped și eu la el și, trăgându-l de urechi, îi strig:

- Ți-am spus eu că avem un plan bine întocmit? Al patrulea pământean doar s-a prefăcut...

*

*

*

Lupta s-a încheiat cu victoria noastră. Coclonii s-au predat necondiționat. I-am spus lui Jan să blocheze ușile ca să nu mai intre și alți soldați de-afară, dar el m-a asigurat că i-a cotonogit pe toți și nu mai este nici unul în stare să meargă drept.

Kohon este legat fedeleș pe tronul lui. Îl voi preda Federației ca pe un trofeu valoros. Observ cu surprindere că nu mai are “Piatra de foc” la gât. Îl întreb mirat:

- Unde ți-este piatra de la gât?

- Mi-a furat-o el.

Mă întorc spre direcția în care a arătat, și îl văd pe Comisar cum stă, foarte mândru, cu “Piatra de foc” la piept.

- Gata, îi spun eu lui Kohon, nu mai ești șeful coclonilor pentru că ți-ai pierdut însemnele puterii.

Apoi mă adresez maimuțoilor prezenți în centrul de comandă, bătându-l pe umăr pe Comisar:

- Kohon a pierdut bătălia pentru Darena și, odată cu ea, dreptul de a vă mai conduce. Prin voia zeilor, “Piatra de foc” a ajuns în posesia acestui om. Din acest moment, el este noul vostru conducător.

Coclonii nu zic nimic, iar Comisarul râde nătâng. S-a trezit mare șef, peste noapte. Doar Kohon are ceva de vociferat:

- Tot eu sunt șeful coclonilor. Nimeni nu-mi poate lua locul până când nu trece prin “Labirintul vicleniei”.

Ce aiureală o mai fi și asta?! Mă lămurește un coclon mai bătrân care iese în față:

- Kohon are dreptate, dar numai pe jumătate. El a pierdut războiul cu Federația și a dus Imperiul coclon în pragul dezastrului. În plus de asta, a rămas și fără “Piatra de foc”, această sfântă dovadă a dreptului de a deține puterea. Până la stabilirea noului șef, comanda va fi preluată de Triumviratul războinic, format din noi, cei trei locțiitori ai lui Kohon. Acest pământean care deține acum “Piatra de foc”, va merge pe planeta-mamă Coclonia și va trece prin “Labirintul vicleniei”, concurând cu Kohon, care are dreptul să-și apere tronul, și cu alți pretendenți, reprezentanți ai celor zece caste coclone.

- Și ce este acest “Labirint al vicleniei”?, întreb eu.

- Este un labirint în care se află o sută de negustori, fiecare având marfă în valoare de o mie de carale – moneda noastră. Concurenții intră în labirint cu o mie de carale de persoană, bani gheață. Cine dobândește mai multă marfă, într-un timp dat, tocmindu-se cu negustorii și folosindu-se de toată viclenia lui pentru a cumpăra cât mai ieftin, este declarat câștigător.

- Și ce se întâmplă cu prietenul meu dacă pierde concursul?

- Va fi liber să plece unde dorește.

Îmi vine o idee nebunească. Îl iau pe Comisar și-l trag puțin de-o parte. Îl întreb:

- Ce zici, Comisare, vrei să concurezi?

- Eu știu, bre, ce să fac?

- Cu ce mai furi, cu ce mai cumperi, s-ar putea să câștigi. Cu mâinile tale “fine”, predispuse la viclenie, eu cred că ai șanse foarte mari să ieși primul. Ba, dacă mă gândesc mai bine, cred că ceilalți nu au nici o șansă în fața ta.

- Atunci, vreau!

- Fii atent la mine! Pleci cu coclonii pe planeta lor – nu-i departe, dacă te uiți mai bine, se vede pe geam, îl mint eu ca să nu se răzgândească și să-l mai încurajez puțin – câștigi concursul și devii șeful acestor pitici. După aceea îi transformi într-o rasă de negustori, pentru că, ai văzut și tu, la război nu sunt în stare de nimic. Îi pui să se ocupe de comerț și să umple cosmosul cu buticuri. În felul acesta va fi liniște și pace în galaxie și toată lumea va fi mulțumită. Iar tu vei fi un șef foarte respectat și ți se vor face toate poftele.

- Gata șefu', s-a făcut!

Le comunic coclonilor decizia noastră. Toată lumea este satisfăcută de modul amiabil în care s-a rezolvat conflictul. Piticoții se tem, însă, că Federația îi va face prizonieri sau îi va ucide. Le spun să nu-și facă nici o grijă, pentru că rezolv eu și această problemă, cu condiția ca și ei să se țină de cuvânt și să plece în teritoriul lor, că altfel îi dau pe mâna lui Jan. Când se uită la namila noastră, se cutremură toți și le pierd chef de orice viclenie.

Cei trei locuitori ai lui Kohon care au preluat comanda trupelor, au dat diferite ordine subordonaților pentru ca aceștia să înceteze lupta și să se retragă către grupul de nave neparticipante la luptă.

Situația navei noastre a devenit, dintr-o dată, critică. Câteva nave ale Federației ne-au înconjurat și ne somează să ne predăm. Se aude în difuzoare o voce amenințătoare:

- Sunt generalul Ramana. Mă adresez lui Kohon, șeful coclonilor, cu cererea de a se preda necondiționat și de a-i pune în libertate pe cei patru pământeni.

O iau eu înaintea la toți și-i răspund:

- Generale, eu sunt conducătorul grupului de pământeni. Te anunț cu satisfacție că șeful Kohon este prizonierul nostru și că am făcut o înțelegere cu coclonii ca ei să se retragă în teritoriile lor, iar voi să nu-i împiedicați în nici un fel.

- Nu poți să hotărăști tu în numele Federației. Soarta coclonilor o stabilem noi.

- Vorbește cu Consiliul Suprem și spune-le bătrânilor că îi rog eu să-i lase să plece. Garantez că nu vor mai porni niciodată război împotriva Federației.

După o pauză, generalul vorbește iar:

- Deși sunt foarte surprins, Consiliul Suprem mi-a ordonat să mă conformez cererilor tale. Coclonii sunt liberi să plece, iar voi veți fi preluați de o navetă, la intrarea principală.

*

*

*

Suntem pe nava de luptă a generalului Ramana. Tot echipajul ne-a întâmpinat cu mare bucurie. Ni s-a repartizat o cameră și ni s-a spus că vom fi transportați pe Darena pentru a apărea în fața Consiliului Suprem care dorește să ne vadă.

Stăm toți în jurul unei mese și gustăm din preparatele primite. Comisarul a plecat cu coclonii. Ne-am luat rămas bun de la el cu emoție. S-au vărsat și câteva lacrimi, mai ales atunci când Jan l-a strâns în brațe pe acesta, cu așa putere, pe măsura părerii lui de rău că se desparte de un prieten apropiat. A fost prima dată când Comisarul și-a schimbat culoarea, din negru în roșu-vinețiu; și bulbucase niște ochi !!... I-am promis că o să-l vizităm atunci când o să ajungă șef.

Acum îl ascultăm pe Jan care ne povestește ce a făcut în perioada cât nu am fost împreună:

- Mi-am revenit destul de repede din leșinul provocat de arma coclonă, după cinci – zece minute. Voi erați deja plecați. Am intrat în navetă ca să o dezleg pe Hina și să aștept să-și revină și ea, după care să ne sfătuim ce avem de făcut. Spre surprinderea mea, ea era trează. Lumina violetă n-o afectase aproape deloc.

- Măi, fraților, am reușit s-o prostim și pe ea, le spun eu, dar Jan mă contrazice:

- Nu din cauza prostiei a rezistat. La început nici ea nu și-a explicat de ce nu a fost afectată și de aceea a început să studieze camera pentru a găsi un indiciu. După puțin timp a observat că instalația de menținere a vieții este dereglată. Florile acelea electrice la care a umblat Comisarul nu erau flori, ci o instalație care asigură oxigenul necesar persoanelor din încăpere, purifică aerul, menține o temperatură dorită și alte chestii din astea. Dar, după ce a fost dereglată, a produs o cantitate mai mare de ozon. Hina și-a dat seama că ozonul, într-o anumită concentrație, absoarbe radiația aceea a coclonilor, aceasta nemaifăcându-și efectul. A transmis imediat Federației această informație foarte prețioasă, pe o frecvență codificată, pentru a nu putea fi interceptată de dușman. După aceea a plecat spre Darena pentru a participa la luptă. A insistat să merg cu ea, dar i-am spus că rămân pe nava coclonă pentru a vă salva pe voi. Am luat încăpere cu încăpere și am bătut toți maimuțoii pe unde i-am găsit. După ce am ajuns la voi în centrul de comandă, am făcut ceea ce deja știți.

- Deci, așa se explică faptul că navele Federației nu au fost paralizate.

- Da. Mesajul Hinei a ajuns la timp și s-au putut lua măsurile de contracarare a armei coclone.

- Daaa ... ți-a zis cumva că-i place de tine?

- ??? ... Nu!

- Dar, a cam insistat să mergi cu ea și să ne lași în voia soartei.

- Eeeiii !! N-ai văzut că am rămas cu voi ?

- De mine a zis ceva?

- Ce să zică?

- Așaaa... că mă iubește, că am avut dreptate, că i se rupe inima de mine...

- N-am auzit-o... Ba da, a zis ceva. Că, până la urmă, inițiativa ta prostească, a ajutat la ceva.

- Păi vezi că mi-a recunoscut meritele?!

Discuția noastră este întreruptă de către generalul Ramana care intră în cameră și ni se adresează prietenește:

- Dragi pământeni, sper că v-a plăcut mâncarea și că v-ați putut odihni puțin după încordarea extremă la care ați fost supuși.

- Nu am fost chiar așa obosiți, răspunde nea Mitică. Coclonii au fost băieți de treabă – ne-au dat și-un film. Noi ne-am purtat cam urât cu ei...

Nu îl mai las să continue și îi vorbesc eu generalului care deja nu știe ce să mai creadă:

- Nu-l luați în seamă! Este încă sub efectul armei "Q-total". Prietenul nostru s-a luptat ca un leu-paraleu cu dușmanii și, de aceea, aceștia au fost nevoiți să tragă în el din zece în zece minute, ca să-l poată stăpâni.

- Arma coclonă nu mai prezintă nici un pericol pentru Federație. Heliona Hina ne-a transmis că voi ați avut o contribuție decisivă la anihilarea ei, prin creșterea concentrației de ozon. Cum v-ați dat seama?

- Am făcut noi, pământenii, lucruri și mai grozave. Dar Hina unde este? De ce nu vine să ne vadă?

- Nu mai știu nimic despre ea. Dar, am ajuns deja pe Darena și poate că ea vă așteaptă aici. Misiunea mea se reduce la a vă conduce în fața Consiliului Suprem al Federației. Pe durata acestei întâlniri veți afla, cu siguranță, toate detaliile care vă interesează.

Generalul ne poartă afară. Suntem pe planetă. Avem în față o priveliște destul de frumoasă. Solul este închis la culoare, iar vegetația foarte abundentă, de un verde smarald.

Facem doar câțiva pași de la navă la vehiculul terestru. Deși scurt, drumul este greu. Ne simțim trupurile ca de plumb. Generalul ne explică motivul pentru care ne deplasăm așa de greu: planeta fiind mult mai mare, are o gravitație dublă față de cea a Pământului. Nea Mitică nu pierde prilejul să-mi reproșeze:

- Vezi că legea ta a gravitației nu ne ducea spre Pământ, ci spre Darena? Ai vrut să ne păcălești.

- Eeee și ce mare lucru era?, îi răspund eu. Așteptați câteva ore în tufișurile acelea până când soseam și noi.

Ne suim în automobilul care ne-a fost pus la dispoziție. Aici ne revenim, după cum spune generalul, pentru că acesta este dotat, ca și clădirile și locurile publice de pe întreaga planetă, cu instalații de echilibrare gravitațională.

Deplasarea se face cu o viteză foarte, foarte mare, care mă bagă-n sperieți. Nu știu pe unde am trecut, deoarece am stat tot timpul cu ochii închiși adoptând, în același

timp, o falsă atitudine relaxată ca să nu-și dea seama generalul că mi-e frică. Nea Mitică nu și-a dat seama că trebuie să închidă ochii și acum îl căutăm pe sub scaune.

Am ajuns într-un oraș cu niște clădiri strălucitoare, foarte înalte. Suntem conduși în fața Consiliului Suprem care își desfășoară activitatea într-o sală foarte mare, dotată cu același podium circular, având în jurul său scaunele pe care stau bătrânii.

Prietenii mei se opresc, timizi, la ușă, dar eu știu lecția și merg cu îndrăzneală în mijlocul celor care hotărăsc destinele Federației.

De data aceasta trebuie să fiu mai politicos, de aceea le vorbesc mult mai amabil, cu un respect nereținut, în dorința de a mă pune și mai bine cu acești mari șefi galactici.

- Mult stimați șefi ai Federației Planetelor Civilizate, mă bucur foarte mult că vă revăd, de data aceasta în condiții mult mai prielnice nouă, acum când am învins împreună Imperiul coclon.

Moșii se uită unul la altul, schimbă între ei fel de fel de informații tele...asiatice, neauzite de noi, după care mi se adresează prin reprezentantul lor cel mai bătrân:

- Fiți bineveniți, dragi pământeni! Ne bucurăm că greul a trecut și pacea domnește din nou în galaxie. Victoria Federației asupra coclonilor se datorează în foarte mare măsură vouă, drept pentru care vă bucurați de respectul și prietenia noastră. Prin faptele voastre ați scurtat mult drumul pe care Pământul îl are de parcurs până la integrarea în rândul planetelor civilizate. Am luat deja decizia de a grăbi acest proces. Veți fi răsplătiți pentru meritele voastre. Veți primi tot ce vă veți dori, cu condiția ca aceste dorințe să poată fi îndeplinite de către noi.

- Vă mulțumim! Fiecare dintre noi își va exprima dorințele la momentul potrivit. Nu știu ce vor cere prietenii mei, dar eu sunt sigur că în acest moment mă aflu într-o totală nehotărâre. Habar nu am ce aş putea cere. Mai lăsați-mă să mă gândesc.

- Veți avea suficient timp să vă decideți, pentru că vă vom mai reține pe Darena câteva săptămâni în calitate de oaspeți de onoare, bineînțeles numai dacă veți dori să dați curs invitației noastre.

- Vom rămâne cu mare plăcere pentru că acasă și așa nu ne crede nimeni și când ne vor auzi că i-am bătut pe cocloni, ne vor interna în subsolurile beciurilor... din adâncurile... spitalului Poliției capitalei...

- Nu știm ce ați făcut pe nava coclonă în timpul prizonieratului. Ați fost torturați? Era foarte clar că Kohon voia neapărat să afle de la voi, cu orice preț, secretul rezistenței voastre în fața armeei "Q-total".

- Nu am fost torturați și nici măcar prizonieri. Au tras în noi cu lumina lor violetă, noi am rezistat și i-am luat la palme. Apoi am căzut la pace, ne-au dat un film, ăăăă... nu, nu, nu, m-am molipsit și eu de la nea Mitică, am urmărit împreună bătălia. L-am păcălit pe Kohon că puterea noastră stă în niște substanțe speciale pe care le bem periodic. Aveam niște substanțe la noi pe care le luasem pe post de arme.

- Ce substanțe?

- Nu știu ce erau, dar se pare că bieților cocloni nu prea le-au priit, pentru că au făcut febră și se văitau de burtă.

- Deci voi i-ați contaminat?! Cea mai mare parte a lor suferă de o intoxicație digestivă și de rujeolă de tip terestru, fapt ce i-a împiedicat să participe la luptă. Nu ne explicam în nici un fel acest fenomen.

- Și până la urmă, ce boală este rujeola asta, că parcă am mai auzit de ea?

- Voi o mai numiți și “pojar”. De unde ați luat substanțele acelea?

- Dintr-un spital. Speram să fie o otravă ceva, cu care să-i împușcăm pe cocloni.

- Ați făcut, fără să știți, un lucru foarte bun. Coclonii nu au pe planeta lor această boală, dar acum situația îi obligă să-și facă anticorpii necesari. La aceasta s-a adăugat și acea intoxicație generată, se pare, de o otravă care le-a afectat și mai mult sănătatea. Încă o dată ați avut un rol esențial în obținerea victoriei, prin împiedicarea forțelor principale coclone să participe la luptă.

- Lasă șefu’ că și voi i-ați lovit nimicitor – cu cercuri, cu triumphiuri. Am văzut eu! Dar să vă întreb altceva: unde este Hina?

- Heliona Hina nu se află pe Darena. După ce ne-a transmis acel mesaj salvator, am sfătuit-o să se îndepărteze de zona conflictului pentru a nu fi capturată de inamic, deși ea dorea să participe la luptă.

- Păi daaa, am văzut-o !! Ea vrea să salveze singură galaxia, dacă s-ar putea, în fiecare zi! Știți, eu m-am cam îndrăgostit de ea și vreau să o văd cât mai repede. Mi-a promis că o să-și petreacă vacanța cu mine, pe Pământ.

- Imediat ce vom afla informații despre ea, te vom anunța. Acum am vrea să mai aflăm un lucru: de ce ne-ai cerut să-i lăsăm pe cocloni să plece?

- Dar de ce mi-ați acceptat rugămintea fără nici un comentariu? Eu mă pregăteam să trag o ceartă cu voi.

- Pe de-o parte eram foarte îndatorați față de tine și prietenii tăi, iar pe de alta, nu aveam datele necesare pentru a lua o decizie contrarie. Am bănuț că ai motive întemeiate pentru o astfel de cerere și am mizat pe simțul tău de orientare.

- Bine ați făcut! I-am lăsat pe cocloni să plece, pentru că le-am dat cu ei o “bombă cu efect întârziat”. Și când aceasta va “exploda”, va fi liniște și pace în întreaga galaxie. Nici un coclon nu va mai porni nici un război. Mă refer la prietenul nostru, Comisarul – cel de-al patrulea pământean – care a plecat să intre în “Labirintul vicleniei” pentru a le deveni coclonilor șef. Și când acest lucru se va produce, toată seminția coclonilor se va apuca de comerț. Am aranjat eu totul.

- Și dacă prietenul tău pierde?

- Imposibil! Va aplica niște tactici pământene total necunoscute coclonilor. Vă asigur eu că nu are cine să-l învingă.

- Se pricepe așa de bine să se tocmească în cumpărarea mărfurilor?

- Se pricepe foarte bine ca, în timp ce se tocmește, să te lase și fără marfă.

- Dar cum îi va lua lui Kohon “Piatra de foc”?

- I-a și luat-o deja, cu prilejul unei învălmășeli regretabile.
- Să sperăm că planul tău se va aplica așa cum l-ai stabilit. Însă, chiar și în calitate de comercianți, coclonii nu vor fi acceptați în teritoriul Federației.
- Atunci facem altceva: îi primiți pe cocloni în zona civilizată, dar înființați un birou, comitet, organizație sau altceva care să le supravegheze activitatea. Cine face pe nebunu', îl dați pe mâna acestei poliții care-l va altoi peste față, mâini și picioare până când nu va mai fi recunoscut nici de către familia sa. Chiar merg mai departe și vi-l propun în fruntea acestei organizații de supraveghere a comercianților cocloni pe prietenul meu Jan Vlăjgan, care deja a băgat o spaimă în ei, soră cu sinuciderea.
- Vom analiza această propunere care pare destul de interesantă. Nu suntem, însă, de acord cu violența. Răbufnirile nervoase nu sunt atributul omului civilizat.
- Nuuuu, că Jan îi bate calm. Și nu va fi deosebit de dur. Doar câtorva sute să le zdrobească țestele, să le împrăstie creierii pe ziduri și să le arunce degetele pe jos – totul televizat pentru învățare de minte – și nici că mai îndrăznește vreunul să greșească.
- Ce spui tu este groaznic. Vom aplica pedepse educaționale, în scopul de a ...
- Da, e și mai bine așa. Pedepse educative, ca la școală: castane-n cap, urechi rupte și nuiete la palmă până li se umflă mâinile ca gogoșile; și pe urmă să-i oblige să aplaude cu ele.
- Nu. În acești termeni nu putem discuta. Am reținut propunerea și rămâne să stabilim amănunțele. Nu putem aplica metodele pământene deoarece acestea nu sunt în concordanță cu principiile noastre care...
- Dacă tot a venit vorba de Pământ, nu credeți că acesta trebuie să joace un rol mai însemnat în galaxie, având în vedere contribuția noastră la înfrângerea coclonilor?
- Ți-am spus că vom accelera procesul de integrare.
- Nu. La altceva mă refer. Până când ajunge Pământul nostru la nivelul vostru mai e destul timp. Va mai curge multă apă pe ... râurile Cosmosului. Dar am putea trimite și noi un reprezentant, un fel de ambasador al planetei noastre pe lângă Federație. Bineînțeles că va avea un rol consultativ, dar va fi foarte bine retribuit.
- Te gândești la tine sau la anumiți oameni valoroși de pe planetă?
- Nici așa, nici așa. Mă gândesc la prietenul meu, nea Mitică. Este foarte potrivit pentru această funcție: are experiență, posedă principii de viață foarte sănătoase de pe vremea când era el copil și, în plus, seamănă foarte mult cu voi, fiind la fel de bătrân.
- Noi suntem mult mai bătrâni, iar dacă te gândești să îl primim în Consiliul Suprem, află că ne ceri un lucru imposibil. Alegerea noastră în acest organism suprem de decizie se desfășoară după o metodologie mult mai complicată, pe care nu o putem încălca. Și, în plus, nu are puteri telepatice.
- Dar se poate preface, iar când e vorba de moțait, juri că-i cel mai mare specialist. Însă nu vreau să îl primiți în Consiliu, ci doar pe undeva pe alături, pe un scaun mai în spate. Și când vă împotmoliți în vreo problemă, îl întrebați și pe el. Poate știe.

- Îl putem primi ca reprezentant al Pământului într-un organism de accelerare a integrării acestei planete în cadrul Federației.

- Păi asta este! Ce, am zis eu altceva ?

Încheiem discuția cu mulțumiri reciproce și alte politețuri.

Mă îndrept către prietenii mei și ieșim împreună afară unde suntem așteptați de o persoană responsabilă cu protocolul care ne conduce într-un hotel de lux unde ni se pun la dispoziție niște apartamente foarte spațioase, dotate cu toate facilitățile necesare.

Acum este momentul să le dau prietenilor mei veștile bune:

- Măi băieți, am pentru voi câte o surpriză foarte plăcută. V-am spus că mă am bine cu moșii din Consiliul Suprem. Am reușit să obțin pentru voi funcții foarte importante în cadrul conducerii Federației. Jane, tu vei fi șeful unei Poliții ce se va înființa pentru supravegherea coclonilor, iar nea Mitică va reprezenta planeta noastră în calitate de ambasador pe lângă Federație. Amândoi veți ajunge mari barosani.

- Eu nu am chef să stau pe-aici, îmi spune Jan.

- Eu vreau să plec imediat spre Pământ, se ia și nea Mitică după el. Ne-ai mințit că durează puțin și iată că acum, când s-a terminat războiul, stăm tot aici, prizonieri.

- Dar nu suntem prizonieri, ci invitați de onoare. Iar dacă vrei, pleacă! Nu te ține nimeni cu forța.

- Cu ce să plec? Tot cu Legea aia ...a lu' Arhimede, cu care ne-ai mai păcălit?!

- Cuuu... nu știu. Probabil or să ne dea federalii...

- Păi vezi că ne-ai mințit? Nu știu de ce ai interesul să ne tot lași împrăștiați prin Cosmos. Pe Comisar l-ai trimis la ... mama maimuțoilor, pe noi ne angajezi, la capătul lumii, fără să ne întrebi... Ce interes ai tu să scapi de noi?

- Nu am nici un interes.

- Dar tu rămâi?

- Nu știu. Nu m-am hotărât.

- E clar! Mi-am dat seama. De când ai intrat în salonul nostru, ai rămnit la patul meu de la fereastră.

- Hai măi, nea Mitică, fii serios! Cum poți să spui asemenea prostie?! Eu nu mă mai întorc în spital.

- Ba ai să te întorci! Stai numai puțin să vezi cum! Te-am auzit ce ai vorbit cu bătrânii din Consiliu, cum te-ai chinuit să scapi de noi. Halal prieten! Și noi care am avut încredere în tine și te-am urmat pretutindeni! Am văzut ce ai hotărât tu fără să ne întrebi, dar tu nu știi ce am hotărât noi.

- Și ce-ați hotărât, mă rog?

- Să-ți tragem o bătaie bună, ca să înveți să fii loial tovarășilor tăi de suferință, să le dorești binele, nu răul. Când eram eu mic...

- Dacă nu vă convine, puteți face orice doriți. Eu nu vă oblig să rămâneți. Am crezut că vă fac un bine.

- Acum nu contează ce crezi tu. Ce-am hotărât, rămâne hotărât. Eu te țin și Jan te bate, după cum am stabilit; ca să înveți și tu că adevărații prieteni se țin întotdeauna de cuvânt.

Mocofanii ăștia vor să mă bată ca să se țină de cuvânt și să-mi demonstreze – culmea! – că îmi sunt adevărați prieteni. Sau cel puțin așa am înțeles. Și eu care credeam că am scăpat de orice pericol! Găsesc, totuși, soluția de a minimaliza efectul acestei combinații periculoase formată din forța ca de taur a lui Jan și mintea ca de capră a lui nea Mitică. Sper să meargă. Le spun puțin mai optimist:

- Nu e bine așa.

- Ba e bine, zice Jan. Așa am stabilit, așa rămâne.

- Da, dar nea Mitică nu poate să mă țină pentru că este mai bătrân, așa că țin-e-mă tu, Jane, și să mă bată el!

Se uită unul la altul și par să fie de acord. Îi mai ajut și eu puțin să aplice hotărârea lor:

- Fiți atenți cum facem! Eu mă întind în pat și Jan mă ține de piciorul patului ca să nu fug. Nea Mitică, ia pătura, strânge-o în patru și așează-mi-o pe fund. Dă-mi vreo trei palme să văd stele verzi, dar mai ușor că acolo mă doare cel mai tare.

Nea Mitică s-a conformat, dar mi-a tras palmele peste ceafă, nu unde mă așteptam eu. La acestea s-au adăugat și câteva castane de-ale lui Jan care, din prea mult entuziasm, i-a scăpat vreo două și lui nea Mitică, făcându-l pe acesta să-și uite însărcinarea și s-o ia aiurea, în niște curbe amețite prin cameră. Eu profit de acest incident neprevăzut și le spun:

- Gata, măi fraților, că m-ați omorât! Acum că v-au trecut nervii, vă mai întreb o dată dacă vreți să rămâneți pe funcțiile acelea foarte bine retribuite?

- Păi cum să nu vrem!?, îmi răspunde Jan.

- Cum să ... vrem... nu vrem...?! Vrem!, vorbește, cu întârziere, și nea Mitică, încă amețit.

Cap. IV : STĂPÂN PE “FULGERUL GALACTIC”

Suntem pe Darena de peste două luni. Am avut parte, în tot acest timp, de satisfacții imense. Federația a organizat în onoarea noastră adevărate festivaluri de recunoștință pentru că – spun șefii ei – nu ar fi putut să-i învingă pe cocloni fără ajutorul nostru. Au avut loc ceremonii militare unde gărzi foarte numeroase ne-au prezentat onorul, ne-am întâlnit cu diferite personalități ale Federației, am vizitat Darena în locurile ei cele mai frumoase și, nu în ultimul rând, am participat la serate dansante, prilej cu care nea Mitică a dat adevărate spectacole de dans popular românesc, bineînțeles după ce a luat niște țuică la bord, țuică făcută chiar de el din niște fructe găsite pe aici, pentru că federalii nu au alcool în dotarea lor.

Am împletit, însă, distracția cu munca. Jan și-a luat postul în primire, devenind șeful unei Poliții nou înființate, însărcinată cu supravegherea coclonilor, în eventualitatea că aceștia vor fi primiți în spațiul federal. Nu este el chiar șeful cel mare, dar este comandantul unei echipe operative. Are în subordine în majoritate orzoni și orzoaice care s-au oferit voluntar să-i alerge prin spațiu pe coclonii indisciplinați. Jan se potrivește foarte bine cu această rasă de ființe cosmice. Chiar s-a îndrăgostit de o orzoaică solidă (ea își zice “orzona”, dar eu nu pricep de unde a scos cuvântul ăsta!), cât el de mare și, după câte palme își dau reciproc pe spinare, cred că nunta lor este iminentă.

Nea Mitică activează într-un birou foarte spațios a cărui activitate este destinată pentru accelerarea integrării Pământului în rândul planetelor civilizate. Are în subordine numeroși extratereștri de diferite rase, lui revenindu-i principala îndatorire de a le povesti acestora cât mai multe lucruri despre Umanitate, în așa fel încât, federalii, pe baza datelor acumulate și prelucrate în mod corespunzător, să găsească acele modalități optime pentru realizarea cât mai rapidă a scopului propus. Le povestește colegilor săi fel de fel de lucruri de când era el copil, și chiar de pe vremea când nici nu se născuse, din tinerețile tatălui și bunicului său. Dacă o s-o țină tot în ritmul acesta, cred că nu este departe timpul când va relata fapte din copilăria lui Mihai Viteazul, cu care nea Mitică a început să pretindă că este rudă. I-a venit această idee când, într-una din vizitele noastre pe Darena, s-a suit pe un animal negru și a declarat că seamănă cu voievodul, pentru că și acesta avea un cal de aceeași culoare.

Se pare că activitatea lui nea Mitică este foarte apreciată aici, cu atât mai mult cu cât prietenul meu pune atâta patos în relatările sale și insistă atât de mult pe amănunte pentru a fi înțeles cât mai profund, încât, săptămânal, șefii cei mari îi schimbă subordonații și-i internează pe cei vechi în niște centre specializate de recuperare nervoasă.

Cei doi tovarăși ai mei s-au integrat foarte bine în atmosfera Federației, își iubesc munca și o desfășoară cu multă pasiune. Mi-au spus că nu ar mai pleca spre Pământ nici dacă aş cădea în genunchi în fața lor și i-aș ruga să mă însoțească spre casă.

Eu, în schimb, nu mă simt la fel de bine. Mi s-au oferit fel de fel de funcții, care de care mai importantă, dar le-am refuzat pe toate. Mi s-a cerut să-mi exprim orice dorință, pentru a-mi fi îndeplinită, dar nu am găsit nimic care să mă satisfacă.

Adevărul este că îmi doresc ceva cu mare ardoare – s-o întâlnesc pe Hina. Dar aceasta este de negăsit. Toți îmi spun că nu a venit încă pe Darena, dar, probabil că va sosi ea atunci când va dori să mă vadă. De asta mi-e și frică – de faptul că Hina nu vrea să se mai întâlnească cu mine, că mă evită intenționat, că este supărată că am legat-o. Poate că ea a avut încredere în mine, iar eu m-am comportat ca un bătăran. Partea proastă este că m-am îndrăgostit și mai mult de ea. Pot să spun că acum o iubesc nebunește. Când închid ochii îi văd trupul înalt și mlădios, părul lung ușor ondulat, ochii albaștri ca cerul senin și tenul alb ce vine în contrast amețitor cu pletele sale negre ca tăciunele. Tot ce ține de ea mi se pare divin. Știu că nu mă iubește, că are alte aspirații, mult mai înalte, dar poate o conving să mă ierte și să-mi dea și mie o funcție pe lângă ea, în așa fel încât să o văd toată ziua și să mă îmbăt cu imaginea chipului ei atât de drag mie.

Într-o zi mă uitam la nea Mitică și mă gândeam la ea. Apoi mi s-a părut că Hina stă chiar în fața mea, zâmbitoare și tandră. Parcă mă chema. Nu am mai stat pe gânduri și m-am repezit nebunește să o îmbrățișez, dar m-am trezit că-i mângâi moaca veștejită, duhnind a țuică, a lui nea Mitică.

Această întâmplare m-a pus pe gânduri și m-a făcut să înțeleg că, dacă mai stau pe Darena de unul singur, risc s-o iau razna și să pup pe toată lumea, convins că o sărut pe iubita mea.

Trebuie să plec de-a lungul și de-a latul Federației pentru a o găsi pe Hina. Am s-o rog să mă ierte și să nu mă mai evite, apoi o să-i amintesc de promisiunea făcută în legătură cu vacanța pe care urma să o petrecem împreună. De fapt, n-o să-i mai spun nimic. Nu vreau să o mai oblig să facă lucruri pe care nu și le dorește. Pur și simplu o să-i declar că o iubesc foarte mult, după care voi pleca spre Pământ. Să hotărască singură dacă mă iartă sau nu, dacă mă iubește sau nu, dacă vine cu mine sau nu. Iar dacă nu vrea să vină, va trebui să inventez ceva cu care să o determin să mă urmeze, fără să-și dea seama că este manipulată.

Am solicitat o audiență la Consiliul Suprem pentru a-i ruga pe bătrâni să-mi dea o navă mai bună, care să asculte de mine, și o hartă rutieră a galaxiei pentru a nu mă

rătăci. Cred că am să le cer și o legitimație de liberă trecere pentru a nu fi întârziat de cine știe ce polițiști idioți care stau la pândă pe după fel de fel de planete și mă pot lua la întrebări pentru depășire de viteză, defecțiuni la frână (că și data trecută nu prea am știut să frânez și era să le bușesc “pasărea” coclonilor) și alte chestii de circulație spațială cu care nu prea sunt familiarizat.

Bătrânii mi-au acceptat foarte repede audiența. S-au făcut băieți de treabă de la o vreme; nici nu deschidem bine gura, că ei ne și fac pe plac.

* *
*

Pășesc din nou în mijlocul podiumului rotund. De data aceasta mi se oferă un scaun.

Port discuția cu decanul lor de vârstă, sau o fi doar un purtător de cuvânt, nu știu.

- Onorat Consiliu, încep eu, vă mulțumesc pentru faptul că m-ați primit atât de repede. Am o problemă care nu îmi dă pace.

- Dacă nu ești mulțumit de felul în care ai fost tratat până acum, noi suntem gata să reparăm orice greșală.

- Nu despre asta e vorba. Sunt foarte, foarte mulțumit; la fel și prietenii mei. Nici unul dintre noi nu a avut până acum condiții de trai atât de bune. Cei doi pământeni sunt pe deplin realizați și bucuroși că viața lor a căpătat un nou sens. Mie, în schimb, îmi lipsește ceva. Mai precis, îmi lipsește Hina. M-am îndrăgostit de ea peste orice limită imaginabilă și vreau să o văd cât mai curând. Nu intenționez să-i cer nimic, decât să accepte să stea de vorbă cu mine.

- Heliona Hina nu este pe Darena și nici nu a luat legătura cu noi până acum. Dar o putem căuta noi pe ea și, când o vom găsi, o să-i transmitem mesajul tău.

- Știu că este supărată pe mine și mă evită. Dar eu vreau să-i cer iertare pentru modul în care m-am purtat cu ea, după care o voi lăsa să facă ce dorește. Oricărui om trebuie să i se ofere acest drept.

- De ce crezi că este supărată pe tine?

- Pentru că ea voia să evite confruntarea cu “pasărea de pradă” coclonă și să ne ducă pe altă planetă, cedând Darena fără luptă.

- Așa stabilisem împreună...

- Da, dar eu nu am fost de acord și am scos-o din joc – am legat-o și am preluat comanda navei.

- Nu am știut acest amănunt. A fost un act aventurist din partea ta, dar, din fericire, eficient. De ce ai făcut acest lucru?

- Pentru că am considerat inadmisibil să pierdeți Darena fără să dați măcar o palmă unui singur coclon. Iertați-mă că v-o spun, dar habar n-aveți să vă bateți. Dacă începi războiul prin a ceda teritorii, înseamnă că vei sfârși prin a ceda totul. Noi ne batem cu totul altfel – e de ajuns să scape unul o înjurătură, că până la lansarea rachetelor nucleare nu mai este decât o chestiune de timp.

- Noi am eliminat războiul din modul nostru de a gândi viitorul. Acesta reprezintă ultima, dar ultima modalitate de a ne rezolva problemele.

- La noi e prima. Dar nu despre război vreau să vorbesc acum. Ce-a fost a fost. Nu știu de ce am senzația că Hina se ascunde de mine și voi sunteți complicitii ei. Îi faceți jocul fără să țineți cont de sentimentele mele și de faptul că regret cele întâmplate.

- Te înșeli. Hina nu ne-a cerut să te ținem departe de ea.

- Atunci spuneți-mi unde o pot găsi. Trebuie să aibă o adresă, un număr de telefon, ceva. Degeaba v-ați purtat frumos cu mine, dacă acum, când vă cer și eu ceva, nu vreți să mă ajutați.

- Din păcate, nu te putem ajuta.

- Dați-mi o navă și un om de încredere care să mă poarte prin toată Federația, până când o voi găsi pe Hina. Vă cer chiar așa de mult?

- Această cerere ți-o putem îndeplini, dar nu ți-ar ajuta la nimic. Ai putea să o cauți pe prietena ta luni și luni de zile fără succes.

- Asta nu mai este treaba voastră. O să o caut și zece ani, dacă va fi nevoie, numai pentru a-mi cere iertare și a-i spune că o iubesc. După aceea plec pe Pământ și nu mai auziți de mine.

Moșii fac o mică pauză pentru a schimba priviri pline de subînțelesuri pe care eu nu le pricep.

După un timp, același bătrân mi se adresează din nou:

- Ești chiar atât de înverșunat în a o găsi pe Hina?

- Da, sunt, sunt, sunt și iar sunt.

- Te lași condus de sentimente și de aceea greșești în cazul de față. Trebuie să fii rațional și să renunți definitiv la Hina.

- De ce ?

- Pentru că nu o vei găsi niciodată.

- A murit?

- Nu.

- Atunci?!

Bătrânul scoate un fel de oftat ca și cum nu s-ar decide să-mi spună un lucru pe care eu nu ar trebui să-l știu. Cred că-i bat pe moși de-i zvânt, dacă mă mai țin mult în așa tensiune. Într-un târziu, acesta se decide să-mi vorbească:

- Hina nu a mai ajuns pe Darena. A fost capturată de cocloni încă înainte de a începe bătălia și acum se află, probabil, pe planeta Coclonia.

- Și de ce nu vine înapoi, că doar războiul s-a terminat?!

- Pentru că este sclava coclonilor. Aceștia nu pun în libertate nici un prizonier.

- Vreți să spuneți că în tot acest timp, de două luni, cât am benchetuit eu aici, ea s-a chinuit să supraviețuiască printre străini?

- Da.

- Și de ce nu mi-ați spus de la început?

- Pentru că nu-ți era de nici un folos să afli. Nimeni nu o poate ajuta.
- Ori eu sunt prost și nu mai pricep nimic, ori voi ați dat în mintea lui nea Mitică. Păi de ce nu trimiteți, măi fraților, trupele voastre pentru a elibera toți prizonierii, nu numai pe Hina? Să-i ia de urechi pe maimuțoi și să-i trântescă de pământ până când le sar toți solzii de pe cozi; că doar sunteți învingători!
- Din nefericire nu putem face acest lucru. În urmă cu mai mult timp am semnat o convenție cu coclonii prin care ne obligam reciproc să nu pătrundem în teritoriile adverse sub nici o...
- Dar ei nu s-au ținut de cuvânt.
- Ei sunt barbari. Noi, în schimb, vom respecta întotdeauna hotărârile luate pentru că, prin aceasta, ne demonstrăm gradul de civilizație pe care...
- Păi, dacă ei au încălcat convenția, înseamnă că aceasta nu mai este valabilă. Aveți dreptul s-o încălcați și voi.
- Gândești ca un pământean care nu a ajuns la nivelul nostru de civilizație. Nici un membru al Federației noastre nu are voie să pătrundă în teritoriul coclon. Civilizația nu înseamnă numai un nivel de trai foarte ridicat, cum credeți voi, ci și un înalt grad de conștiință care nu se poate realiza decât prin respectarea legilor și...
- Bine, bine, așa o fi, dar de ce nu luați o hotărâre nouă, prin care să anulați în mod legal convenția semnată?
- Deoarece am ajuns la un echilibru legislativ optim și orice lege nouă riscă să genereze schimbări neprevăzute care ar strica acest echilibru. Și, în plus de asta, nu putem schimba unilateral convenția, ci numai de comun acord cu coclonii.
- Constat cu stupefacție că această civilizație a voastră v-a dus într-un punct mort unde nu mai există logică, ci numai reguli absurde care nu pot fi nici schimbate și nici încălcate. Nu vă dați seama că în acest punct, al conștiinței rupte de realitate, se poate opri evoluția voastră? Nu vreau eu să fac pe filozoful, că nu mă pricep, dar și la noi conștiința este la loc de cinste, însă are o limită foarte clară – cea a interesului personal. Cred că noi, pământenii, trebuie să ne luăm planeta și să plecăm tiptil, tiptil, cât mai departe de Federație, pentru că voi sunteți periculoși – vă sacrificați semenii de dragul unor reguli și – culmea! – numiți asta “civilizație”.
- Trebuie să înțelegeți că nu putem schimba în nici un fel această situație. Toate calculele și prognozele noastre arată că orice dezechilibru în cadrul Federației ar pune în pericol viețile a miliarde de semenii ai noștri. De aceea am convenit ca individul să se sacrifice în folosul colectivității. Toți sunt de acord cu această regulă și se resemnează, își acceptă soarta atunci când devin prizonierii coclonilor.
- Să nu-mi spuneți că stau acolo, prizonieri, bucuroși că vă respectă vouă această regulă stupidă. De ce nu luați în calculele și-n prognozele voastre și disperarea, deznădejdea și suferința acestor prizonieri? Sunt mulți în această situație?

- Am avut în ultimii cinci ani tereștri opt sute cincizeci și patru de mii patru sute optzeci și trei de astfel de pierderi umane. Nu-i mai socotim pe cei mai vechi, pentru că, foarte probabil, nu mai supraviețuiesc.

- O grămadă de oameni pe care i-ați băgat deja la capitolul “pierderi”. Le-ați luat orice speranță de salvare, nu numai prizonierilor, ci și celor care sunt încă liberi – condamnați din start, înainte de a greși, înainte chiar de a se naște. Păi, dacă un singur pământean cădea prizonier la cocloni, mormoni, neuroni sau la orice altă seminție cosmică, plecam “cu cățel, cu purcel” pentru a-l elibera și el trăia cu această speranță că ar putea fi salvat. Acest lucru îi dădea tăria morală și demnitatea de a-și înfrunta dușmanii, pe când ai voștri – rămași fără speranță – trec imediat de partea coclonilor și-i ajută pe analfabeții ăia să inventeze tot felul de arme cu care vă dau de furcă permanent. Acum a fost “Q-total”, mâine va fi ... “Q-măgar”, o radiație care să vă lungească urechile, sau cine știe ce altă prostie. Nu veți scăpa niciodată de ei pentru că nu i-ați pus la punct când a trebuit și acum vi s-au urcat în cap. V-au prins slăbiciunea și profită din plin de ea.

- Și noi ne protejăm la maxim semenii, dar numai până la limita principiilor societății noastre pe care nu le putem încălca decât cu riscul de a transforma totul în haos.

- Principiile sunt bune doar pentru justificarea faptelor. Ele nu contează atâta timp cât pot fi schimbate. Viața contează în primul rând și la noi pe Pământ are, parcă, un preț mai mare.

- Dacă este așa de bine pe Pământ la voi, de ce nu plecați acolo, de ce nu-i duceți dorul, de ce vă simțiți așa de bine aici? Să-ți spun eu – pentru că, fără să vă dați seama, beneficiați din plin de acest echilibru pe care l-am creat noi, cu principiile noastre, de-a lungul a multe mii de ani. Și pentru că acolo, pe planeta voastră, nu aveți încă stabilitatea socială, nici economică, nici morală pentru a vă simți cu adevărat în siguranță.

- Trebuie să recunosc faptul că la voi este mai bine pe timp de pace, dar, în caz de război, este mult mai bine la noi.

- Stă în firea oricărei civilizații incipiente, ca atunci când nu este amenințată din exterior, să-și creeze singură anumite conflicte interne. Civilizația noastră a rezolvat tocmai această situație nefirească...

- Haideți să ne oprim aici cu teoria, îl întrerup eu, pentru că nu rezolvăm nimic din vorbe și, în plus de asta, nici nu prea știu ce să mai spun. Să înțeleg că nu trimiteți pe nimeni să o salveze pe Hina.

- Atâta timp cât convenția rămâne în vigoare, nici un federal nu va pătrunde de bună voie în spațiul coclon. Vom declanșa, însă, procedura de anulare a acestei convenții, de comun acord cu partea coclonă. Dar o să dureze destul de mult timp pentru că adversarii noștri nu au nici un interes să ne permită accesul în zona controlată de ei.

- Mai vedem noi. Deocamdată am hotărât altceva – voi pleca singur s-o salvez pe Hina. Eu nu sunt federal și nici nu am semnat cu maimuțoii vreo convenție de nici un fel. Și chiar dacă semnam, până acum îi puneam s-o mănânce de cinci ori.

- Șansele de reușită sunt minime. Îți lași rațiunea să-ți fie condusă de sentimente, ceea ce nu este bine. Mult mai inteligent ar fi...

- Cu inteligența nu am reușit să fac prea multe lucruri în viață. Am avut o singură mare realizare – rezistența față de arma coclonă. În privința sentimentelor însă, vă mănânc pe toți dintr-o-nghițitură, cu mustăți cu tot.

- Apreciem foarte mult tăria sentimentelor tale nobile și dorința de a o elibera pe Hina, dar trebuie să te dezamăgim din nou – nu vei avea cu ce pleca pentru că nu numai noi, federalii, dar nici navele noastre nu au voie să violeze spațiul coclon.

- Cuuuuum ??!?? Ați pus și navele să semneze?!?!?

- Nimic din ce aparține, oficial, Federației nu poate depăși Zona Neutră.

- Fantastic! Așa ceva nu mi-aș fi putut închipui. Da' rău v-au mai păcălit nespălații ăștia! Cum ați putut semna asemenea porcărie? În cazul acesta vom intra în conflict. Voi fura o navă și voi pleca după iubita mea, chiar dacă mă veți prinde de o mie de ori.

- Vrem să te ajutăm, dar nu putem.

- Dați-mi o navă pirat sau una nedeclarată, neoficială, ceva care să nu aparțină Federației. Construiți una mai aparte, mai atipică și vindeți-mi-o mie. Voi pleca la cocloni ca și cum aș veni din partea Pământului. Nu am cu ce să o cumpăr, dar pun la bătaie toată recunoștința pe care mi-o datorați pentru că v-am ajutat.

- Vrei să renunți la poziția ta privilegiată în cadrul Federației și la toate drepturile și avantajele de care puteai beneficia pe viitor, numai și numai pentru a-ți salva iubita, în condițiile în care șansele de reușită sunt foarte reduse?

- Da, renunț la tot pentru Hina. Este primul și ultimul lucru pe care vi-l cer pentru mine. Dar de ce credeți că șansele de reușită sunt reduse?

- Pentru că vei fi atacat imediat ce vei pătrunde în spațiul coclon.

- Dar nu mai este război.

- Nu mai este, dar așa prevede convenția.

- Păi..., îmi dați o navă ca lumea, una de război dintre cele mai bune și băgați muniție în ea până-mi intră și în buzunare.

- Nici cea mai bună navă de război a noastră nu poate ajunge până la planeta Coclonia, pentru că ar fi atacată continuu și-n cele din urmă, distrusă. Ce faci, mai pleci?

- Plec și lupt până la ultimul cartuș.

Am spus acest lucru gândindu-mă, nu că voi muri ca un prost într-o luptă fără șanse cu coclonii, ci că voi cădea eu, într-un fel, la o înțelegere cu piticoții, mai ales că îl am acolo și pe Comisar de partea mea.

Bătrânii se sfătuiesc din nou. Vorbesc în gând ca să nu ascult eu și cred că este o discuție aprinsă după cum se încruntă unul la altul. După mai multe minute vor să mi se adreseze din nou, prin același interlocutor. Îmi dau seama de gravitatea și importanța extraordinară a hotărârii lor, din atitudinea solemnă pe care o adoptă toți. Cred că au cedat. Mă bucur că au renunțat, în sfârșit, la încăpățânarea lor și, de bucurie, îi iau vorba din gură moșului, spunându-le entuziasmat:

- V-ați hotărât să-mi dați o flotă întreagă.

- Nu, nici vorbă de așa ceva! Ți-am spus că nu putem. Vei pleca singur. Nici măcar nu-ți vom da o navă de război din cadrul Flotei, pentru că acest incident poate genera un nou conflict de proporții uriașe. Iar coclonii nu sunt chiar atât de proști să te creadă că vii din partea Pământului cu o navă a Federației.

- O vopsim altfel.

- Nu vopseaua contează.

- Păi atunci de ce v-ați mai încruntat atâta unul la altul dacă nu ați hotărât nimic care să mă ajute?

- Ba am luat o hotărâre extrem de importantă. Vei pleca cu “Fulgerul galactic”.

- Cuuu... un fulger?!? Aha! Înțeleg! Așteptăm să plouă în galaxie și când o fulgera mai tare... plec și eu... Da’ nu-i cam periculos?

- “Fulgerul galactic” este o navă a Federației de ultimul tip care nu a fost declarată și nici produsă în serie. Avem un singur exemplar. Este o navă care înglobează în ea cele mai înalte cunoștințe tehnologice actuale, folosind la un randament de 95,36% câmpul superenergetic unificat în stare condensată și având la bord un computer din ultima generație a nanotehnologiei semiumede. Este de mărime mijlocie, dar pentru că folosește întreaga sa incintă pentru stocarea energiei, devine o navă de neînvinc în condițiile actuale. Capacitatea de rezistență a scuturilor este atât de mare încât, la valoare maximă, acestea sunt impenetrabile la toată gama de particule subnucleare de energie înaltă. Iar puterea ei de lovire este de neimaginat – poate dezintegra dintr-o singură lovitură, orice tip de navă actuală. Cred că îți imaginezi și ce viteză de deplasare poate să aibă – mult mai mare decât ce s-a obținut până acum, având posibilitatea, datorită câmpurilor energetice uriașe pe care le poate genera, să distorsioneze cu ușurință, în sensul dorit, cinci dintre dimensiunile ascunse ale universului înfășurat. Ți-am spus toate aceste date tehnice pentru a te convinge că vei fi în perfectă siguranță pe timpul călătoriei tale.

- Și de ce îmi dați tocmai mie, cea mai bună navă a voastră? E ceva cam necurat la mijloc.

- Nu este nimic în neregulă. Chiar dacă nu îți putem spune toate detaliile, ai, totuși, încredere în noi. Consideră că vrem să-i facem o probă și ne folosim de tine ca să nu afle coclonii că aceasta aparține Federației.

- Dar, dacă am înțeles bine, eu unde mai stau dacă nava are toată incinta ocupată?

- Computerul îți va asigura permanent un spațiu minim vital indiferent dacă stai pe loc sau te deplasezi.

- Dar de ce minim? Eu am nevoie de maxim, ca să pot să respir.

- Atunci când vei staționa mai mult într-o încăpere, întreaga incintă îți va fi eliberată de câmpul energetic condensat, pentru a-ți permite accesul la toate facilitățile existente acolo. Când, însă, te vei deplasa pe culoare, dintr-o parte în alta a navei, ți se va elibera un spațiu mai mic, dar pe deplin suficient. Mai clar: pe direcția de înaintare condensul energetic se va “deschide” în fața ta pentru a-ți permite trecerea, iar în spatele tău se va “închide” la loc. Nu trebuie să-ți faci probleme deoarece totul va fi perfect dirijat de către computer. Cu acesta poți discuta permanent orice problemă și, în plus de asta, el se va ocupa în totalitate de navigație și te va informa operativ cu orice situație nou creată. Deși nu va fi o prezență fizică, umanoidă, poți considera computerul ca pe un adevărat prieten care se va ocupa de tot. Tu poți să faci orice dorești.

- Că și pot să fac multe-al naibi într-o navă care, după ce că nu este prea mare, mai are și nu știu ce condens care o să umble după mine peste tot. Parcă mi-e și frică! De ce nu i-ați făcut niște magazii pe care să le umpleți cu energie și să lăsați restul navei liber, ca să se poată aerisi și să dea senzația de confort? O să mă simt ca un șoricel într-un borcan cu apă.

- Forma actuală a navei reprezintă varianta ideală, cea mai eficientă și cea mai armonioasă, de dispunere a componentelor sale. Orice adăugire i-ar diminua din randamentul general. În privința modalității alese pentru depozitarea energiei, se pot spune multe lucruri, dar nu cred că te interesează toate detaliile. Navele clasice au motoare destul de puternice care produc multă energie, folosită de către echipaje pentru propulsie, atac și apărare, cât și pentru asigurarea facilităților interioare necesare traiului de zi cu zi – hrană, căldură, iluminat, funcționarea diverselor aparate etc. Surplusul de energie este, însă, relativ mic și nu rentează să fie stocat în incinte speciale; el se acumulează în miezul reactorului fonic. Toate acestea determină ca, în cazul unor suprasolicitări mari, nevoia de energie să fie acută. “Fulgerul galactic” este conceput cu totul altfel. Acesta dispune de un generator energetic de un cu totul alt tip, care produce cantități mult mai mari de energie, putând folosi ca materie primă, în afară de rezervele inițiale, și materie întâlnită în spațiul cosmic, oricât de difuză ar fi aceasta. A apărut astfel necesitatea de a se stoca această energie pentru a putea fi folosită în momentele de suprasolicitare de orice tip și cea mai bună soluție a fost de a se folosi chiar incinta navei. Computerul superperformant transformă energia produsă de generator, într-un câmp condensat neutru care nu afectează nici nava și nici echipajul acesteia, urmând să-l folosească la nevoie, în forma dorită.

- Am înțeles tot, mai puțin ... esențialul. Sper să nu facă “prietenul” meu, computerul, vreo confuzie și să mă bage la dezintegrat!

- Nu va fi nici un pericol. Vom programa nava să stea la dispoziția ta timp de o lună, după care se va întoarce pe planeta Darena. Ai grijă să fii și tu în ea atunci când

aceasta va veni înapoi. Sperăm ca timpul să fie suficient. Când vei intra în teritoriul coclonilor, să le spui acestora că nava aparține unei autorități din afara Federației. Ai voie să te aperi dacă vei fi atacat.

- Doar să mă apăr ?!? Le voi pune, coclonilor, cu cracii-n sus, toate navele întâlnite în cale.

- Trebuie să te rezumi numai la cazurile de pericol real.

- Păi, parcă spuneai că voi fi atacat fără oprire, acum v-ați răzgândit? Tot fără oprire o să trag și eu până când maimuțoi vor uita până-n măduva oaselor că ar exista vreo convenție cu Federația de neîncălcare a teritoriilor.

- Vei fi atacat, într-adevăr, dar nu va fi nevoie să ripostezi, pentru că scuturile vor rezista foarte mult timp, și în plus, nava are posibilitatea de a deveni nedetectabilă până la o distanță critică foarte mică. Practic, o navă adversă va trebui să se apropie la sub zece kilometri pentru a depista “Fulgerul galactic”, ceea ce înseamnă extrem de puțin. Și nici atunci nu va fi nevoie să deschizi focul, deoarece dispui de un alt atu net superior inamicului – viteza foarte mare.

- Adică să fug ?!! Să creadă coclonii că mi-e frică de ei?! Nu, nici vorbă de așa ceva. Îi voi fugări eu pe ei până li se vor toci tălpile. Iar de tras, voi trage cu tot armamentul de la bord. Voi deschide și ferestrele și voi trage cu pistoalele în ei, pe geam. Să se învețe minte să nu se mai lege de planeta și de prietena mea.

- Dacă nu renunți la această manieră greșită de a privi lucrurile, nu vei mai primi nimic și vei pleca pe jos spre Coclonia.

- Bine, bine, gata, renunț! Nu voi face nici un dezastru, nu voi trage deloc, decât la mare nevoie. Dimpotrivă, pe primul coclon întâlnit în cale o să-l rog să-mi dea două palme. Hai, nu vă mai agitați așa, că mai glumesc și eu! Ce vreau să vă mai întreb însă: “Fulgerul galactic” poate să distrugă singur o planetă întreagă? Așa ... cam cât Coclonia?

- Nu-ți mai face asemenea probleme. Vom programa computerul să analizeze temeinic situația înainte de a deschide focul. Va trage numai la nevoie, pentru că, dată pe mâna ta, această navă poate distruge un sfert de galaxie.

- Așa de puternică este?!!

- Am exagerat intenționat pentru a scoate în evidență...

- Da’ ia stați așa puțin, îl întrerup eu, că acum mi-a picat fisa! Dacă nava aceasta este așa de puternică, de ce nu ați folosit-o în războiul împotriva coclonilor? Sau nu putea...

- “Fulgerul galactic” se poate lupta cu o întreagă flotă coclonă, fără să sufere nici o avarie. Problema este alta. Această navă are o putere distructivă atât de mare, încât nu trebuie inclusă în nici o armată. Când i-am văzut prima dată performanțele, ne-am îngrijorat foarte mult și am convenit să nu o producem în serie și nici să o folosim vreodată în luptă, pentru că am declanșa o cursă nebună a înarmării din partea coclonilor care ar dori să creeze și ei ceva cel puțin asemănător.

- Adică ați riscat să fiți distruși, fără să vă folosiți cele mai puternice arme?!? Zău că e necurată treaba cu voi! Să nu veniți niciodată pe Pământ, că vă internează ăia pe capete!

- Este maniera pământească de a privi lucrurile.

- Om fi noi cum om fi, dar cred că aveți mare nevoie de o echipă de pământeni de-ai mei, din ăia cu câțiva fluturi la cap, care să vă scoată din impas atunci când principiile voastre dau greș.

- Poate că vom studia cu mai mare atenție Pământul și vom împrumuta unele lucruri mai interesante, bineînțeles, cu corecturile de rigoare.

- Îl tot studiați de-o mie de ani și tot n-ați priceput nimic. Dacă ați fi cerut ajutorul pământenilor mai din timp, în războiul împotriva coclonilor, dacă ne-ați fi dat tehnologia voastră și ne-ați fi lăsat metodele necorectate, problema ar fi fost rezolvată de foarte mult timp. V-am fi umplut muzeele cu maimuțoi împăiați. Dar acum degeaba mai vorbim... Când pot să plec?

- În maxim două zile totul va fi pregătit. După aceea poți pleca oricând dorești.

- Înseamnă că voi pleca peste două zile și două secunde.

*

*

*

Am părăsit Darena din partea care era cufundată în întuneric în acel moment, într-o discreție aproape totală. Au fost prezenți doar câțiva ingineri care au pus la punct ultimele detalii tehnice și trei bătrâni din partea Consiliului Suprem.

Mi s-a spus, pentru a nu știu câta oară, că am la dispoziție doar o lună pentru a rezolva problema, după care nava se va întoarce singură în teritoriul civilizat, pe baza militară nr. 1, și, deasemenea, că nu trebuie să divulg faptul că “Fulgerul galactic” aparține Federației. Păi asta mi-am și dorit, să mă laud că vin din partea Pământului cu cea mai puternică navă din galaxie. Abia aștept să-i văd moaca lui Kohon când voi spulbera câteva planete neimportante din sistemul lui solar, că și așa nu mă credea că noi, pământenii, dispunem de arme mult mai puternice decât își închipuie el.

Sunt destul de mulțumit de navă. Nu este chiar așa de mică, ci, dimpotrivă, mie mi se pare foarte, foarte mare pentru o singură persoană. Când am văzut-o prima dată în hangarul de sub muntele acela darenan unde este ținută în mare secret, mi s-a părut chiar enormă, cu sutele ei de metri lungime. Dar moșii mi-au explicat că navele mari au lungimi de ordinul kilometrilor.

În interiorul “Fulgerului” este, însă, puțin mai strâmt din cauza acelei... ceți dense, alburii care umple totul, mai puțin încăperea în care stau eu, și care mă urmărește pe holuri într-un mod tăcut și apăsător ca să nu zic amenințător. Am vrut să fac o inspecție generală a navei, pentru a mă familiariza cu încăperile, dar m-am răzgândit după puțin timp deoarece am avut senzația că umblu, cum se spune, “ca măgaru-n ceață” și că sunt pândit la tot pasul de acest condens energetic pe care îl aștept din

moment în moment să-și facă niște labe mari cu care să mă prindă și o gură cât o șură cu care să mă înghită.

Dar computerul mi-a spus să nu-mi fie frică pentru că sunt în perfectă siguranță. Între timp m-am împrietenit cu această inteligență artificială. Deși nu este o persoană fizică, ci o ... entitate cibernetică nevăzută ce are ramificații în toate structurile navei, ca un adevărat sistem nervos, este, totuși, un băiat foarte de treabă. Are o voce plăcută, ca de fată, care-mi inspiră încredere. Am discutat fel de fel de lucruri cu el. Știe multe-al naibii și nu poți să-l păcălești cu nici un chip. O singură dată l-am prins, însă, pe picior greșit. L-am întrebat ceva de la noi, de pe Pământ, cu care nu prea este familiarizat, despre aria unui triunghi băgat într-un cerc, totul într-un cub aflat pe fundul oceanului. A început să-mi înșire niște calcule fără nici o logică din care mi-am dat seama că habar n-are și trage și el de timp cât poate.

Dar, important este că ne înțelegem foarte bine. Mi-a explicat cu lux de amănunte unde se află planeta Coclonia – destinația noastră – că vom face până acolo... nu știu câte zeci de ore și că vom ajunge la limita Zonei Neutre în douăsprezece ore, după care este posibil să luăm contact cu avanposturile coclone. El spune că este un timp extrem de scurt în comparație cu distanța imensă pe care o avem de parcurs. Mi-a recomandat să mergem cu o viteză mai mică pentru a nu consuma prea mult din energia navei care ne va fi de mare trebuință pentru întărirea scuturilor, atunci când vor trage coclonii în noi. În compensație, pentru mica întârziere de câteva ore, mi-a pus la dispoziție fel de fel de filme, imagini, holograme (parcă așa le-a zis) referitoare la galaxie și la diferitele ei planete.

După câteva ore de vizionare, timp în care am mai și adormit puțin, m-am oprit să mănânc ceva, după care i-am spus lui Sherkan (așa l-am botezat pe prietenul meu, computerul, după numele... parcă unui erou și el a fost de acord cu acest nume temporar):

- Măi, Sherkane, eu știu că tu, artificial fiind, nu ai necesitățile și dorințele oamenilor, dar eu sunt măcinat de un dor profund. Mi-e dor de prietena mea, Hina, îi simt parfumul, îi văd chipul de zână cu pielea albă și catifelată, ochii albaștri și mai ales pletele negre, ușor ondulate care mă cheamă ademenitoare. Doresc cu disperare să o strâng în brațe, s-o sărut, să fac dragoste cu ea într-un stil nebunesc, până când îți sar ție toate arcurile de uimire. Tu nu prea poți să mă înțelegi, dar eu nu mai pot să rabd. Trebuie neapărat să oprești pe o planetă din drumul nostru și să luăm de acolo o fată din acelea “ușoare”, dornice de aventură, care să-mi țină companie o perioadă. Da’ să nu mă spui la nimeni, că te scot din priză și naiba te-a luat dacă te pui cu mine (îl ameninț eu ca să nu creadă că mă poate avea la mână)!

- Câte kilograme să aibă?

- Eeeee!! Tu habar n-ai. Nu de greutate este vorba. Vreau o fată care să accepte să facă dragoste cu mine fără să aibă pretenții...

- Credeam că o iubești pe Hina.

- O iubesc, dar acum am nevoie de această fată doar pentru a mă descărca de tensiunea negativă care mi s-a acumulat în corp și care tinde să mă tâmpească. Ori, ajunși pe Coclonia, este nevoie ca eu să fiu un băiat deștept care să-i joace pe degete pe piticoții ăia, și nu un tâmpit pe care să-l prostească oricine. Deci, ce vreau eu acum este strict în folosul Federației. Ai priceput?

- Definește-i caracteristicile!

- Să fie blondă – nu vreau să semene cu Hina pentru a nu mă atașa de ea prea mult – înaltă, suplă, frumoasă și focoasă peste măsură. Să nu mă mai lase din iubit până când nu-mi revin la normal.

- Să țină la tine?

- Nu, deloc, dar să fie disperată în a face sex. De ce mă întrebi, cunoști vreuna prin zonă?

- Nu este nevoie să o luăm de undeva. O pot crea eu din câmpul energetic în așa fel încât să pară umană. Urmărește luminița roșie care te va conduce în camera de relaxare. Când nu mai ai nevoie de ea, să-mi spui pentru a o reintegra în condensul energetic neutru.

O mică steluță roșie îmi apare în față. Mă iau după ea pe holuri până când aceasta se oprește în dreptul unei camere. Când ajung și eu aproape, ușa se deschide automat. Pătrund înăuntru cu o oarecare sfială; mi se pare puțin ciudat să mai apară o persoană pe navă, așa din senin.

O văd imediat în mijlocul camerei. Este o fată foarte frumoasă și, așa, îmbrăcată într-un stil cam... dezbrăcat, nu pot să spun că nu trezește în mine cele mai nebunatice pofte. Stă întinsă pe o saltea mare, gonflabilă, care se mulează pe spatele ei scoțându-i și mai bine în evidență armonia trupului. Mă cheamă la ea cu privirea, cu mâna, cu picioarele pe care le îndoaie într-un stil provocator.

Nu mai stau pe gânduri și mă arunc pe salteaua elastică. În drumul de la ușă până la fată reușesc să dau jos câteva haine de pe mine. Pe celelalte mi le rupe partenera mea, cu o pasiune care îmi întărește convingerea că voi petrece o oră de vis.

* *
*

Am trăit câteva zeci de minute de coșmar. Nici n-am ajuns bine pe saltea, că blonda mea pe care o credeam plină de pasiune, m-a agresat sexual fără nici un pic de milă. M-a copleșit cu sărutările ei acute cu care mă lăsa zeci de secunde fără aer. Ca să pot să respir, m-am zvârcolit cu disperare în fel și chip, până când am ajuns pe burtă. În această poziție mi-a fost și mai greu, pentru că fata m-a prins cu o mână de ceafă și m-a afundat cât a putut în salteaua gonflabilă prin care nu puteam să trag nici o moleculă de aer, continuând să aibă manifestări de femeie isterică. Am început să dau din mâini și din picioare ca o găină abia tăiată, fără speranța că voi mai scăpa cu viață, dar soarta mi-a surâs și de această dată. În disperarea mea, am înfipt unghiile în saltea și aceasta, deja

foarte solicitată, s-a spart cu un bubuit asurzitor, dându-mi un timp de câteva secunde pentru a acționa. Am fugit de sub fată și m-am retras într-un colț al camerei.

Acum stau încordat, gata să mă lupt pentru a-mi salva viața.

Fata a luat salteaua spartă și după cum o întinde, cred că vrea să mi-o pună în cap, ca pe o plasă, pentru a mă prinde din nou.

Îmi aduc aminte de prietenul meu și-i cer ajutorul pentru a ieși din încurcătură:

- Măi, Sherkane, da' ție nu ți-e rușine?! Ia-o pe nebuna asta de aici și trimite-o "să mă caute pe-afară"!

După câteva clipe, fata lasă salteaua jos și iese din cameră.

Răsuflu ușurat. Se pare că am scăpat cu bine și din această încercare. În timp ce mă îmbrac, îi reproșez prietenului meu:

- Ți-am cerut o fată cu care să mă relaxez, nu să mă lupt.

- Ai spus să fie "focoasă peste măsură" și "disperată în a face sex".

- Dar n-am spus că trebuie să mă și omoare. Mă dor toate oasele și nu mi-a rămas mână nesucită. Păi așa?

- O pot reprograma să-ți facă un masaj reconfortant.

- Las-o că deja a prins necaz pe mine pentru că nu am lăsat-o să-și satisfacă toate poftetele ei dementiale. Am văzut-o eu!

Am reușit să mă îmbrac și să mă mai liniștesc puțin. Mi s-a oprit și tremuratul. Mă simt puțin mai bine acum. Într-un fel a fost și ceva bun – am scăpat de acea tensiune negativă care mi se acumulase în corp. În continuare mă pot gândi în liniște la iubita mea, Hina, pe care o ador și care este mult mai potolită, mai tandră, mai înțeleghătoare, mai sensibilă, nu ca nebuna lui Sherkane.

Trebuie să plec în camera de comandă și să trag un somn zdravăn. Sper să o visez pe Hina cum stă alături de mine gingașă și iubitoare, cum mă copleșește cu mângâierile ei tandre și cum mă imploră să facem o dragoste blândă...

Ies pe hol și urmăresc din nou luminița aceea roșie care mă conduce spre locul de unde am plecat în urmă cu aproape o oră.

Simt din nou acea prezență nedefinită care, parcă mă pândește la tot pasul. Dar nu trebuie să-mi fac probleme, deoarece această ceață alburie este inofensivă. Îmi repet în gând această idee, de mai multe ori, ca să scap odată de închipuirea asta nefondată.

Deodată, două brațe puternice mă prind pe la spate și mă strâng cu putere, trăgându-mă înapoi. O spaimă cumplită mă străpunge și-mi imaginez, într-un mod halucinant, labelle câmpului semicondensat cum mă prind și mă îndeasă implacabil într-o gură uriașă. Aud o voce stranie cum îmi șoptește la ureche:

- Nebunaticule, m-ai trimis să te caut pe afară, dar nu te-am găsit! M-ai mințit intenționat, pentru a-mi spori și mai mult poftetele, dar acum te-am prins și nu-ți voi mai da drumul până la epuizarea totală.

* *

*

Sunt complet distrus. Am ajuns în patru labe în camera de comandă, unde m-am întins în patul pe care îl am la dispoziție.

Neseriosul ăsta de computer, cred că s-a distrat copios pe seama mea. A oprit-o pe nebuna lui blondă când – spune el – a constatat că funcțiile mele vitale scăzuseră în zona de pericol. În realitate – cred eu – neputând să facă așa ceva, nefiind ... viu, el se satisface sexual, uitându-se la alții.

Este de-a dreptul revoltătoare această situație, mai ales din punc de vedere moral – pe de-o parte moșii din Consiliul Suprem al Federației îmi vorbesc de civilizație, de principii, de reguli stricte, dar, în realitate, eu sunt violat cu nerușinare pe navele lor, pe oriunde sunt prins. Știam eu că toată teoria lor este doar o vorbă goală pe care nu o respectă nimeni. Păi dacă și computerele sunt așa de depravate, îmi închipui ce fac ofițerii!... Hina o fi și ea vreo destrăbălată și eu nu știu... Nu, nu! Nici vorbă! Iubita mea este o persoană respectabilă care nu se încârdășește cu toți afemeiații. Ea este foarte serioasă și mult prea preocupată de treburile importante ale Federației, ca să mai aibă timp și chef să se hârjonească prin separeuri cu cine știe ce caraghioși. Dimpotrivă, în cazul ei, îmi va fi foarte greu să o determin să fie mai relaxată, mai nepăsătoare, mai dornică de plăcerile vieții.

Încetul cu încetul îmi revin la normal. Cred că, între timp, am mai și ațipit puțin. M-aș fi culcat eu fără grijă și aș fi dormit bușean, dar i-am cam prins frica lui Sherkan al meu. Dacă i se năzare iar să se delecteze cu scene erotice, îmi trimite două-trei isterice pe cap și mă transformă în cârpă de șters praful. Mai bine îi dau de lucru ceva greu de tot, ca să-l țin ocupat și să nu mai aibă timp de distracție. Îi spun pe un ton grav, preocupat, ca și cum asta ar fi cea mai importantă problemă a mea, pe care trebuie să o rezolv cât mai repede:

- Sherkane, calculează-mi urgent aria perimetrului integral algebric al diagonalei eclipsei planetei Coclonia în punctul ei de opoziție față de meridianul coaxial al Pământului!

Îmi răspunde imediat, ceea ce mă face să cred că – dacă a terminat așa de repede – trebuie să scornesc ceva și mai greu:

- Enunț eronat. Reformulează în termeni logici.

- Gata, ai scăpat repede! Mi-ai pasat-o mie! Nici chestia asta relativ simplă nu știi să o faci? Ți-au băgat savanții Federației în cap numai pornografii și nu ți-a mai rămas loc pentru aritmetică.

- Problema formulată nu are fundament logic în nici un sistem de referință cunoscut în galaxie. Ce vrei să afli de fapt? Dacă nu mai poți gândi coerent, va trebui să te supun unui control medical amănunțit.

- Nu sunt bolnav măi, deșteptule! Sau nu sunt mai mult decât tine. Ce am spus eu este ceva foarte logic, dar tu nu știi toate subtilitățile graiului omenesc. Mă interesa o

traietorie optimă pe care să ne apropiem de planeta Coclonia în așa fel încât să nu fim văzuți. Să mergem pe lângă vreo eclipsă de soare, ceva...

- Nu-ți face griji inutile! Lasă problemele de navigație exclusiv în seama mea. Nu este nevoie să ne ascundem, deoarece nu vom fi în pericol și nici nu o putem găsi pe prietena ta fără să luăm legătura cu coclonii. Acum am pătruns în Zona Neutră și, în foarte scurt timp, vom viola spațiul lor cosmic. Putem evita avanposturile de luptă, dacă asta vrei, pentru a ajunge mai repede la destinație.

- Nu, nici vorbă! Ia-o chiar pe la... pe la vama lor principală, ca să ne atace și să avem motiv să-i lovim și noi. Îi lași să se agite nițel, după care, la comanda mea, le trimiți o bombă nucleară chiar pe biroul șefului; dar să nu explodeze imediat, ci să fâsâie vreo cinci minute până îi înnebunește de tot și-i determină să o rupă la fugă, pe jos, prin cosmos.

- Nu vom trage decât atunci când va fi strict necesar.

- De ce? C-așa vrei tu? Ești mai mult o pacoste pe capul meu decât un prieten. Mi-am făcut iluzii, ca un fraier, că mă vor lăsa moșii din Consiliu, singur, de capul meu, cu cea mai bună navă din galaxie. În realitate, mi-au pus un spion în cârcă. Și în plus de asta mai faci și pe șeful cu mine. Cine hotărăște aici, tu sau eu?

- Tu hotărăști în majoritatea problemelor, iar eu veghez să nu ți se întâmple nici un rău și să nu se producă pierderi umane și materiale inutile. În plus, te voi ajuta să-ți găsești prietena.

- Tot nu m-ai lămurit cu un lucru. Am voie vreodată să trag sau nu?

- Numai în situații de strictă necesitate.

- Ca de pildă?

- Atunci când viața ta, a Hinei sau integritatea navei vor fi în pericol și alte mijloace de protecție nu vor fi posibile.

M-am lămurit! Această adunătură de tranzistori idioți nu va trage niciodată. Poate doar dacă ies eu din navă ca să mă iau la trântă cu coclonii. Poate am mai mult noroc cu Hina. Bine ar fi ca aceasta să fie păzită cu strășnicie de vreo mie de nave dușmane, suficient de încăpățânate pentru a nu ceda până când nu vor fi spulberate într-un ... neînsemnat procent de 99% !

Mai fac o ultimă încercare de a determina computerul să fie mai maleabil în luarea deciziilor. Îi spun ca unui copil lipsit de experiență:

- Măi, Sherkane! Eu știu că tu ai foarte, foarte multe informații înregistrate în cap; mult mai multe decât mine. Dar ce nu știi tu să faci este să legi între ele diferite date care, aparent, nu au nici o legătură una cu alta. Va trebui să ai mai multă încredere în mine. Îți amintesc faptul că eu am salvat, în mare măsură, Federația de pericolul coclon și n-aș fi reușit acest lucru dacă aveam niște idei fixe ca ale tale. Te-au programat inginerii voștri să faci numai ceea ce vor ei, dar este timpul să o iei puțin și pe cont propriu, să gândești și altceva decât ce ți s-a băgat în cap cu forța. Trebuie să ai

și tu o personalitate a ta, adică să privești lucrurile dintr-un punct de vedere personal, fără să repeți ca un papagal ceea ce ți-au spus moșii din Consiliu.

- Am o personalitate distinctă care se manifestă...

- Nu ai. Ești întors cu cheia ca o jucărie și nu știi altceva decât să repeți niște principii rigide care nu sunt universal valabile.

- Principiile Federației sunt cele mai avansate din galaxie și după ele trebuie să ne ghidăm întreaga activitate.

- Aceste principii sunt bune acolo la voi, dar acum nu mai suntem în interiorul Federației, ci în lumea coclonă unde sunt cu totul și cu totul alte principii față de care trebuie să ne conformăm și noi.

- Indiferent unde mă aflu, eu aparțin Federației și trebuie să respect principiile acesteia.

- Tocmai, că acum nu mai aparții Federației pentru că mi-ai fost dat mie cu împrumut pentru o lună de zile și trebuie să gândești ca un pământean. Este chiar obligatoriu să le spunem coclonilor că venim din partea Pământului, pentru a nu încălca acea convenție care, prin nerespectarea ei, ar putea genera un nou război galactic în care își pot pierde viața miliarde de ființe. Ori, cu principiile tale severe, te vei da imediat de gol că aparții Federației făcând astfel un rău mult mai mare decât acela de a distruge câteva nave dușmane.

- Pare a fi un raționament logic. Voi analiza în profunzime aceste probabilități. Totuși, principiile noastre sunt net superioare tuturor celorlalte existente în galaxie, pentru că acestea sunt cele care protejează viața și reduc la minim riscul distrugerilor de orice fel.

- Uite că noi pe Pământ avem unele principii diferite de ale voastre și văd că trăim bine merci. Ba și mai mult, ale Federației au devenit prea rigide, întorcându-se împotriva voastră prin anularea instinctului de conservare specific oricărei ființe. Șefii tăi ar fi preferat să piardă războiul cu coclonii decât să folosească “Fulgerul galactic”, riscând astfel viața propriilor lor popoare, de dragul unor principii greșit înțelese. Nici noi nu suntem criminali, dar considerăm că avem dreptul la autoapărare. În concluzie, reține acest principiu pământean și o să ne fie mult mai bine: “Cine atentează la viața altuia, își pierde dreptul de a mai trăi”. Așa că, dacă coclonii trag în noi, trebuie să deschidem și noi focul asupra lor. E clar?

- Ei au dreptul să tragă pentru că sunt în propriul lor teritoriu și își justifică gestul prin necesitatea de a-și apăra acest spațiu.

- Măi, da' căpos mai ești! Tu nu pricepi că trebuie să gândești și să acționezi ca un pământean, pentru a nu ne da de gol că ne-a trimis Federația?!

- Paradoxal, dar amândoi avem dreptate. În consecință, va trebui să facem un compromis, adică să alegem o cale de mijloc. Vom trage asupra navelor coclone, dar numai atât cât să le scoatem din luptă, fără să le distrugem.

- Până la urmă e bine și așa. Nu mă mai cert cu tine, că tot nu pricepi, orice ți-aș face. Totuși, încearcă să-ți bagi prin circuitele tale și câte ceva din ideile mele, pentru că altfel mergem degeaba până la Coclonia. Va fi mai mare paguba, deoarece nu vom rezolva nimic și vom deconspira și această navă secretă a Federației. Mai am un singur lucru de precizat. Când vom fi în relație cu coclonii, să nu te mai dai așa mare. Fii mai supus, să creadă piticoții că eu sunt șeful absolut, iar tu, doar un subordonat credincios, un executant fidel al ordinelor mele, pentru că adversarii noștri nu sunt, totuși, chiar așa de idioți încât să creadă că eu, cel mai periculos pământean pentru ei, mă las condus de un computer. Numai în cadrul Federației se poate întâmpla așa ceva.

- Am precizat anterior că tu ești cel care iei deciziile, iar eu veghez ca acestea să fie corecte.

- Și dacă nu mi le consideri corecte, mi le modifici! Păi tocmai asta este o dovadă clară de insubordonare, ceea ce va divulga tot secretul nostru. Încă te porți ca un computer federal ceea ce poate să periclitizeze întreaga noastră misiune. Trebuie să intri în "pielea" unui computer pământean, adică să te supui orbește ordinelor mele. Iar dacă eu fac vreo greșală, că nici eu nu sunt perfect, nu strigi în gura mare că am greșit, ci mă aprobi, zici că este foarte bine așa, după care faci tu, pe furiș, ceea ce este corect, îndreptând eroarea mea.

- Mă voi conforma acestei reguli.

- Foarte bine! Mă bucur că m-am făcut înțeleș. Trebuie să ai mai multă încredere în mine, deoarece tu nu-i cunoști pe cocloni așa de bine cum îi cunosc eu; te asigur că sunt mult mai vicleni decât îți închipui și ne vor păcăli foarte ușor dacă nu vom lua în calcul toate posibilitățile, inclusiv aceea de a-i pune la respect cu puterea de foc a navei noastre. Acum uită-te puțin pe afară și vezi pe unde am mai ajuns!

- Am pătruns în spațiul coclon de un minut și treizeci de secunde. Semnalez zece nave adverse care se îndreaptă spre noi. Alte cincisprezece nave mari de luptă au adoptat, pe direcția noastră de înaintare, un dispozitiv de apărare, la un sfert de parsec distanță.

- Măi, Sherkane, când vorbești cu mine, folosește și tu limbajul terestru, ca să pot înțelege și eu. Nu mă lua cu termeni de-ăștia de-ai voștri: ... "parsec", "capsec", sau cum le-o mai zice, că nu sunt familiarizat cu toate limbile Federației. Am învățat și eu cât am putut dintr-ale voastre, dar mai învățați și voi din ale mele că...

- Parsecul este o unitate de măsură pentru distanță folosită în limbajul terestru. El nu există în vocabularul federal.

- Serios?! Uite că eu sunt pământean și nu l-am auzit până acum, așa că nu mă mai păcăli tu pe mine! Dar să trecem peste asta, că nu avem timp de discuții inutile. Oprește-te și așteaptă să se apropie cele zece nave. Vreau să vorbesc cu ei.

Ne oprim. Așteptarea nu este foarte lungă.

Prietenul meu a ridicat centrul de comandă unde mă aflu eu, undeva deasupra navei și i-a făcut pereții transparenți, astfel că acum am vedere circulară. Observ foarte

bine cele zece nave coclone cum se apropie precaute din zece direcții diferite. Șase dintre ele sunt “păsări de pradă”, iar celelalte sunt de alt tip, ceva mai mari și mai greoaie.

După o scurtă ezitare, coclonii trec la atac fără nici o somație. Deschid un foc generalizat, probabil cu tot armamentul lor de la bord. “Păsările” fac diferite manevre de învăluire pentru a mă lovi din diferite unghiuri, căutându-mi punctele slabe.

“Fulgerul galactic” este complet acoperit de o lumină orbitoare. Închid ochii și-i strig computerului:

- Măi, Sherkan, iar îți bați joc de mine? De ce m-ai ridicat deasupra navei, ca să-mi facă ăștia poze?

- Suntem în perfectă siguranță.

- Păi tu te-oi fi ascuns în cine știe ce ungher și ești în siguranță, dar pe mine mă dor ochii din cauza laserelor maimuțoilor. Cât îi mai rabzi fără să tragi în ei?

- Reduc la jumătate transparența pereților. Scuturile sunt intacte.

- Și eu sunt gata căpiat, tocmai bun de pus în insectar. Nu vrei să tragi odată în ei?

- Nu este necesar.

- Dacă judeci ca un federal nu este nevoie, dar niște pământeni ca noi trebuie să riposteze cu violență. Parcă am mai discutat chestia asta. Uiți de la mână pân' la gură!

- Nu uit, deoarece eu am o memorie...

- Hai, lasă pălăvrăgeala! Știu că tu ai de toate, numai ce trebuie nu! Ori tragi, ori deschizi ușa ca să mă predau și să pun nava la dispoziția coclonilor. Să vezi ce-o să te deșurubeze ăia ca să-ți afle toate secretele...

- Voi trage în “păsările de pradă” atât cât să le anulez scuturile.

Nu îi mai răspund. Aștept cu nerăbdare riposta noastră. În scurt timp șase fulgere țâșnesc din nava mea și lovesc aproape instantaneu “păsările” coclone dându-le de-a berbeleacul ca pe niște porumbei. Acestea își restabilizează pozițiile destul de repede, dar nu mai vin să atace; se duc în spatele navelor mai mari și trag de acolo în noi cu... fel de fel de porcării energetice.

Computerul meu continuă să acționeze. Întinde un fel de undă de forță luminoasă, înșfăcând pe rând navele mari coclone și împingându-le departe în cosmos până când nu se mai văd. Apoi ia în primire “păsările de pradă” și le lovește aripile de sar numai table din ele. Acestea fugperate unde văd cu ochii.

Am rămas singuri. Îi spun dezamăgit lui Sherkan:

- Păi bine măi, nebunule, ai prins gustul războiului și acum nu mai pot să te opresc! Nu ți-am spus că vreau să stau de vorbă cu ei? Unde naiba i-ai trimis?

- Aceasta a fost doar o avangardă neînsemnată. Nu merita să pierdem timpul cu ea. Vei sta de vorbă cu cei din navele mari de luptă care ne așteaptă în dispozitiv de apărare. Acolo va fi, cu siguranță, un șef mai important al coclonilor care va putea lua o decizie în privința vizitei noastre.

- Atunci, hai să mergem! Sau nu. Mai stai puțin ca să ajungă acolo, înaintea noastră, cei care ne-au atacat și să le povestească la toți ce au pățit. Când ajungem noi, să-i găsim deja cu pantalonii uzi.

* *
*

Ne-am oprit din nou. Avem în față dispozitivul defensiv coclon format din cele cinsprezece nave mari de luptă, la care s-au adăugat cele din avangardă, care deja au fost “jumulite”.

De data aceasta adversarul este mult mai redutabil, deoarece navele nou întâlnite sunt de-a dreptul enorme pe lângă “Fulgerul” meu. Prin comparație, “păsările de pradă” sunt pe lângă ele ca niște ciori printre tancuri. Noi suntem cam cât o curcă și de aceea mă cam îngrijorez puțin. Ce să facă o curcă pe lângă atâtea tancuri?! Dar tot eu mă încurajez singur spunându-mi că “Fulgerul galactic” este cea mai puternică navă din câte se cunosc și, dacă îl voi păcăli din nou pe Sherkan să deschidă focul, îi voi vedea cât de repede pe cocloni cu navele pe chituci.

Am putut să fac toate aceste comparații pentru că prietenul meu nu mi-a mai ridicat centrul de comandă deasupra navei, ci l-a lăsat la locul lui, dar mi-a creat o hologramă (așa mi-a reamintit că-i zice, dacă nu cumva profită de neștiința mea în domeniu și inventează cuvinte ca să pară deștept) cu dispunerea tuturor navelor angajate în această posibilă nouă luptă. Privesc și acum micuța mea navă care stă, biata de ea, înconjurată de acești nemernici hrăpăreți care vor să o înghită.

Dispun și de un ecran care îmi oferă o imagine exterioară din fața noastră în care apar câteva din navele coclone.

Computerul m-a anunțat că a încercat să ia legătura cu adversarii noștri pentru a lămuri situația dintre noi, dar aceștia nu vor să răspundă. Nu-i nimic, eu pot să aștept. O să-l pun pe prietenul meu să încerce să ia legătura cu ei din cinci în cinci minute, până când și-o pierde răbdarea. Și când s-o enerva Sherkan, să vezi ce-i ia la scărmanat, că am văzut de ce este în stare atunci când se supără!

Dar coclonii nu ne lasă prea mult să așteptăm. Încep așa, absolut pe nepregătite, să tragă în noi din toate direcțiile și cu tot ce le vine la îndemână. Explozii orbitoare lovesc fără încetare nava noastră, minute în șir. Nu știu cum o fi pe afară, dar în hologramă biata mea “curcă” nici nu se mai vede.

De data aceasta nu mai trebuie să duc muncă de lămurire cu computerul meu pentru că și-a însușit critica de data trecută. I-a lăsat pe maimuțoi să tragă până la prima mică întrerupere când aceștia au făcut o pauză, probabil, pentru că le amorțiseră degetele pe trăgace, după care a început să tragă și el fără milă în dușmani. Privesc satisfăcut pe ecran cum fulger după fulger țâșnesc din nava noastră și lovesc imparable fierătaniile coclone care devin tot mai neputincioase, pierzând, la un moment dat, și capacitatea de a mai riposta.

Deodată focul încetează. Sherkan îmi anunță rezultatul luptei:

- Navele coclone nu mai au energie în scuturi, toate armele le-au fost avariate, iar capacitatea motoarelor le-a fost redusă la jumătate.

- Noi ce pierderi avem?

- Zero.

- Ba avem, îl contrazic eu. Ai pierdut... din vedere faptul că cel puțin cinci nave trebuiau dezintegrate pentru a nu exista nici un dubiu că venim din partea Pământului.

- Pierderile suferite de coclone sunt suficiente pentru a-i determina să ia legătura cu noi.

- Nu acesta este scopul nostru principal. Cel mai important lucru era să-i speriem de moarte și să-i convingem astfel că reprezentăm Pământul – o planetă care nu-i cocoloșește prea mult, așa cum face Federația, o planetă care este hotărâtă să-i nimicească la cea mai mică împotrivire a lor.

- Cred că adversarii sunt destul de speriați, pentru că vor să vorbească cu noi. Îți dau imagine pe ecranul central și voi face traducerea convorbirii voastre. Acum este rândul tău să-i convingi pe coclone cine suntem și din partea cui venim.

Imediat apare pe ecran moaca unui coclon îngânfat și nesuferit care îmi vorbește cu tupeu:

- Navă a Federației, ai încălcat Convenția numărul...

- Măi, măi, mocofane!, îl întrerup eu. Ce “navă a Federației” visezi?! Eu sunt pământeanul care v-a învins la Darena și acum nu am nici o legătură cu Federația. Vin din partea planetei mele și am numai intenții pașnice.

- Dacă spui că ești pașnic, de ce ai tras în noi?

- Din două motive măi, cap pătrat! În primul rând pentru că voi ați tras primii și eu doar m-am apărat, iar în al doilea rând, pentru că mă plictisise de ineficiența focului vostru și am ațipit puțin, lovind, din greșeală, cu fruntea, unul din butoanele de deschidere a focului. A fost un mic incident. Dacă voiam cu adevărat să vă fac rău, erați demult distruși.

- Dar această navă nu poate să aparțină Pământului.

- Și de ce, mă rog?

- Pentru că este prea puternică.

- Bineînțeles că nava mea este foarte puternică, dar asta nu înseamnă că nu poate aparține planetei mele. Dacă Federația dispunea de o asemenea navă, până acum vă omora de tot; sau oricum, din bătlia de la Darena nu mai scăpa nici un coclon. Voi nu cunoașteți aproape deloc Pământul. Eu i-am spus lui Kohon că suntem foarte puternici, dar nu m-a crezut.

- Din întâmplare eu am făcut parte din grupul destinat de Kohon să supravegheze Pământul, dar nu am văzut asemenea nave.

- Le ținem pe fundul oceanului.

- Ne-am uitat și acolo.

- Erau mascate.

- Am avut în vedere această posibilitate...
- Erau acoperite cu nisip.
- Am cercetat și sub straturile superficiale ale solului...
- Erau băgate în niște peșteri speciale în care...
- Ne-am uitat și în...
- Măi, găgăuță, începi să mă enervezi! V-ați uitat, dar n-ați văzut. Ce mă tot sâcâi atâta?! Dacă Federația ne-a cerut nouă ajutorul în lupta împotriva voastră, înseamnă că suntem foarte puternici. Nimeni nu cere ajutor unuia slab. Treburile sunt foarte complicate și n-aveți voi habar de ele.
- Dacă Pământul este așa de puternic, de ce nu a cucerit până acum galaxia?
- Pentru că nu a vrut. Pentru că poate să o facă oricând, dar nu se grăbește. Noi nu semănăm cu voi. Avem alte principii, alte obiceiuri.
- Care sunt intențiile tale? Ai încălcat spațiul coclon și ești considerat inamic.
- Și ce-mi pasă mie cum mă considerați voi? N-aveți decât să trageți în mine cât doriți, dar vă previn că s-ar putea, de data aceasta, să adorm cu capul pe dezintegrator și atunci nu veți mai scăpa așa de ușor.
- Tot nu mi-ai spus de ce ai venit.
- Vreau să ajung pe planeta Coclonia.
- Imposibil!!! Nimeni nu poate veni cu forța pe planeta noastră-mamă. Îți trebuie o invitație specială din partea Marelui Sanctuar, forul nostru suprem de decizie.
- Nu am invitație, dar tot voi ajunge pe Coclonia.
- Până acolo este drum lung. Vei avea nevoie de cel puțin două săptămâni pentru a ajunge și, în tot acest timp, vei fi atacat continuu.
- Nava mea va ajunge acolo în doar câteva zile, ba chiar și mai repede, iar în privința atacului vostru nu-mi fac nici o grijă. Nu ați inventat, încă, arma cu care să-mi puteți zgâria, măcar, nava. Iar dacă mă supărați, s-ar putea să vă împrăținez ca pe curcani în preajma Revelionului.
- De ce vrei să ajungi pe planeta-mamă Coclonia?
- Asta nu-i treaba ta. Voi vorbi acolo cu mai-marii voștri. Tu fă bine și spune-le să mă primească cu toate onorurile, ca pe un oaspete de vază.
- Trebuie să le spun de ce vii la noi.
- Îl vizitez pe prietenul meu – pământeanul care l-a detronat pe Kohon.
- Dacă vii cu gânduri pașnice, ar fi mai bine să aștepti aici până când Marele Sanctuar îți va trimite o invitație specială. În acest fel vei preveni o luptă inutilă și, în același timp, îți vei demonstra bunele intenții.

Sherkan mă sfătuiește să fiu de acord. Este mai înțelept să ne conformăm protocolului pentru a nu-i provoca inutil pe cocloni. Este un raționament de federal, dar sunt și eu de acord cu el, că n-o fi foc dacă mai stau puțin.

- Cât trebuie să aștept?, îl întreb pe coclonul de pe ecran.
- Câteva săptămâni.

- Câââât ??!! Măi, nesimțitule, îți bați joc de mine? Ia fă tu împărțirea cu o sută!
- Distanța este atât de mare încât invitația nu poate sosi mai repede.
- Dar nu este neapărat nevoie să aducă cineva invitația aici. Să-ți dea o aprobare prin telefon și gata!
- Chiar și pentru o comunicare hiperspațială sunt necesare două zile.
- Bine, aștept două zile, dar nici un minut mai mult.

* *
*

Cele două zile au trecut destul de repede. În cea mai mare parte a timpului am jucat, cu prietenul meu, un joc electronic. L-am bătut pe Sherkan de l-am zvântat. A încercat el să se scuze spunând că nu am trecut niciodată de prima treaptă de dificultate, dar nu i-a mers. Nu contează treptele lui, ci doar faptul că i-am omorât sute și sute de monștri pe care mi-i trimitea el în cale pentru a mă împiedica să pătrund în cetate.

Din când în când încerca să-mi distragă atenția spunându-mi că navele coclone și-au reparat motoarele, armele și scuturile de forță, că se apropie de noi alte zeci de nave mari de luptă, dar nu am căzut în capcana lui. Am continuat să-l bat până când a cedat, s-a declarat învins și m-a rugat să privesc ecranul și holograma pentru a-mi da seama că suntem într-o situație dificilă – adică înconjurați de nouăzeci și opt de nave mari de luptă care s-au dispus de jur împrejurul nostru prinzându-ne ca într-o colivie.

Acum mă anunță că generalul coclon vrea să vorbească din nou cu mine.

Când îi văd acestuia mutra pe ecran, i-o iau înainte și îl întreb:

- Gata măi, plăvane, a sosit invitația?
- Nu vei primi nici o invitație. Am chemat toate forțele noastre principale din acest sector și te-am prins ca într-un clește. Nu mai ai nici o scăpare. Predă-te și pune-ne nava ta la dispoziție! Numai așa vei scăpa cu viață.
- Măi, prostănacule, vrei să spui că a fost un nou vicleșug de-al vostru, că am așteptat două zile aici degeaba numai pentru a vă aduna voi navele din zonă pentru a mă putea distruge?!?
- Da, așa este, cu singura deosebire că nu vrem să te distrugem, ci doar să capturăm nava.
- Dar nu v-a dus mintea să vă gândiți că s-ar putea să mă enervez rău pentru că m-ați făcut să pierd timpul și să vă distrug eu toate navele în zece minute?
- Nici o navă din galaxie nu poate înfrunța, de una singură, cu succes, o sută de nave coclone.
- O navă a Pământului poate.
- Am adunat informații despre tine și am aflat că ești foarte lăudăros. Așa că nu ne temem de nava ta pe care, probabil, ai furat-o de pe Darena. Spun acest lucru, deoarece Federația nu ți-ar fi dat-o de bună voie, de teamă să nu încalce convenția semnată cu noi. Ei sunt foarte scrupuloși în respectarea regulilor. Așa că ai cinci minute de gândire, după care vom trage asupra ta din toate direcțiile.

Legătura s-a întrerupt. Vorbesc acum cu computerul:

- Ai văzut, Sherkane, că și-au luat-o în cap dacă nu i-am bubușit când ți-am spus eu? Tu i-ai menajat, ai tras câte puțin doar ca să le reduci scuturile, și acum ei cred că de mai mult nu suntem în stare. Asta înseamnă să gândești ca un federal și să nu mai scapi niciodată de viclenia coclonilor. Cred că acum ești de acord cu mine că trebuie neapărat să le distrugem cel puțin jumătate din nave pentru a le da o lecție severă.

- Nu este nevoie de o distrugere atât de mare.

- Aaaaaa!! Păi, bineînțeles, la tine nu este nevoie de nimic, ... nici să respiri, că ești făcut ... din sârme! Pe tine nu te enervează nemernicii ăștia? Ai auzit cum v-a jignit? V-a făcut... "scrupuloși", ceea ce, dacă nu mă înșel, este un termen foarte porcos.

- Nu este și nu mă enervez. Propun să învăluim nava în scutul nedetectabil, să ieșim din încercuire și să plecăm spre Coclonia.

- Nu! Dacă nu distrugi cel puțin cincizeci de nave coclone, nu plec nicăieri. Ies din navă și mă așez în fund în mijlocul drumului. Tu nu ai văzut că acestor piticoți nu le este, încă, frică de noi? Consideră că nu putem face mai mult decât am arătat până acum și că ne pot învinge. Dacă vom fugi acum, vor aduce o mie, apoi zece mii de nave în jurul nostru și nu ne vor lăsa în pace niciodată. Trebuie să înțeleagă odată pentru totdeauna că suntem invincibili și foarte periculoși dacă ne enervăm și că este necesar să se poarte foarte frumos cu noi.

- Bine. Voi avaria douăzeci de nave coclone.

- Vei distruge cincizeci sau vei avaria cel puțin optzeci. Altfel nu plec de aici și-i las pe cocloni să distrugă "Fulgerul galactic".

- Și cu Hina cum rămâne?

- Să facă ce-o vrea! Eu m-am sacrificat pentru ea și mai mult de atât nu pot face. Iar dacă și ea gândește la fel ca tine, mai bine lipsă!

- Bine. Voi avaria optzeci de nave coclone și apoi vom pleca spre Coclonia.

- Fă-o cât mai repede, pentru că și așa am pierdut destul timp.

* *

*

Lupta a fost relativ scurtă, dar extrem de violentă.

I-am cerut lui Sherkane să aștepte mai întâi atacul coclonilor și să-i lase pe aceștia să tragă până când îi cuprinde deznădejdea de-atâta ineficiență, astfel încât să-și dea și ei seama, în sfârșit, că nu pot distruge "Fulgerul galactic".

Ca de obicei, coclonii nu ne-au lăsat prea mult să așteptăm. După cele cinci minute de gândire pe care ni le acordaseră, au mai așteptat câteva, după care au deschis un foc de avertisment cu una din navele lor, apoi au tras cu vreo zece nave, apoi cu mai multe, sfârșind prin a trage cu toate deodată, producând o asemenea canonadă încât au fost nevoiți să se mai depărteze puțin pentru a nu fi afectați de propriile lor explozii.

Noi am stat impasibili, ca și cum nimic nu s-ar întâmpla. Ba chiar i-am sugerat lui Sherkan să... metamorfozeze nava noastră, cu ajutorul acelui câmp energetic, astfel încât aceasta să pară că doarme și că nici nu-i pasă, ca să-i enerveze și mai mult pe cocloni, dar prietenul meu mi-a spus că nu se poate. Păi, bineînțeles, la el nu se poate nimic atunci când este vorba de puțină imaginație!

După alte câteva minute am început să tragem și noi. Prima dată, Sherkan a deschis focul din poziția în care ne aflam. Din primele lovituri a avariat destul de grav, reducând la tăcere, navele cele mai apropiate. Apoi a învăluit “Fulgerul” în scutul nedetectabil și a ieșit din încercuire, lovind din exterior îngrămădirea de nave coclone.

Pentru adversari, surpriza a fost extrem de neplăcută, cu atât mai mult cu cât aceasta s-a transformat rapid într-o panică generalizată, cauzată de faptul că loviturile veneau din partea unei nave invizibile care, de fiecare dată, își schimba locul și ataca în cu totul altă parte. Au luat decizia de a se împrăștia prin spațiu pentru a-și reduce pierderile, dar nici această manevră nu i-a ajutat prea mult. Au fost loviți cu aceeași eficiență.

Când a avariat cele optzeci de nave planificate, Sherkan s-a oprit și a revizualizat nava în poziția inițială. Numai că acum “colivia” coclonă avea aspectul unui cimitir de fiare vechi.

I-am cerut computerului să-mi facă din nou legătura cu coclonii. De data aceasta, generalul nu a mai făcut nazuri și a apărut imediat pe ecran. M-am uitat într-un mod superior la figura lui panicată și i-am zis:

- Măi..., disperatule, cred că acum v-ați învățat minte și nu veți mai ataca o navă a Pământului! Să ziceți merci că mi-a plăcut mâncarea de azi-dimineață și am fost în toane bune, că altfel vă omoram pe capete. Ați scăpat doar cu unele mici avarii la câteva din navele voastre.

- Mici avarii ??!?? Ne-ai distrus mai mult de jumătate din navele acestui sector.

- Eeeeeee, lasă că le reparați voi. Faceți din două proaste, una bună. Da’ să nu mă mai supărați, că trag din nou și nici biciclete nu mai ies din ele.

- Nu mai tragem, dar nici tu să nu mai tragi.

- Asta nu pot să vă promit, dar dacă sunteți băieți cuminți și-mi faceți toate poftele, s-ar putea să scăpați cu viață; măcar o parte dintre voi.

- Vom fi cuminți. Am transmis deja un mesaj ultra-rapid prin hiperspațiu către planeta-mamă Coclonia, prin care am anunțat Marele Sanctuar de vizita aceasta a ta care ne onorează foarte mult. Sunt convins că te vor primi ca pe un oaspete de onoare.

- Dar cu invitația cum rămâne?

- Marii prieteni ai coclonilor sunt bineveniți oricând în lumea noastră.

- Eee, parcă, parcă mai veniți de-acasă. Sper că nu este un nou vicleșug de-al vostru. Sunt convins că le-ai transmis alor tăi și faptul că am o navă indestructibilă a cărei putere depășește orice închipuire a voastră. Dacă la destinație voi găsi forțe ostile, oricât de numeroase, care vor încerca să mă distrugă sau să mă captureze, vă avertizez

că voi ataca însăși planeta voastră de origine și nu mă voi opri până când nu o voi transforma într-un fel de ... varză cosmică. Nu ați văzut, încă, puterea maximă a navei mele și nici nu vă doresc să...

- Nu este vorba de nici un vicleșug. Am înțeles că nava ta este foarte puternică. Vrem chiar să o cumpărăm, pe aceasta sau una asemănătoare.

- Nu este de vânzare; nici aceasta și nici altele ca ea. De fapt, tehnologia pământeană este mult prea avansată pentru a putea fi înțeleasă de către voi. Chiar și savanții Federației și-au apucat urechile prin mecanismele noastre și ne-au provocat unele mici defecțiuni, cu atât mai mult voi, cu cozile voastre solzoase, nu veți face și mai multe încurcături.

- Dacă te răsgândești, să știi că noi plătim dublu față de cât oferă Federația. O parte din navele noastre te vor însoți spre Coclonia.

- Nu este nevoie.

- Vor fi ca o gardă de onoare.

- Nu mă deranjează să veniți și voi, dar problema va fi că nu o să puteți să vă țineți după mine. Nava mea are o viteză foarte mare și vă lasă în urmă ca pe niște rațe buimăcite de poluarea sonică a avioanelor cu reacție.

A încercat coclonul să mai zică ceva, dar nu l-am mai ascultat și i-am cerut computerului să închidă canalul de comunicare.

Cred că am făcut o treabă bună. Coclonii s-au convins, în sfârșit, că nu își pot măsura forțele cu “Fulgerul galactic” și păreau să fie destul de speriați de modul cum a evoluat ultima noastră confruntare. Sunt ferm hotărât, în situația în care vor încerca alte vicleșuguri, să le devastez Coclonia de-așa manieră încât să le-o trimit în epoca de piatră. Problema va fi să-l conving pe Sherkan de necesitatea acestui lucru, ceea ce va fi destul de greu, deși, uneori, se mai lasă și el păcălit.

Nu am mai pierdut prea mult timp în zona ultimei noastre bătălii. După unele verificări ale sistemelor navei – pe care le-a făcut prietenul meu – am pornit cu viteză maximă spre Coclonia.

* *

*

Într-adevăr, maimuțoii au motive să fie grandomani, deoarece au o planetă foarte mare și frumoasă, pe care au construit, de-a lungul mileniilor, ansambluri arhitectonice foarte vaste, extrem de impresionante, care dau senzația de putere și statornicie.

De când am ajuns în apropierea planetei am fost încadrați de câteva sute de nave coclone care ne-au urat bun venit și ne-au escortat, cu mult fast, spre platforma oficială de primire.

Dar nu am mers cu nava până pe planetă, ci am lăsat “Fulgerul galactic” undeva în apropierea Cocloniei și i-am spus lui Sherkan să se învâluie în scutul nedetectabil. Nu știu de ce, dar tot nu am încredere deplină în acești cocloni, recunoscuți pentru

viclenia lor. Îmi persistă impresia că vor să-mi fure nava sau măcar să o studieze până în cele mai mici amănunte.

Sherkan a fost de acord cu mine. M-a teleportat pe planetă cu ajutorul unei sfere energetice și mi-a spus că va fi permanent în legătură cu mine pentru a mă putea ajuta în caz de nevoie. Mi-a mai spus că a creat în jurul meu un câmp de forță invizibil pentru a mă proteja de eventuale atentate din partea unor potențiali cocloni rebeli.

Am fost primit pe platforma oficială de către personalități importante ale lumii coclone care mi-au arătat un deosebit respect.

Am fost condus în fața forului lor suprem de decizie.

Sunt acum într-o sală imensă care are deasupra o cupolă transparentă ce lasă să pătrundă înăuntru lumina roșatică a amurgului coclon.

Incinta este ocupată de câteva sute de piticoți – membri ai Marelui Sanctuar – toți îmbrăcați în alb, așezați fiecare pe adevărate tronuri regale dispuse circular, pe mai multe rânduri, în jurul unui pedestal cu aspect imperial.

Partea ciudată a acestei săli constă în faptul că are forma unui anfiteatru așezat cu fundul în sus. Pedestalul este partea cea mai ridicată, în timp ce rândurile de tronuri coboară tot mai mult spre marginile sălii.

Mi s-a explicat că fiecare coclon, membru al Marelui Sanctuar, ocupă o poziție bine stabilită, în funcție de faima și mai ales de averea sa. Cu cât devine mai important, cu atât ocupă un loc mai în față, de fapt... mai în sus, tot mai aproape de acel pedestal numit de ei “Cercul Sacru”, unde au voie să calce doar șeful lor suprem și cei zece reprezentanți ai castelor coclone.

De data aceasta au făcut o excepție și m-au primit și pe mine în această zonă interzisă pentru imensa majoritate a coclonilor, ceea ce mă face să trag concluzia că bieților maimuțoi le este tare frică de mine, pentru că de prea mult respect nu suferă ei.

Mi se cere să le vorbesc despre scopurile vizitei mele. Le spun doar că sunt profund onorat să fiu oaspetele unei planete atât de mărețe cum este Coclonia, că am numai gânduri pașnice și că vreau să vorbesc într-un cadru mai restrâns cu principalii lor reprezentanți. Nu am scăpat prilejul de a le da de înțeles, sub o formă evaziv – severă dar mai mult politicoasă, că pot fi un mare prieten al coclonilor dacă sunt tratat cum se cuvine și că nu prea este bine să fiu supărat deoarece dispun de o navă care nu și-a arătat până acum nici a mia parte din puterea sa.

Mesajul meu este foarte repede înțeles de către cocloni și nimeni nu face nici cel mai mic gest care m-ar putea supăra cât de puțin. Mă întreb, așa într-o doară, ce s-ar întâmpla cu politețea excesivă a maimuțoilor dacă n-ar exista, undeva în spațiu, o navă invizibilă care să-i țină la respect?

Sunt condus într-o sală mai mică, dar foarte frumos împodobită cu fel de fel de bogății. Aici sunt poftit să iau loc în capul mesei, în timp ce, pe celelalte scaune se așează alte zece persoane.

Nu pot să nu remarc diferența dintre modul cum sunt primit de către Marele Sanctuar – cu fast și respect – și întrevederile mele cu Consiliul Suprem al Federației care mă studia ca pe o insectă. Poate că și federalii, din prea multă superioritate, au uitat să se poarte normal și de la egal la egal cu ceilalți locuitori ai galaxiei. Poate că din cauza aceasta s-au răzvrătit și coclonii – s-au săturat să fie trimiși mereu la periferia societății cosmice, în timp ce ei au, totuși, o civilizație atât de străveche și măreață, ce rivalizează cu cea a Federației. Destinul a scos în calea acestor două... puteri căpoase un mediator care trebuie să facă ordine, să schimbe regulile și să redea armonia galaxiei. Adică pe mine.

Cei zece reprezentanți ai castelor coclone, cele mai de seamă personalități ale maimuțoilor, așteaptă să le vorbesc. M-au anunțat că și-au desemnat un fel de purtător de cuvânt care să vorbească cu mine în numele tuturor.

Cel desemnat este, probabil, și cel mai bătrân dintre ei, având părul aproape alb și o figură mai mult înțeleaptă decât arogantă cum par, de regulă, coclonii. Dar poți să știi ce “balauri” o avea și asta în cap, că la viclenie nu-i întrece nimeni !?!

Încep să vorbesc fără să știu prea bine ce o să spun, dar mizând pe faptul că o să-mi vină ideile pe parcurs:

- Mult stimați șefi ai măreței Lumi coclone, încă o dată vă mulțumesc pentru primirea pe care mi-ați făcut-o și vă asigur că am venit la voi cu cele mai pașnice gânduri.

- Fii binevenit, pământeanule, și ai încredere că vei fi în continuare bine tratat, atâta timp cât pacea va exista între noi.

- Pacea depinde numai de voi, așa că nu vă sfătuiesc să încercați vreo șmecherie de-a voastră, pentru că mă voi supăra foarte rău. Sunt în permanentă legătură cu nava mea și pot oricând să-i ordon computerului să treacă la represalii dacă...

- Cunoaștem puterea navei tale din comunicatul primit de la generalul Hunon. Știm că are scuturi de protecție indestructibile și o putere de lovire nimicitoare.

- Scuturile sunt așa cum ai spus, dar puterea de lovire a sa nu o cunoașteți, pentru că în luptele cu forțele voastre de graniță am redus la minim puterea armelor pentru a nu vă provoca pierderi prea mari. Trebuie să mă înțelegeți că mai slab de atât nu pot să trag.

- Dar care este puterea maximă a armelor navei tale?

- Păi..., nu știu cum să vă explic... Aveți cumva pe aici pe aproape o planetă, o cometă ceva, la care puteți renunța? Nu trag mult – doar de două-trei ori până când o dezintegrez.

- Oooo!!! Nu este nevoie să faci nici o demonstrație. Te credem pe cuvânt. Spune-ne mai bine care este scopul vizitei tale?

- Am venit din mai multe motive. Însă, ce trebuie să vă spun de la început! Nu vreau să întârzii prea mult, așa că vă rog să sărim peste fel de fel de ceremonii inutile

care m-ar face să pierd timpul. Dacă veți fi operativi în rezolvarea problemelor mele, poate vă voi ajuta și eu cu ceva.

- Te grăbești? Speram să fii mai mult timp oaspetele nostru, să ne prezinți și nouă nava ta, iar noi să-ți arătăm frumusețile civilizației noastre.

- Mă grăbesc pentru că vreau să-i fac navei o revizie tehnică. Nu-mi intră-ntr-a cincea și de aceea nu pot să merg cu viteză maximă.

- Dar ai ajuns de zece ori mai repede decât ar fi făcut-o cea mai rapidă navă a noastră!!, se miră coclonul, disperat de calitățile excepționale ale navei mele.

- Da, dar noi, pământenii, ne mișcăm, de regulă, mult mai repede. De ce am venit la voi? Vă lămuresc imediat. Vreau, mai întâi, să vorbesc cu prietenul meu care i-a luat "Piatra de foc" lui Kohon. Nu mai știu nimic de el și sunt puțin îngrijorat pentru că nu îl văd printre voi.

- Kokan-Kum, după cum l-am numit noi, ceea ce într-o traducere aproximativă înseamnă "Stăpânul buzunarelor" este bine sănătos și te vei întâlni cu el în palatul imperial, imediat după această activitate. A trecut prin "Labirintul vicleniei" și a câștigat detașat întrecerea cu ceilalți pretendenți. Încoronarea sa oficială ca stăpân al coclonilor va avea loc peste două săptămâni. De aceea nu a fost prezent la întâmpinarea ta, pentru că nu este pus încă în drepturile sale de stăpân.

- Bun! Acum altă problemă. Noi, pământenii, dorim să fie pace deplină în galaxie și de aceea am fost trimis eu să mediez o împăcare definitivă între Federație și Lumea Coclonă.

- Dar este foarte greu de realizat acest lucru. Avem o convenție semnată...

- Anulați această convenție! Cu atât mai mult cu cât voi ați încălcat-o de mai multe ori.

- Este necesară aprobarea Marelui Sanctuar...

- Și ce mare lucru este să vă adunați și să votați pentru aceasta?

- Sunt unele curente ostile ideii de împăcare cu Federația.

- Dar dacă pierdeți Coclonia vă este mai bine? V-am spus foarte clar că Pământul dorește ca în galaxie să domnească pacea și buna înțelegere și va realiza acest obiectiv chiar și cu forța, dacă va fi nevoie. Dar sper că nu va fi cazul să ajungem până acolo.

- Și chiar dacă noi anulăm convenția respectivă, Federația tot nu ne va primi în spațiul ei.

- Nu v-au primit până acum deoarece voi ați venit mereu cu furatu', cu prădatu', dar dacă vă faceți băieți de treabă, cu siguranță că vă vor primi. Am vorbit eu deja cu ei.

- Dar noi suntem războinici din timpuri străvechi și nu știm să facem altceva.

- Pe naiba războinici!! Hai că mă faci să râd! Voi nu vedeți că după atâtea mii de ani de războaie, n-ați realizat nimic? Federația vă gonește ca pe șobolani, iar pentru a-mi opri mie, cinci minute, "Fulgerul galactic" vă trebuie o mie de nave. Și continuați să vă credeți de neînvins. O-ți fi cucerit și voi niște planete sălbatice, pe care alții nici

nu le-au băgat în seamă și vă lăudați acum cu șapte guri. Trebuie să vă lăsați de războaie și să vă apucați...

- De ce să ne apucăm?

- ...De fund și să săriți în sus! Așteaptă, măi, să termin ce am de zis! Ce te repezi așa?! Să vă apucați de comerț. Veți transporta fel de fel de mărfuri de la un capăt la altul al galaxiei.

- Dar faima noastră va apune...

- Dimpotrivă, faima voastră va străbate și cele mai îndepărtate spații cosmice.

Degeaba aveți aici în lumea voastră închisă atâtea lucruri mărețe și frumuseți de neimaginat, dacă nu vi le vede nimeni. Făcând pace, miliarde și miliarde de federali vor vizita Coclonia și celelalte planete ale voastre și se vor minuna de așa mari realizări. Abia atunci vă vor respecta cu adevărat și vor înceta să vă mai considere barbari.

Ceilalți cocloni prezenți în sală încep să pițigăiască unul la altul comentând din ce în ce mai furtunos discuția de până acum.

Îi las să se pună de acord fără să-i întrerup.

După un timp, interlocutorul meu îmi spune luminat la față:

- Nu ne-am înțeles, dar majoritatea dintre noi sunt, în principiu, de acord cu propunerile tale. Există mari șanse ca Marele Sanctuar să voteze această schimbare radicală de concepere a planurilor de viitor ale Lumii coclone. Ne-am săturat și noi de războaie, cu atât mai mult cu cât nu am putut câștiga supremația în galaxie și nici nu mai avem vreo șansă în acest sens. Poate că prin comerț vom cunoaște o nouă dezvoltare.

- Cu siguranță că veți cunoaște, deoarece, transportând numeroase mărfuri, în diverse locuri, veți beneficia de însemnate fonduri bănești rezultate din taxele de transport, veți putea cumpăra tehnologie federală mult mai avansată decât a voastră și, în felul acesta, vă veți dezvolta foarte mult. În sens contrar, veți fi izolați și veți pierde contactul cu lumea bună a galaxiei. Ce n-ați realizat până acum cu forța, veți putea realiza cu pace, corectitudine și bună înțelegere.

- Dar, la tehnologia pământeană vom avea acces?

- A naibi-i pielea pe tine!! Faci ce faci și tot la nava mea rămnești. Noi, pământenii, vă vom da, nu atât tehnologie, că din asta veți lua de la Federație, ci specialiști de înaltă clasă în ale comerțului, tot așa... "talentați" în controlatul buzunarelor ca și viitorul vostru stăpân.

- Avem nevoie de un răgaz de câteva zile pentru a dezbate toate aceste lucruri în cadrul Marelui Sanctuar.

- Veți avea destul timp pentru a discuta. Eu nu stau să aștept hotărârea voastră pentru că mă grăbesc. Atunci când ajungeți la decizia finală, luați legătura cu Federația și discutați cu aceasta toate detaliile. Însă ce vreau să faceți în prima urgență? Să puneți în libertate toți prizonierii luați de la adversarii voștri de-a lungul timpului și să-i transportați până la Zona Neutră pentru a fi preluați de semenii lor.

- Oooo!!! Acum chiar că ne ceri un lucru imposibil !

- Vi s-o părea el imposibil, dar este foarte necesar, deoarece numai în felul acesta vă veți demonstra bunele voastre intenții, veți determina Federația, care este foarte sceptică în privința seriozității voastre, să creadă că schimbarea coclonă de mentalitate este reală și statornică.

- Imposibilul vine din incapacitatea noastră practică de a realiza acest lucru. Nu ești la curent cu ultimele evenimente produse în lumea noastră. După înfrângerea de la Darena și câștigarea întrecerii din Labirintul Vicleniei de către prietenul tău, s-a produs o scindare severă a coclonilor. Kohon, văzându-se înfrânt și înlăturat de la putere, a strâns în jurul său toate forțele radicaliste, extremiste și militariste care doreau continuarea războiului cu Federația și, nesocotind hotărârea Marelui Sanctuar, și-a stabilit cartierul general în sistemul solar Kuanda, pe planetele căruia se află toți prizonierii capturați în luptele cu federalii. Deci, toți aceștia sunt acum în puterea lui Kohon, răzvrătitul, și noi nu îi putem elibera în nici un fel. Ba mai mult ! Cu ajutorul acestor savanți, Kohon a creat niște nave de luptă foarte puternice, conduse de roboți, cu care intenționează să ne atace și să recâștige, prin forță, puterea pierdută.

- Da' când a avut timp Kohon să creeze, așa de repede, navele alea puternice, fără să știți voi de ele ? Nu cumva umblați iarăși cu vicleșugurile voastre și faceți pe certații, ca să mă păcăliți pe mine ?

- Nu, nu, nu ! Nu te păcălim. Planurile navelor au fost făcute cu mai mult timp în urmă, dar au fost știute numai de către Kohon și apropiații lui. În urmă cu cinci zile am primit declarația sa de război, ceea ce ne-a îngrijorat foarte mult pentru că principalele facțiuni războinice sunt de partea lui Kohon, alături de noi rămânând doar militarii moderați, care au puține nave de luptă. Sosirea ta ne-a pus, inițial, într-o situație și mai critică, deoarece ne vedeam prinși între două focuri, dar gândurile tale prietenești ne dau acum speranța că ne vei ajuta să-l învingem pe Kohon și să putem astfel elibera toți prizonierii pentru a-i înapoia Federației.

- Vreți să vă folosiți de nava mea pentru a vă învinge adversarii. Scoateți castanele din foc...

- Știu că pare o viclenie, dar trebuie să ne crezi că singuri nu-l putem învinge pe Kohon și pacea în galaxie va rămâne doar un vis frumos al pământenilor.

- Printre prizonierii capturați de voi se numără și o prietenă de-a mea numită Hina. A fost luată prizonieră cu puțin timp înaintea bătăliei de la Darena. Știi ceva despre ea?

- Cred că știu la cine te referi pentru că noi, la Darena, am luat un singur prizonier. A fost adusă aici pe Coclonia, dar, pentru că nu a vrut să colaboreze cu noi, a fost trimisă la muncă silnică pe planeta Kola din același sistem solar Kuanda, aflat în stăpânirea lui Kohon. Dacă nu ne ajută, îți vei pierde prietena.

Afurisit maimuțoi! Și-a dat seama că țin foarte mult la Hina și că se poate folosi de acest lucru pentru a-mi forța mâna. Și până la urmă de ce să nu-i trag o bătaie lui

Kohon? Mai ales că o merită cu vârf și îndesat. Trebuie doar să-l conving pe Sherkan, dar nu cred că va fi o problemă prea mare dacă este în joc pielea federalilor lui. Le spun coclonilor prezenți în sală:

- Bine, accept să vă ajut în lupta împotriva lui Kohon. Dar imediat după aceea eliberați toți prizonierii, mi-o aduceți pe prietena mea și anulați convenția aceea semnată cu Federația.

Mi-au răspuns toți coclonii dintr-o dată, cu asurzitoare pițigăieli de bucurie, din care mi-am dat seama că sunt de acord cu ce le-am propus eu.

* *
*

Au mai trecut câteva zile extrem de prețioase, fără să ajung la iubita mea, Hina, de a cărei apropiere sunt din ce în ce mai emoționat. Îmi doresc atât de mult să o revăd, încât îmi vine să îi iau la palme pe coclonii aceștia nesuferiți care nu mă mai slăbesc cu problemele lor, făcându-mă să intru într-o acută criză de timp. Ca mâine se încheie luna ce mi-a fost pusă la dispoziție pentru a dispune de “Fulgerul galactic” și eu nu am ajuns la nici un rezultat; m-am lăsat antrenat în niște lupte fără rost, care tind să se lungească la infinit. Kohon și-a trimis, în prima fază, navele sale conduse de roboți, în formație compactă, dar când a văzut că are pierderi mari, și le-a împrăștiat prin toate ungherele acestei înfundături de cosmos și mă tot hărțuiește cu ele zi și noapte. Trage și fuge. Iar deșteptul ăsta de Sherkan nu vrea să ia nici o măsură mai radicală. I-am spus că trebuie să distrugă o planetă pentru a-l determina pe Kohon să renunțe definitiv la luptă, dar nu a fost de acord din considerente... umanitare, zice el. Că și știe ce-nseamnă să fii om! Abia a acceptat să dezintegreze navele coclone, dar numai pe cele fără ființe la bord, dar și asta numai după ce l-am atacat eu în propriul său orgoliu, spunându-i că roboții cocloni par mai inteligenți decât el. Profitând de această slăbiciune a lui, acum lucrurile sunt puțin mai simple. Cum apar navele robotizate coclone, eu spun așa, ca într-o doară: “Măi, da’ ce roboți deștepți au maimuțoi ăștia !” și imediat Sherkan îi “curăță” de nu s-a pomenit.

Iar aliații mei de ocazie se țin departe, mă trimit pe mine în față, iar ei vin numai după ce am eliberat eu zona de navele lui Kohon.

Am vorbit cu Comisarul și i-am cerut să intervină pe lângă Marele Sanctuar pentru a-i convinge pe supușii săi să se implice mai serios și cu mai multe forțe în înfrângerea răzvrătiților, dar blegul meu nu e în stare de nimic. Toată ziua mănâncă, doarme și se plimbă prin grădină, târându-și fălos coada pe lespezile de marmură roză. Când l-am văzut prima dată cu coada aceea artificială dăruită de cocloni pentru a semăna cu ei, m-a bufnit râsul și i-am spus că seamănă cu un crocobaur, adică jumătate crocodil și jumătate balaur, dar acum chiar mă enervează. Și a luat și așa... o moacă tupeistă, ca a coclonilor. Între patru ochi i-am ras odată vreo trei palme ca să-și mai revină la normal, dar mi-a spus, printre suspine, c-așa trebuie să se poarte un viitor stăpân.

Acum am hotărât să-mi schimb tactica. Îl las pe Kohon în pace că și așa i-am distrus destule nave și nici nu mă mai interesează soarta lui. Îi las și pe ceilalți cocloni în pace, că nu sunt eu așa de prost să mă sacrific pentru a rezolva problemele galaxiei. Puțin îmi pasă mie dacă Federația cu Coclonia se împacă sau se ceartă, se mărită sau divorțează. Eu vreau să o găsesc pe Hina și cu asta basta!

Am cerut coclonilor coordonatele planetei Kola pentru a merge direct acolo și a o elibera pe prietena mea. Ceilalți prizonieri federali n-au decât să putrezească prin temnițele lor dacă tot i-au ajutat pe cocloni să inventeze fel de fel de bazaconii.

I-am dat aceste coordonate lui Sherkan și acesta m-a dus, în câteva ore, în fața unei planete galben-maronii. Am încercat să coborâm la suprafața acestui corp ceresc pentru a întreba în stânga și-n dreapta pe unde o pot găsi pe Hina, dar nu am reușit din cauza unei flote coclone formată din aproape o mie de nave mari de luptă care s-a interpus între noi și planetă, pe mai multe aliniamente de apărare.

Mă pregătesc să-i spun lui Sherkan că trebuie să le distrugă pe toate pentru a o elibera pe Hina și pe ceilalți prizonieri, dar acesta mă anunță că inamicul vrea să trateze cu mine.

Sunt foarte surprins când îl văd pe ecranul de comunicații pe însuși Kohon. Moaca lui, deși enervantă, mă face să mă luminez la față, ca la vederea unei cunoștințe vechi. Îl las pe el să vorbească primul:

- Pământeanule, îmi zice el, nu mai am loc în tot cosmosul de tine! Ce cauți în Lumea coclonă?
- Da' tu ce-ai căutat în zona planetei mele?
- Atunci era război, dar acum luptele cu Federația s-au încheiat.
- Eu nu sunt aici în numele Federației, ci în interes personal.
- Ai venit să pornești un nou război cu această navă indestructibilă pe care nu știi de unde ai furat-o și ...
- Nava este a mea – te-am prevenit că noi, pământenii, avem o tehnologie foarte avansată – dar nu vreau să port nici un război cu ea.
- Atunci de ce ai pătruns în teritoriul meu și mi-ai distrus atâtea nave?
- Pentru că ești un răzvrătit și ameninți pacea galaxiei. Și pentru că o ții prizonieră pe prietena mea, Hina. Pune-o în libertate, adu-o pe nava mea și te las în pace!
- Cred că nu știi ce vorbești. Sau ai fost păcălit de Harabal, cel care vrea să-mi ia locul în fruntea castei, dar este prea slab ca să o facă singur și de aceea se folosește de tine. Eu nu ameninț pe nimeni. După ce am pierdut întrecerea din Labirintul vicleniei, mi-am recunoscut înfrângerea și m-am retras în sistemul solar al castei noastre pentru a-mi trăi, în liniște, bătrânețea.
- Harap Alb, sau cum îl cheamă pe-ăsta, mi-a spus că vrei să ataci Coclonia pentru a recuceri tronul.
- Te-a mințit și te-a păcălit ca să scape de mine cu ajutorul tău.

- Voi mințiți cu toții și cel mai bine ar fi să vă dau eu pe mâna computerului navei mele, care de-o săptămână mă tot bate la cap să îl las pe el să vă distrugă toate planetele ca să nu mai aveți pe ce sta și să fiți nevoiți să plecați cu cortul spre alte galaxii...

- Luptele s-au dat în spațiul castei mele, deci voi sunteți atacatorii. Eu doar m-am apărat cât am putut. Chiar și acum încerc să apăr și o voi face până la capăt, planeta mea străbună, Kuhana.

- Asta este planeta Kola și pe ea stă prizonieră prietena mea. Elibereaz-o și nu va mai avea loc nici o luptă!

- Planeta Kola se află mult mai departe de aici. Nici nu merită să fie apărată deoarece este o lume ostilă, aproape improprie vieții și unde există doar niște lagăre de muncă silnică destinate extracției minereului de titan. Acolo sunt deportați cei mai periculoși prizonieri și cei care nu vor să lucreze pentru noi.

- Dovedește-mi ca să te cred! În caz contrar, îți voi distruge planeta pe care vrei să o aperi cu atâta înverșunare.

- Singurul mod în care îți pot dovedi acest lucru este să trimit o navă pentru a-ți aduce prietena. Va dura cel puțin o zi. Sper să mai trăiască persoana respectivă, pentru că pe Kola se trăiește foarte greu și se moare foarte repede.

- Voi, coclonii, cereți mereu câte un răgaz atunci când vreți să puneți la cale o nouă viclenie, așa că nu mă încred în vorbele tale. Vom face altfel și în felul acesta îmi vei demonstra că ești sincer: acceptă să vii pe nava mea, ca să mergem împreună pentru a o căuta pe prietena mea, Hina!

- Accept.

* *
*

Într-adevăr, Kohon a venit pe nava mea, ceea ce m-a făcut să cred că nu pune la cale nici o viclenie. Aflat în puterea mea, este un maimuțoi ca și mort, dacă încearcă vreo șmecherie. Nici nu mai e nevoie să mă rog de Sherkan să tragă în el cu ceva, pentru că îl strâng eu de gât direct, după ce, în prealabil, îi rup coada, i-o arunc pe geam și îl oblig să se uite în oglindă ca să vadă ce urât îi stă așa berc.

Dar dacă este sincer și mă conduce la adevărata planetă Kola, ajutându-mă să o găsesc pe Hina, o să-l răsplătesc regește.

N-o să uit, de asemenea, să-l pedepsesc pe acel moș cu nume de Harap Alb care m-a mințit cu nerușinare pentru a-și atinge scopurile lui individualiste.

Kohon mi-a dat alte coordonate pentru planeta Kola și, cu ajutorul lui Sherkan, am ajuns în câteva zeci de minute lângă o altă planetă de culoare cenușie. Cealaltă era maronie, asta-i cenușie; ce planete murdare au și nespălații ăștia !!

Am coborat până la sol cu navă cu tot, ca să fim siguri că nu ni se întâmplă vreo nenorocire în acest mediu ostil.

Stau acum în ușa navei și nu-mi vine să cobor deloc. Aici este mai rău decât în orice loc de pe Pământ în cele mai proaste condiții meteo. Este un frig groaznic, bate un vânt plin de praf negru care îți intră până în creier și miroase în fel și chip, când a oțet, când a varză stricată, când a groapă de gunoi.

Nu văd nici o vegetație, ci doar un relief accidentat în diferite culori, una mai urâtă decât alta. La câteva zeci de metri abia se zăresc prin praful dens, mai multe șiruri de barăci nenorocite care dau locului un aspect de lagăr.

Kohon o ia înainte și eu după el. Ajungem la prima baracă. Înăuntru sunt mai mulți soldați cocloni în jurul unei mese lungi, care îi acordă onorurile cuvenite șefului lor, dar așa, mai cu juma' de gură, pentru că în această sălbăticie nu-ți mai arde de prea mult protocol.

Kohon vorbește mult timp cu ei. După aceea se întoarce spre mine și-mi spune:

- Prietena ta trăiește. Lucrează în mina 113 și urmează să iasă la suprafață peste patru ore.

- Ce patru ore spui tu!?! S-o aducă imediat! Dar, dacă nu este prietena mea, Hina? De unde știi tu pe cine caut eu?

- Nu este cea care te-a luat de pe Pământ cu naveta ei și ai mers împreună spre Darena?

- Da, ea este. Și tu ai capturat-o, nemernicule! Numai tu ești de vină! Drept pedeapsă, îți vei chema navele aici, vei lua toți prizonierii de pe Kola și-i vei duce pe o planetă civilizată unde îi vei trata cum se cuvine pentru a se reface fizic și psihic.

- Și cine va mai scoate minereul de titan atât de necesar nouă ?!

- ... Maică-ta din Palestina ! Ce mă interesează pe mine cine ?! Faceți roboți specializați în lucrări grele. În loc să-i folosești în război – că și așa nu mai ai cu cin' te bate – îi trimiți la muncă pe Kola. Iar dacă n-o să le convină și or să facă gălăgie, îi ameninți că o să-i trimiți la topit și-o să faci din ei ... closete... sau inventezi tu ceva de care le e lor silă. Nu trebuie să te învăț eu, că la prostii am văzut că te pricepi și tu.

Kohon nu mai zice nimic. Vorbește din nou cu paznicii, dar de data aceasta pe un ton mult mai sever. Până la urmă îi convinge. Câțiva dintre ei ies afară pentru a o aduce pe Hina.

Nu pot să mai rabd și mă iau și eu după ei. Gândul că prietena mea trăiește și se găsește așa de aproape de mine, mă zăpăcește cu totul. Sunt deosebit de emoționat. Mi se derulează prin fața ochilor fel de fel de imagini în care noi amândoi dansăm, ne plimbăm prin parcuri, ne iubim, discutăm diferite lucruri neimportante despre filozofia interplanetară stând față-n față, ochi în ochi, cu nasurile aproape atinse. Pletele ei negre, ochii albaștri și pielea albă, catifelată mă trimit într-o lume mirifică...

Tresar din visare. Nu știu de ce ne-am oprit. Coclonul din fața mea se uită nătâng la mine neștiind ce să creadă, dar parcă s-ar bucura că eu îi acord atâta atenție din moment ce, cu o mână l-am prins de mijloc, iar cu cealaltă îl mângâi pe obraz. Cu

gândul la Hina, l-oi fi și pupat pe jegosul ăsta! Îi plesnesc o palmă peste ceafă și-i zic vreo două în răspăr:

- Mișcă mă mai repede! Nu vezi că ceilalți sunt mult în față? Ce te-ai oprit ca un prost?!

Coborâm într-o grotă umedă, neprimitoare și apoi continuăm drumul prin niște galerii strâmte și întunecoase, pline de noroi. Eu, care sunt mai înalt, mă lovesc cu spinarea de fel de fel de colțuri, deși merg aplecat, mă murdăresc din cap până-n picioare de mîzga aceasta otrăvită și urât mirositoare și mă enervez tot mai mult pe toată seminția coclonilor. Nemernici afurisiți, aici mi-au adus ei prietena?! O așa floare de fată să se ofilească în asemenea mizerie!

Dar, oare ce-o gândi Hina acum? O mai avea vreo speranță de scăpare sau s-a resemnat cu gândul că nu mai poate fi eliberată și dă la târnăcop în folosul coclonilor? Parcă văd că mă ia la ceartă că cine știe ce nu am făcut bine, că nu trebuia să mă implic, că să n-am speranțe c-am putea să fim prieteni și așa mai departe. Dar o las și eu în pace și nu-i mai zic nimic. Important este să o scot de aici cât mai repede și să o duc acasă la ea. Nici nu ar fi frumos din partea mea s-o forțez să țină cât de puțin la mine, în schimbul serviciului făcut. Cât ai avea obrazul de gros, așa ceva nu se face. O să plec pe Pământ bucuros că am putut realiza un lucru bun pentru iubita mea care îmi va rămâne în suflet ca un ideal nerealizat, dar cu atât mai frumos și mai valoros, deoarece orice vis împlinit se banalizează și își pierde din splendoare.

Ajungem în fața unei gratii. În lumina palidă a câtorva lămpi se conturează un fel de celulă în care se află o ființă ghemuită într-un colț.

Un coclon îmi spune că aceasta este persoana pe care o caut, că a fost închisă deoarece refuză să muncească și, de câteva zile, refuză să și mănânce.

Un fior mă pătrunde din cap până-n picioare ca un trăsnet și-n următoarele secunde o emoție puternică îmi electrocutează fiecare celulă a corpului. Sunt la doi pași de Hina. Nici nu-mi vine să cred că am găsit-o. Abia acum îmi dau seama că o iubesc mai mult decât am crezut. Starea ei jalnică face ca iubirea și compasiunea să se contopească într-un sentiment extrem de puternic.

Când gratia este deschisă, mă reped la prietena mea și o ridic în brațe sărutând-o incontrolabil pe față, pe gât, pe mâini.

- În sfârșit, te-am găsit!, îi șoptesc eu.

- Tu ??!??? Tu aici ?! Aaah !! Am sperat, am știut tot timpul că mă vei căuta și că mă vei găsi, deși părea a fi un lucru imposibil.

Spunând acestea, Hina mă strânge la piept cu brațele ei slăbite folosindu-și, parcă, ultimele energii, mă sărută disperată, continuând să-mi șoptească:

- Iubitul meu, abia acum îți înțeleg vorbele referitoare la sentimentele voastre pământene. Într-adevăr, numai o dragoste nemăsurată te putea aduce până aici, înfruntând atâtea pericole, riscându-ți viața pentru a mă salva. Îți sunt profund recunoscătoare, deși știu că toate sentimentele de care sunt capabilă nu sunt suficiente

pentru a te răsplăti. Vreau să trăiesc alături de tine, sunt gata să renunț la toate avantajele oferite de civilizația Federației pentru a merge oriunde vrei tu.

- Pe satelitul acela cu măgari, glumesc eu.
- Chiar și acolo. Dacă suntem împreună, nimic nu poate fi mai frumos.
- Hai să mergem! O să mai vorbim pe navă.
- Cu ce ai venit până aici? Și cum de te-au lăsat coclonii?
- E o poveste mai lungă. Am venit cu “Fulgerul galactic”.
- Cuuuuum ?!?!? Ți-au dat “Fulgerul galactic”?!?
- Mai încet să nu te-audă “berbecii” ăștia cărora le-am spus că nava aparține Pământului ca să nu fie încălcată convenția... nu știu care.
- Înțeleg. Nu știu cum ai convins Consiliul Suprem, dar era singura soluție de a ajunge aici.
- Ajungeam eu și mai repede, dar m-am mai contrazis cu căposul vostru de Sherkan.
- ? ! ?
- Lasă că îți explic eu.
- Sunt foarte mulți prizonieri aici. Crezi că îi putem ajuta cu ceva ?
- Vor fi, în curând, liberi cu toții. Multe lucruri s-au aranjat deja în discuțiile mele de până acum cu coclonii. Va fi pace în galaxie, convenția aceea va fi anulată, maimuțoii ăștia se vor apuca de comerț și multe altele. Nu vreau să mă laud, dar toate acestea le-am realizat cu principiile pământene, în timp ce voi cu ale voastre nu ați fost în stare nici să le țesălați picioarele adversarilor voștri. Un singur lucru mai am de făcut și cred că voi avea nevoie de ajutorul tău pentru a convinge computerul să distrugă o anumită clădire de pe Coclonia. Discutăm mai târziu.

Hina calcă tremurând alături de mine. Îmi dau seama că este foarte slăbită și că nu poate să meargă, de aceea o iau în brațe și fac cale întoarsă prin galeriile strâmte și murdare.

Acum nu mai contează nimic, nici mizerie, nici frig, nici praf. Important este că am găsit-o pe Hina și că aceasta și-a mărturisit, în mod surprinzător, dragostea față de mine. Mi-a zis “iubitul meu” și sper să nu se răzgândească atunci când o să ajungă pe “Fulgerul galactic”, unde va reveni la nivelul de confort cu care este obișnuită.

* *

*

Hina nu s-a răzgândit. S-a spălat, a mâncat, și-a mai revenit puțin și după aceea m-a ținut numai în îmbrățișări și pupături. Ore în șir mă ține de mână și mă privește cu o figură ... “pierdută-n spațiu”, de parc-aș fi Făt-Frumos.

În drum spre Coclonia i-am povestit tot ce s-a mai întâmplat de la căderea ei în prizonierat, dar parcă vorbeam cu pereții. Nu m-a contrazis, nu m-a întrerupt, nu m-a certat, ci numai m-a aprobat sărutându-mă după fiecare propoziție.

Nu am uitat să-l răsplătesc pe Kohon pentru serviciul pe care mi l-a făcut. L-am invitat să petreacă câteva ore în camera de relaxare împreună cu trei fete coclone create de Sherkan din câmpul lui energetic condensat, făcute la fel de isterice și disperate sexual ca și blonda care m-a cotonogit pe mine. A ieșit bietul Kohon, după două ore, plin de zgârieturi, cu hainele numai zdrențe, dar satisfăcut. După ce s-a împleticit vreo juma' de oră prin cabină, fără să știe unde este și cum îl cheamă, a plecat foarte mulțumit că a scăpat cu viață și că va fi pace în galaxie.

Pe Coclonia nu am întârziat prea mult. L-am convins pe Sherkan, cu ajutorul Hinei, să le distrugă maimuțoilor, în semn de represalii pentru neobrăzarea lor de a mă păcăli, clădirea Marelui Sanctuar. Nu mi-a fost ușor cu convinsul, deoarece Sherkan s-a lăsat greu înduplecat, susținând că este o mare greșeală să-i atacăm pe cocloni în valorile supreme ale civilizației lor și că vom crea astfel un curent ostil, o dorință de răzbunare din partea facțiunilor extremiste care, pe termen lung, vor dori să-și ia revanșa pentru această umilință, punând, astfel, în pericol pacea în galaxie. Inițial și Hina a fost sceptică cu privire la necesitatea acestei măsuri radicale, afirmând că această clădire este un simbol ce trebuie conservat pentru a-i putea ține pe cocloni sub control. Atunci am fost nevoit să recurg la o mică stratagemă. I-am convocat pe coclonii de vază în clădirea lor sacră, spunându-le că vreau să le mulțumesc pentru ajutorul acordat în recuperarea prietenei mele. În prealabil îl rugasem pe Harabal – șeful lor interimar – să vină la adunare cu familia sa, pentru că le voi da niște daruri de mare preț de la noi de pe Pământ. Bineînțeles că a venit ăsta cu toate neamurile, ca la... pomana Maicii Thereza! În timp ce țineam cuvântarea de mulțumire către cocloni, am început încet, încet să îl acuz pe acest șef provizoriu de minciună, fals, inducere în eroare și sabotarea procesului de pace în galaxie într-un moment în care Lumea coclonă este foarte vulnerabilă. Apoi m-am îndreptat către soția șefului care ținea la piept un copilăș, probabil un nepot, având și alți câțiva prin-prejur, i-am luat "cimpanzeul" din brațe și m-am întors cu el la tribună. Aici l-am pipăit cu mâna la funduleț, l-am mirosit cu mare silă și, strâmbând din nas, le-am spus celor prezenți: "Măi, fraierilor, nesimțitul ăsta a făcut caca în Cercul vostru Sacru și v-a spurcat clădirea Marelui Sanctuar". Au fost dispute furtunoase dar, în esență, coclonilor le-a fost mai ușor să accepte această pierdere. Hina a mers pe mâna mea, Sherkan a admis că în noile condiții impactul distrugerii nu va mai fi așa de mare, întrucât clădirea a fost profanată chiar de către reprezentanții ei, și uite așa treaba a fost făcută. Văzând simbolul puterii lor transformat în ruine, coclonii au făcut un proces în urma căruia l-au găsit vinovat pe..." Harap Alb" al lor, pe care l-au degradat până la titlul de "cetățean de rând" și i-au confiscat averea pentru a o folosi la ridicarea altei clădiri, de data aceasta simbol al puterii comerciale coclone.

Acum când tot acest conflict cu coclonii a rămas în urmă, m-am liniștit și eu în foarte mare măsură.

Ne întoarcem în teritoriul civilizat al galaxiei și pot să spun că sunt destul de mulțumit. Federația nu mai este amenințată de nici un pericol exterior, coclonii au adoptat o gândire mult mai pașnică și constructivă, prietenii mei sunt aranjați având servicii bănoase și conforme cu aptitudinile lor, Pământul are cale liberă spre integrarea în Lumea civilizată, iar eu am găsit-o pe Hina, cea care mă iubește acum atât de mult...

Dar, oare pe Hina am găsit-o eu ? Aceasta să fie Hina mea? Greu de crezut! Când am ajuns pe navă și am văzut-o la lumină, m-am speriat. Acea fată frumoasă, brunetă cu părul lung, cu ochii albaștri ca seninul cerului și pielea albă și catifelată, dispăruse. În locul ei era o ființă scheletică, epuizată și distrusă, cu părul ciuntit în batjocură de cine știe ce coclon tembel, cu pielea plină de bube și răni adânci. Doar ochii i-au rămas albaștri-senini, în rest este o epavă.

Stau la pupitrul central de comandă și privesc pe ecran bezna nemărginită a Cosmosului. Hina este în brațele mele și-și odihnește capul pe pieptul meu. Visează, probabil, la fericirea ce ne așteaptă, dar eu, cu toate eforturile făcute, nu pot, cu nici un chip, să-mi alung din minte această întrebare rebelă : “Pe ce planetă s-o abandonez eu pe amărâta asta ? “

EPILOG

Timpul a zburat pe nesimțite. Războiul coclonilor a rămas mult în urmă și aproape nimeni nu mai pomenește de el. Pacea domnește acum în galaxie.

Cele două mari forțe rivale s-au împăcat și au dezvoltat relații pe multiple planuri. Coclonii s-au apucat în mod serios de comerț și au împânzit toate drumurile cosmice cu navele lor. Federația le-a pus, însă, destule restricții, în special de a coborî pe anumite planete strategice, dar aceasta a fost trecută cu vederea de către cocloni, care și așa nu se așteptau să obțină libertatea de a străbate nestingheriți căile comerciale galactice.

Pământul, deși nu se află pe lista planetelor interzise, este evitat de către cocloni, ba chiar este foarte ocolit. Și asta din momentul în care o navă de-a lor a ajuns pe la noi și a fost implicată într-un regretabil incident; din echipajul ei au scăpat cu fuga doar câțiva membri, ceilalți fiind duși la diferite grădini zoologice ale marilor metropole pămâtenene.

Sincer să fiu, nu mă așteptam ca acești cocloni îngânfați și obsedați de ideea cuceririi întregii galaxii să se conformeze așa de repede noilor reguli. Fie că pun ei la cale vreo mega-viclenie pe termen lung, fie că le convine această postură de negustori în care au mai mult de câștigat pe plan financiar și se simt și ei mai băgați în seamă. Personal, înclin să cred, dar păstrez această ipoteză doar pentru mine ca să nu mai tulbur apele fără rost acum când s-a restabilit pacea, că ei nu au renunțat la intențiile lor belicoase, dar se consideră prea slabi, în acest moment, pentru a continua războiul în forma sa clasică, profitând de clemența Federației pentru a-și reface forțele și a aduna cât mai multe informații despre adversarii lor, acum cât li se permite, dar mai ales despre Pământ, din partea căruia au primit cele mai subtile lovituri. Cea mai derutantă, prin misterul provenienței sale, este o afecțiune denumită de cocloni “sindromul Darena” care se manifestă prin căderea părului celor participanți la ultima mare bătălie galactică. Nici federalii nu găsesc o explicație științifică pentru acest fenomen, cu atât mai puțin coclonii care au, însă, un fix – cică noi, pământenii, am fi de vină. Eu cam am o bănuială – fata aceea păroasă, din spital, cu hormonii ei, trebuie să știe ceva, dar cine și unde să o mai găsească...

Federația și-a păstrat echilibrul interior, rămânând principala forță cosmică deși, în urma raportului prezentat de către Sherkan cu privire la călătoria noastră în spațiul coclon, și-a mai revizuit principiile de bază ale dezvoltării sale. Bineînțeles că mie nu

mi-au recunoscut nici un merit, spunându-mi doar că am fost de mare folos întregii galaxii. Adică vreau să spun că nu mi-au dat nimic concret, vreo planetă ceva, ci doar hau-hau-uri din gură. Hina mi-a spus că adunarea moșilor, acest Consiliu Suprem al Federației a făcut pentru mine niște lucruri foarte importante, încă de la prima mea întâlnire cu ei: mi-a încetinit ritmul îmbătrânirii și mi-a creat o excitație cerebrală pentru a deveni, progresiv, mai inteligent. Am crezut-o pe Hina, că ea nu mă minte niciodată, dar, uitându-mă la inteligența mea și nevăzând nici o schimbare, am tras concluzia că moșilor nu prea le-a reușit nici această operațiune. Am zis eu de prima dată că sunt ramoliți. Cel puțin, de când îi știu eu, au avut numai eșecuri, mai ales în relațiile cu coclonii, dar văd că nici cu mine nu s-au obosit prea mult. Sau poate vor să insinueze că succesele mele se datorează... “tele-apatiei” lor. Îi cred în stare!

Prietenii mei s-au aranjat și ei foarte bine. Jan Vlăjgan aleargă disperat pe căile galaxiei, doar, doar o prinde vreun coclon în defect. Bineînțeles că important este doar să-i întâlnească, pentru că defecțiunile de... comportament, stare tehnică sau legislație cosmică se pot inventa pe loc. Și atunci să vezi chelfăneală !!!

Jan s-a căsătorit cu orzoaica lui. A avut la început unele mici probleme cu familia fetei, dar până la urmă, cu priceperea lui, le-a rezolvat. Când mergea pe la socri, lua bietul Jan la palme pe spinare, în semn de prietenie și afecțiune, de se îndoie de mijloc, sărăcuțul băiat ! Lua și de la socri, și de la nevastă-sa, și de la frații acesteia, uneori și de la vecinii care veneau să-l vadă din curiozitate. Până când s-a supărat Jan odată și, văzând că nu mai face față cu palmele, a început să le care picioare în fund. Eeee!! Asta nu le-a convenit orzonilor și au mai rărit și ei palmele.

Nea Mitică a plecat, în cele din urmă, în lumea coclonă, pentru a fi mai aproape de prietenul său, Comisarul. A ajuns aici, în scurt timp, un om de vază, mâna dreaptă a șefului suprem și un mare industriaș. A construit o rețea întreagă de fabrici de țuică și cu ajutorul acesteia îmbată în fiecare zi jumătate din Coclonia.

Comisarul a devenit un șef foarte respectat, nu atât prin competența lui, care se lasă, încă, așteptată, ci prin ușurința cu care îi depozitează de bunuri pe coclonii care stau prea aproape de el. În acest fel s-a creat și un nou obicei în cadrul protocolului coclon: când apare marele șef, pe lângă plecaciunea obișnuită, supușii săi se țin și cu mâinile de buzunare.

Și eu sunt foarte mulțumit de evoluția lucrurilor. Hina s-a refăcut în scurt timp, redevenind acea fată frumoasă și minunată. Nu mă mai ceartă deloc așa cum făcea prima dată. A rămas foarte îndrăgostită de mine și chiar a acceptat să vină pe Pământ, luându-și o identitate falsă, de pământeană. Are o funcție foarte importantă pe la O.N.U., unde îi învârte pe toți pe degete după cum vrea ea, în scopul de a grăbi procesul de integrare a Pământului în lumea civilizată a galaxiei. A reușit să convingă autoritățile planetei noastre că acei cocloni picați pe pământ ca din cer, sunt de fapt o specie necunoscută de maimuțe amazoniene. De ce acest mister? Pentru că – spune ea –

pământenii nu sunt încă pregătiți să cunoască realitatea cosmică și dacă ar afla-o, ar face foarte mult rău.

M-am căsătorit cu Hina imediat ce și-a revenit la normal din starea jalnică în care o adusese prizonieratul. Avem împreună un băiețel. Seamănă cu maică-sa, fiind deosebit de inteligent și receptiv peste măsură la noutățile științifice. Am speriat-o pe educatoarea lui de la grădiniță. Ea, neștiind secretul nostru, se uită mereu la mine și, mirată peste măsură, mă tot întreabă cu cine seamănă. Stă, săraca de ea, toată ziua în mână cu fel de fel de manuale și dicționare și tot nu-i face față băiatului meu. Doamna directoare m-a sfătuit să nu mai pierd timpul cu ciclul primar, ci să înscriu băiatul direct la gimnaziu, dar profesorii de-acolo au protestat, au zis să nu le dau copilul meu pe cap și că ar fi mai bine să facă și gimnaziul acum când este, încă, la grădiniță ca să poată merge direct la liceu.

Cu mine, fiul meu are o relație mai specială. Îl simt puțin cam... străin de planetă, de umanitate; se vede de la o poștă că este pe jumătate spațian. Dar, în general ne înțelegem bine, chiar dacă, atunci când se mai supără pe mine, mă întreabă mirat, cum pot să fiu eu – tatăl lui – atât de “încuiat”! Totuși, eu sunt mândru de precocitatea copilului nostru și foarte bucuros că am o familie așa de reușită.

* *
*

Și totuși un gând nu-mi dă pace. Cum de s-au putut întâmpla toate aceste lucruri? Mi se pare foarte ciudat că din miliarde de pământeni să fiu ales chiar eu pentru a rezolva o problemă galactică atât de gravă. Cum de și-a pus Federația – cea plină de principii, reguli și precauții – soarta în mâna mea? Cum de și-au permis moșii din Consiliul Suprem să meargă la risc în situații “pe muchie de cuțit”, să accepte soluțiile mele atunci când ei nu aveau idee ce se întâmplă și când totul putea scăpa de sub control? De ce mi-au dat tocmai mie “Fulgerul galactic” pentru o misiune extrem de riscantă, fără rezultate previzibile, pe care, anterior, nici nu îndrăzniseră să o gândească, în condițiile în care ei nu au folosit nava nici măcar pentru propria lor supraviețuire?! Și cum de a făcut Hina o schimbare atât de radicală – din superinteligenta, superrățională, superprincipială și superimportantă persoană a Federației s-a transformat peste noapte într-o pământeancă îndrăgostită și docilă?! Cum de a renunțat ea la tot pentru a lua cratița de coadă ca să-mi facă mie mâncare?! Da’ ia stai așa că acum îmi dau seama! Ea nu gătește niciodată, dar avem mereu în casă absolut tot ce ne trebuie. Cine știe ce porcării energetice mănânc eu și cred că... !! În fine, nu contează. Și de ce a acceptat să nască un copil, să-și facă o obligație pe termen atât de lung, alături de mine, într-un loc pierdut în cosmosul necivilizat? Oi fi participat, fără știrea mea, la vreun experiment? Or fi fost curioși moșii din Consiliu să vadă ce iese dintr-un prost de-al nostru și-o deșteaptă de-a lor ?!

Hotărât lucru, toate acestea au explicații care nouă ne scapă. Întreaga desfășurare a evenimentelor conduce către existența unui super-Plan galactic regizat de o Forță

necunoscută, un super-Plan în care toți eroii acestei cărți nu suntem decât niște simpli pioni. Și cea mai bună dovadă în acest sens este că noi toți am făcut tocmai ceea ce era împotriva firii noastre să facem: eu nu aveam nici un chef să merg prin cosmos, dar l-am cutreierat de l-am zăpăcit, bătrânii din Consiliu nu voiau să riște nimic, dar au făcut-o cu vârf și îndesat, Federația nu-i voia pe cocloni, dar acum i-a primit aproape peste tot, la rândul lor coclonii nici nu voiau să audă de comerț, dar acum au devenit maieștri în domeniu, Hina nici nu și-a imaginat vreodată că o să se mărite pe Pământ, și chiar asta a făcut...

Dar, oare cine stă în spatele acestei Forțe care ne domină fără știrea noastră? O fi vreo super-Civilizație ascunsă sau o super-Inteligență energetică de nivel cosmic? Cred că singurul mod de a afla acest lucru este ca autorul romanului de față să mai scrie o carte ca să ne lămurească definitiv. Eu unul sunt foarte curios să aflu adevărul, nu numai cine a dirijat totul fără știrea noastră, dar și cu ce scop a făcut-o. Dar dacă acest autor o fi vreun leneș și nu are chef să mai scornească alte întâmplări, înseamnă că m-am ars. Nu o să mai aflu niciodată nimic. Dar, odată cu mine te-ai ars și tu, stimate cititorule, deoarece îți dai seama acum, cu destulă neplăcere, că lucrurile nu sunt ce par a fi, că ele au întotdeauna un substrat pe care nu îl pricepem decât atunci când este prea târziu, că, în problemele importante, altcineva decât ne-am așteptat dirijează totul și ne hotărăște soarta. Nu mă crezi ? Privește-te în oglindă: dacă ai o figură tristă, posomorâtă, înseamnă că ești deja manipulat; dacă, dimpotrivă, ești vesel și optimist, este și mai rău – înseamnă că această manipulare chiar reușește din plin.

- sfârșitul primei părți -

Ciclul „Cosmica”, de Constantin Gornea

Cuprinzând până în prezent trei romane ce însumează o mie de pagini (format A5), ciclul „Cosmica” vă propune o călătorie științifico-fantastică prin galaxia noastră. Aventura, plină de neprevăzut, cu răsturnări de situație greu de anticipat, încearcă să capteze atenția cititorului nu numai printr-o complexitate cursivă, ci și printr-un umor de situație, dar mai ales cel prezent în replicile personajului principal.

Primul roman din serie se numește „Războiul coclonilor” și a fost premiat la Festivalul de umor „Constantin Tănase”, Vaslui, 2008. Acesta deschide în linii mari acțiunea ce se va dezvolta în continuare.

Al doilea roman, mult mai consistent în privința evenimentelor petrecute, se numește „Componenta sen” și, deși își păstrează în mare măsură tonul umoristic, oferă cititorului, pe lângă acțiunea în sine, plină de suspans în care adevărul nu se lasă descifrat decât în ultimele pagini, și o nouă concepție despre Univers unde își găsesc explicații, desigur, ipotetice, dar plauzibile, cele mai stringente problematice ale cosmologiei actuale, trasând și o nouă tentă asupra sensului de a fi al ființelor raționale ce populează spațiul cosmic.

Cel de-al treilea roman, intitulat „Sămânța Răului”, lămurește în bună măsură misterele indirecte acumulate până acum și oferă în final o nouă filozofie despre cum poate fi trăită viața, mai fascinant și cu mai multă satisfacție.

Fiind mult prea vastă, acțiunea nu poate fi relatată pe scurt fără riscul de a-i ciunti consistența și sensurile, dar cu certitudine aceasta a fost gândită cu scopul de a nu-i crea cititorului niciun moment de plictiseală. Desigur, impresia finală aparține fiecăruia în parte, dar speranța autorului este ca nimeni să nu regrete că a pătruns pe tărâmul fascinant al „Cosmicii”.

Cărțile au apărut la editura STAR TIPP Slobozia și se găsesc de vânzare în magazinul on-line al editurii.

ISBN: 978-606-8171-01-2

9 786068 117101

<http://editura.tipografiasa.ro>